



ULYSSES

AYNALAR EVI

MOORE

6. Baskı

AYNALAR EVİ

*Tek başına bıraktılar kralı,
Oyunu kaybedecek olanı.
O ki, kazanmak için üçünü kullanmıştı,
Ve karşılığında üçünün de
hayatını alacaktı.*

Ulysses Moore

18⁰⁰
TL

ISBN 978-975-991-225-3



9 789759 912253

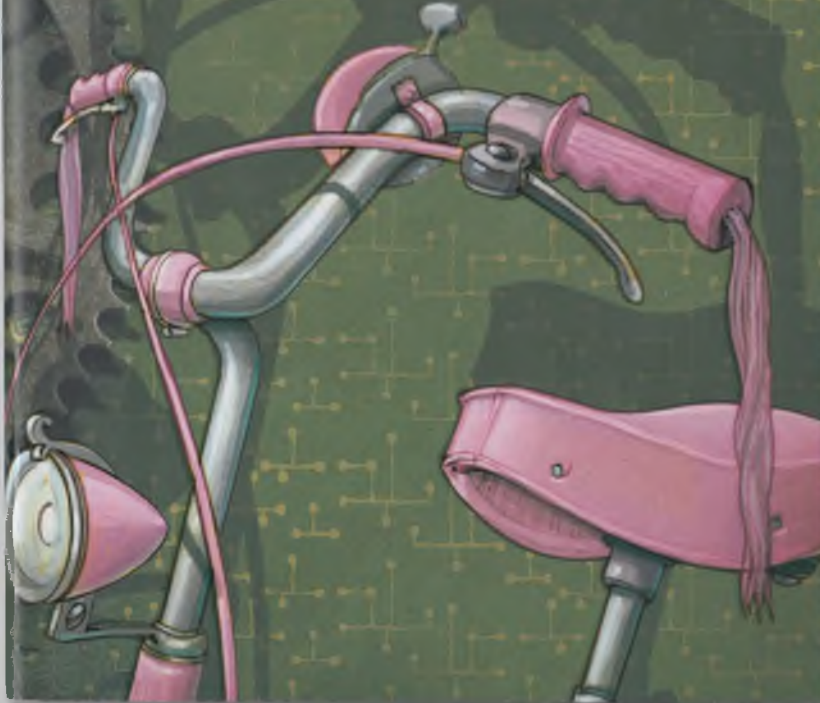
Doğan Egmont



Julia, Jason ve Rick, bu macerada Kilmore Koyu kasabasıyla ilgili bazı tuhaflikların farkına varırlar. Asla var olmamış bir kralın heykelinin kasaba meydanında dikili olmasının ya da tren raylarının tünelin öbür ucunda yok olmasının nedeni ne olabilir? Kasaba sanki büyük bir sırrı saklamak uğruna bütün haritalardan silinmiş gibidir. Ya Ulysses Moore? Onun bu işte bir parmağı olabilir mi acaba?

Buldukları ipuçları çocukları Aynalar Evi'ne götürür: Dahi bir mucit olan Peter Dedalus'un olağanüstü evine. Ancak adam yıllar önce ardında tek bir iz bile bırakmadan kayıplara karışmıştır. Ve hiçbir şey görüldüğü gibi değildir...

Elinizdeki kitap, Ulysses Moore'un Zaman Kapısı ve Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın ardından yayımlanan üçüncü defteridir.



1. Argo Villası
2. Liman
3. Dr. Bowen'ın Evi
4. Deniz Feneri
5. Rick Banner'ın Evi
6. Postane
7. Gwendaline Mainoff
8. Kral V. William'ın Heykeli
9. Cleopatra Biggles'ın Evi
10. Oblivia Newton'un Evi
11. Aynalar Evi
12. Tren İstasyonu
13. Okul
14. Tombul Pastanesi
15. Calypso'nun Adası
16. Saltwalker Tavernası
17. Peter Dedalus'un Dükkanı
18. Kaplumbağa Parkı ve Bahçeleri
19. Karakol
20. Rüzgarlı Han Pansiyonu
21. Aziz Jacobs Kilisesi
22. Belediye Binası
23. Mezarlık

Comwallilala küçük
KILMORE KOYU
tasarımın turistlik hantısı

Kilmore Koyu ve çevresini anlatan
"MERAKLI GEZGİN"
mini-rehberinin hediyesidir.

1. Argo Villası
2. Liman
3. Dr. Bowen'ın Evi
4. Deniz Feneri
5. Rick Banner'ın Evi
6. Postane
7. Gwendaline Mainoff
8. Kral V. William'ın Heykeli
9. Cleopatra Biggles'ın Evi
10. Oblivia Newton'un Evi
11. Aynalar Evi
12. Tren İstasyonu
13. Okul
14. Tombul Pastanesi
15. Calypso'nun Adası
16. Saltwalker Tavernası
17. Peter Dedalus'un Dükkanı
18. Kaplumbağa Parkı ve Bahçeleri
19. Karakol
20. Rüzgarlı Han Pansiyonu
21. Aziz Jacobs Kilisesi
22. Belediye Binası
23. Mezarlık

Cosmwall'daki küçük
KILMORE KOYU
kasabasının turistik haritası

Kilmore Koyu ve çevresini anlatan
 "MERAKLI GEZGİN"
 mini-rehberinin hediyesidir.

Ulysses Moore
Aynalar Evi

Orijinal adı: *La Casa Degli Specchi*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Orijinal kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2005 Edizioni Piemme S.p.A
via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (AI) Italia

2006 Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
6. Baskı, İstanbul 2011 Tel: (0212) 373 77 77
www.doganegmont.com.tr

Çeviren: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Deniz K. Pala
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic.A.Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No:26 Acar Binası
34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 422 18 34

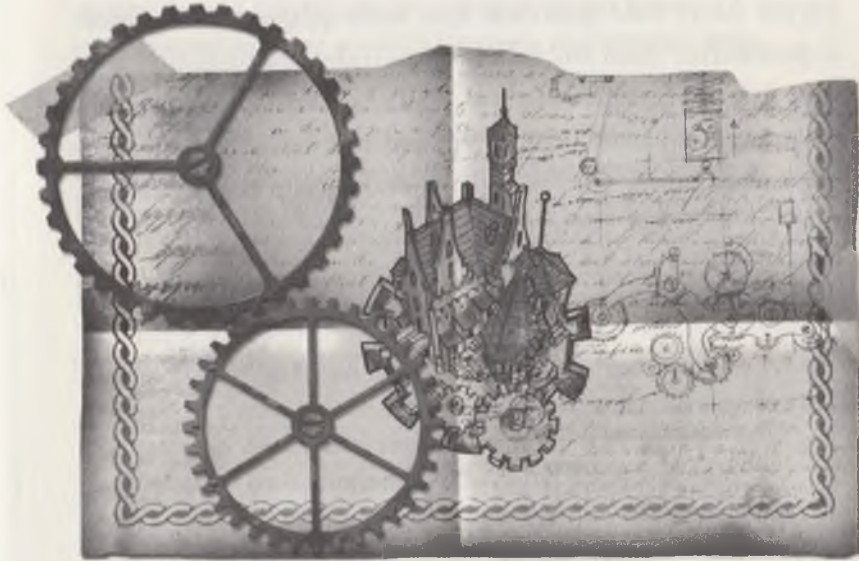
ISBN: 978-975-991-225-3
Sertifika no: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın
herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak
kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantya S.p.A

Ulysses Moore

Aynalar Evi



Doğan Egmont

Okuyucuya küçük bir not

İşte sonunda Ulysses Moore'un üçüncü defterinin çevirisi de tamamlandı. Pierdomenico çeviriyi bize yollar yollamaz, yayma hazır hale getirmek için hızla çalışmaya koyulduk. E-postalarını nasıl bir sabırsızlık içinde beklediğimizi bilemezsiniz. Her seferinde, bu şaşırtıcı kasabanın esrarengiz insanları hakkında yeni bir gizemin daha aydınlatıldığını düşünerek gönderdiği sayfaları merakla okumaya dalıyoruz. Size şu kadarını söyleyelim ki, bu kitap da sürprizlerden yana diğer kitaplardan aşağı kalmıyor...

Doğan Egmont Yayıncılık



Sil



Yanıtla



Tümünü yanıtla



İlet



Yazdır

Kimden: Pierdomenico Baccalario
Konu: Üçüncü Defterin Çevirisi
Tarih: 14 Temmuz 2005 01:56:13
Kime: Doğan Egmont Yayıncılık
Ek: ► Kilmore Koyu Rehberi, 470Kb

Herkese merhaba!

İşte Ulysses Moore'un üçüncü defterinin çevirisi de elinizde. Ortaya çıkan şey tam anlamıyla inanılmaz. Size ipucu verecek değilim, çünkü karşılaşacağınız sürprizi berbat etmek istemiyorum! Ama siz günlüğü okumaya başlamadan önce, geçen hafta neler yaşadığımı anlatmam lazım.

Kaldığım pansiyonun yakınlarındaki Ermington kasabasında turistlere özel bir kütüphane olduğu haberi çalındı kulağıma. Kilmore Koyu'yla ilgili bilgi edinmek umuduyla soluğu orada aldım. Cornwall'la ilgili bütün kitapları, el yazmalarını, defterleri, haritaları ve planları, efsaneleri ve hikayeleri bir bir karıştırdım. Ama hiçbir şey bulamadım.

Sabrım tükenmişti. Kütüphane memurundan bana yardım etmesini rica ettim. İkimiz beraber bütün öğleden sonrayı tozlu kitapları açıp kapamakla geçirdik. Kitaplar o kadar eskiydi ki, sanki matbaanın icadından beri bu raflarda tutuluyorlardı! Ama hiçbirisi Kilmore Koyu diye bir kasabadan bahsetmiyordu. Sanki öyle bir yer yoktu.

Küçük bir ipucu bile yakalayamadığım için kendi kendime kızarak dışarı çıktım ve biraz rahatlamak için bir kafe aramaya başladım. Oturduğum kafenin bulunduğu meydan insanlarla doluydu. Dolayısıyla yan masada oturan seçkin görünümlü beyefendiye pek dikkat etmemiştim. Şimdi onu hatırlamaya çalıştığımda gözümün önüne sadece pala bıyıkları ve beyaz keten gömleği geliyor. Garsondan bir soda istedim. Bitirdiğimde de ödemek için içeri girdim. Geri geldiğimde bu kitap masamda duruyordu:

MERAKLI GEZGİN
Mini-Rehber
Kilmore Koyu ve Çevresi

Ellerim titreyerek küçük kitabın kapağını açtım. İlk sayfada, çok iyi tanıdığım bir el yazısıyla şunlar yazılmıştı:

MOORE AİLESİ ÖZEL KOLEKSİYONU
Argo Villası, Kilmore Koyu

İşte ancak o zaman yanımdaki masada oturan adamın gittiğini fark ettim. Kitabın içinde Kilmore Koyu tren istasyonunun bir fotoğrafı vardı. Bu kitap Kilmore Koyu'nun var olduğunun bir kanıtıydı! Ve yakınlarda bir yerlerdeydi! Size söz veriyorum tüm Cornwall'ı alt üst etmem gerekse bile orayı bulacağım...

Size en kısa zamanda yazmaya çalışacağım,
Pierdomenico





- ULYSSES MOORE -
AYNALAR EVİ
üçüncü defter

Bölüm (1)
- KAHVALTI -



WHALES-CALL

SHARE-HEELS

Cornwall'daki küçük
KILMORE KOYU

kasabasının turistik haritası
Kilmore Koyu ve çevresini anlatan
"MERAKLI GEZGIN"
mini-rehberinin hediyesidir.



Pastırma ve yumurtanın kokusu döne döne merdivenlerden yukarı süzülerek yavaşça bütün evin içine işledi. Julia yatakta yan döndü ve burnunu kaşıdı. Uykulu uykulu gülümseyerek başını yastıkların altına soktu. O şekilde gömülü olarak bir süre daha yattı. Sonra nefes alamamaya başladığını anladığında tek gözünü açtı ve etrafına baktı.

Neredeydi?

Yavaş yavaş hafızası yerine gelmeye başlamıştı. Kilmore Koyu'ndaydı. Argo Villası'ndaki odasında.

Buraya nasıl gelmişti?

Etrafına bakındı. Olanları hatırlamaya başladıkça kalbi daha hızlı atıyordu.

Pastırma ve yumurta.

Yatağın yanma ıslak ve buruşuk kıyafetler yığılmıştı. O kadar ıslaklardı ki, etraflarında küçücük bir gölet oluşmuştu.

Bunlar kendi kıyafetleriydi.

Onları tanır tanımaz dün geceden kalma görüntüler ardı ardına beynini bombardımana tutmaya başladı: Fırtına, Manfred'in gece baskını, kayalık, Oblivia Newton'un kötü niyetli uşağının kendini boşluğa atması ve onu yutan deniz...

Julia ok gibi yataktan fırladı.

"Jason!" diye bağırdı.

Çıplak ayaklarının altındaki halı yumuşacıktı. Üzerinde pijamalar olduğunu fark etti. Oysa pijama giydiğini hatırla-

mıyordu. Kendi kendine Zaman Kapısı'nın dört anahtarının da bıraktığı yerde ve sapasağlam olduğunu söyleyerek kıyafetlerini karıştırdı ve pantolonunun ceplerine baktı. Sonra anahtarları yatağın üzerine dizdi. Acaba saat kaç olmuştu?

Pastırma ve yumurta.

Perdelerin arasından içeri gün ışığı sızıyordu. Ama acaba sabah mıydı, yoksa akşam mı olmuştu?

Julia heyecanını ve korkusunu bir türlü dindiremiyordu. Pijamalarıyla odasını terk etti.

Boş koridor boyunca "Jason," diye bağırdı.

Perdeleri açık olan tek bir oda dışında ikinci kat karanlıklara gömülmüştü. Julia parmak uçlarında yalınayak yürüyerek kapıya ulaştı ve içeri bir göz attı. Henüz yapılmamış bir yatak vardı. Yerde bir çift spor ayakkabı duruyordu ve yuvarlak masanın üzerine tişörtler dağ gibi yığılmıştı.

Gözlerini sımsıkı kapamış olsaydı bile, Julia bu pisliğin kime ait olduğunu tahmin edebilirdi: Jason!

Kalbi hızlı hızlı çarparken, Julia, erkek kardeşinin mutfakın açık penceresinden gelen sesini duydu.

"EV-VET!" diye neşeyle bağırdı. "Kardeşim geri dönmüş!"

Döndü. Koşarak koridoru geçti. Atlaya atlaya basamaklarını indi ve kendini mutfaka attı.

Jason ve Rick fırının başındaydılar.

Julia kollarını açarak kendini onların üzerine atarken, "Jason! Rick!" diye bağırdı. "Geri döndünüz! Geri döndü-



nüz! Ah, sizi ne kadar da merak ettim!”

Jason gülümseyerek, “Hey, küçük kardeş!” dedi. Kendini Julia’nın kollarından kurtarmaya çalışıyordu. “Elbette geri döndük... Kendine hakim ol, lütfen. Her şey yolunda!”

Jason’ın aksine Rick, kıza zevkle sarıldı. Aslında yanağına bir öpücük kondurmasına da hayır demezdi. Ancak kızın bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz mutluluk ve utançtan dizlerinin bağı çözülmüştü.

Julia kızardığını fark etmesin diye aceleyle arkasını döndü.

Julia onlara öyle bir bakıyordu ki, gören de oğlanlar gide-li yüz yıl oldu zannederdi. Aslında kız sadece onların giydikleri kıyafetleri inceleyerek Zaman Kapısı’nın ardında neler yaşadıklarını çıkarmaya çalışıyordu. Ama kendini ne kadar zorlarsa zorlasın dikkatini çeken değişik bir şey görememişti: Rick’in üzerinde dün giydiği kıyafetler vardı. Jason ise bavulundan yepyeni, ama tüyler ürpertecek kadar uyumsuz bir pantolon ve bluz almıştı.

“Nasılınız çocuklar?” diye sordu. Sonunda gözlerini Jason’ın korkunç kıyafetlerinden ayırabilmişti.

Jason, “Keçileri kaçırmak üzereyiz!” diye cevap verdi.

“Neden?”

Sabrı tükenmiş olan Rick, “Çünkü pastırmanın pişme süresini bir türlü tutturamıyoruz. İlk seferinde az pişmişti. İkinci denemede de kömür gibi oldu,” diye bağırdı. Bir yandan da tahta bir kaşıkla kaskatı kesilmiş pastırmayı işaret edi-

yordu. “Bence bu haliyle yemeyi bir deneyelim.”

Julia, gözlerini oğlanlardan alamıyordu. Kendi kendini, karşısında duranların oğlanların yerine geçmiş birer sahtekar olmadığına inandırmaya çalışıyor gibiydi. Kıkırdayarak Rick’in peşinden verandaya çıktı. Her zamanki gibi centilmen olan Rick onlara pastırma ve yağda yumurta servisi yaparken Jason ve Julia masaya oturdular. Julia’nın endişelenmekten düğüm düğüm olan midesi henüz rahatlamamıştı. Kömürleşmiş pastırmaya bir kere baktıktan sonra kendi payını Jason’a uzattı.

Fakat daha oğlan ilk ısırığını almaya bile fırsat bulamamışken, “Kapının ardında neler olduğunu bana anlatmayacak mısınız?” diye atladı.

Jason omuzlarını silkti. Ferforje sandalyede öne eğilerek pastırmanın tadına baktı.

“Muhteşem bir şey bu, Rick. Gerçekten muhteşem!”

Birden kız kardeşinin dudaklarının titrediğini fark etti ve o öfkeden kudurmadan bir saniye önce cevap vermeyi başardı:

“Ah Julia, bu çok uzun bir hikaye. Sana neler olduğunu anlatmaya başlarsam yumurtalarım buz gibi olacak!” Ardından tek bir kelime daha etmeden lokmaları ağzına doluşturmaya başladı.

Rick ağzındaki lokmayı hapur hupur yemeye devam ederken, “İnanılmaz şeyler gördük,” diye cevap verdi. Ancak çiğnemediği yuttuğu yemek genzine kaçtığı için öksürerek



susmak zorunda kaldı.

“Göreceksin Rick,” diye ekledi Jason, arkadaşı genzine kaçan lokmayı çıkarmak için öksürerek masanın etrafında hoplayıp zıplarken, “O baş belası haritayı bulacağız.” Söylediklerini onaylarcasına başını salladı ve bir parça ekmekle tabağını sıyırıp dört yudumda sütünü kafasına dikti. “Öyle değil mi Rick?”

“Ülkeyi bir baştan öteki başa dolaşmak zorunda kalsak bile!” diye cevap verdi Rick. Suratı utançtan kıpkırmızı, saçları da darmadağınikti.

Julia derin derin içini çekti. Hava nemli ve taptazeydi.

Sormak için yanıp tutuştuğu soruları kendine saklamaya, cevapların kendi kendilerine su yüzüne çıkmasını beklemeye karar verdi. Ağzı kurumuştü. Kendine süt koymak için bardağa uzandı ve tam o anda ellerinin titremekte olduğunu fark etti.

Rick, “İyi misin?” diye sordu. Endişelenmişti.

Kız başını salladı. “Evet, iyiyim. Sadece sizi tekrar gördüğüm için çok mutluyum, o kadar.”

Rick, “Biz de öyle,” diye cevap verdi. “Ne kadar mutlu olduğumuzu anlatamam. Keçileri kaçırmak üzereydik... Ama biz yokken şu bahçeye olanlara bakıyorum da, galiba siz de pek evde oturmamışsınız.”

Jason, “Buradan bir hortum geçmişe benziyor!” diye bağırdı.

Julia etrafına baktı: Çiçekler ve yüzlerce yıllık çalılar ha-

la dün gece yağan yağmurun ve rüzgarın şokunu atlatamamış gibi görünüyorlardı. Yaprakların duruşu ve kırılıp çimenlerin üzerine düşmüş dalların görüntüsü yürek burkuyordu.

Daha ileride, çiçek tarhlarının ortasında Manfred'in otomobilinin izleri hala fark edilebiliyordu.

Julia kalp atışlarının hızlandığını hissetti. İzlere baktıkça başı dönmeye başlamıştı. Manfred'i tuzağa düşürüp anahtarını elinden aldığı anı tekrar yaşıyor gibiydi. Bakışlarını kayalığa doğru çevirdi, tehlikelerle dolu masmavi denize ve deniz fenerinin uzaklardaki karaltısına...

Gözlerini kapadı.

Kız kardeşinin aniden bembeyaz kesildiğini fark eden Jason endişeyle, "Julia, sana ne oldu?" diye sordu.

Kız, "Benim suçum değildi, kendi kendine düştü..." diye mırıldanıyordu.

"Kim kendi kendine düştü?" diye sordu Jason. Dudağının üstünde süttten bir bıyık olmuştu.

Julia, Argo Villası'nda olan biteni anlatmaya başladı. Yüksek sesle derslerini tekrar ediyormuş gibi yavaş ve duygusuzca konuşuyordu. Eski ev sahibi ve *Metis*'in güvertesinde yaptıkları yolculuk üstüne Nestor'un anlattıklarını da hikayesine ekledi. Sonra Manfred'in eve girmeye çalıştığını ve Nestor'la birlikte onu engellemek için neler yaptıklarını anlattı. Ta ki o trajik sona kadar...



Julia, “Çok üzgünüm...” diyerek sözünü tamamladı. Bir yandan da kendi kendine Manfred’in hayatı pahasına ele geçirmek istediği anahtarı nasıl olup da denize attığını düşünüyordu.

Jason kendinden emin bir şekilde, “Bence iyi olmuş,” dedi.

Konu Oblivia Newton olduğunda kendini tutamayan Rick, “Sonuçta o da patronu gibi bir hırsız,” diye ekledi. Bu kadar kızgın olmasının nedeni belki de Oblivia Newton’un onu ilk görüşte... büyülemiş olmasıydı. Ve bu büyü artık bozulmuştu.

Julia’nın biraz olsun kendine güveni tazelenmişti ve sonunda bir bardak süt doldurmayı başardı. Artık hikaye dinleme sırası ona gelmişti.

Jason ve Rick birbirlerinin sözünü keserek bölük pörçük Hayat Evi’ni, Maruk’u ve Dört Değnek hücrelerini Oblivia’dan önce nasıl bulduklarını anlatmaya başladılar.

“Oblivia Newton da mı oradaydı?” diye sordu Julia. Nefesi kesilmişti. “Peki... Ama bu nasıl mümkün olur?”

“Sen onu bırak da, o kadınla aşağıda, Mısır’da... ya da her neredeysek orada karşılaştığımızda ne kadar şaşırdığımızı bir düşün.”

Rick, “Bu sabah Jason’ın aklına yepyeni bir fikir geldi,” diye açıkladı. “Gerçekten zamanda yolculuk yapmış olabileceğimize inanmıyor.”

Jason, “Öyle,” diyerek arkadaşını onayladı. “Bir keresin-

de Doktor Mesmero'nun çizgi romanlarından birinde bu tür bir olayla karşılaşmıştım: Buna zamanda yolculuk değil, sonsuz-uzay-bir şeyde yolculuk deniyordu... Şimdi hatırlayamıyorum, ama on beşinci sayfadaydı.”

Julia'nın kafası git gide daha çok karışıyordu. “Peki ama, neden zamanda yolculuk yaptığımıza inanmıyorsun?”

Jason aptalca sorularla uğraşmak zorunda kalan dahi bir bilim adamı gibi yüzünü ekşitti. “Bu sadece bir his, ama... oradayken şimdikinden farklı bir zaman-mekanda değildim gibi geliyordu. Neredeyse kendimi evde hissedecektim...”

“Şimdi abartıyorsun işte!”

“Düşünsenize, Rick ve ben o insanlarla sadece aynı dili konuşmuyor, hiyeroglifleri de akıcı bir şekilde okuyabiliyoruz.”

Julia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı.

Rick masadan *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü aldı. Kitap hayli yıpranmıştı. Kapağı kirlenmiş, köşeleri parçalanmıştı. Eski Mısır dillerinin olduğu sayfayı açtı ve sağ elinin işaret parmağını hiyerogliflerin üzerinde gezdirmeye başladı. “Şimdi okumak için kafamızı patlatsak bile hiçbir şey anlamıyoruz.”

Julia, hikayede kaldığı yeri kaybetmek üzere olduğunu fark etti: “Peki Oblivia? O sizi tanıdı mı?” diye Jason'a sordu.

“Tanıdı sayılmaz. Biz o sırada saklanmıştık. Ama tam o



anda Ulysses Moore'dan bahsetmeye başladı..."

"Ve haritadan."

"Hangi harita?"

"Bizden çaldığı harita..."

Julia "Sizden ne haritası çaldı ki?" diye üsteledi.

Rick ezbere, "Cornwall'a bağlı Kilmore Koyu adlı kasabanın ilk ve tek eksiksiz haritası," diye cevap verdi. "Thos Bowen tarafından, Londra'da bin..."

Tam o anda kayalıkların olduğu taraftan gelen şiddetli bir hışırtıyla üçü birden oturdukları yerde zıpladılar.

"Sonunda uyandınız demek!" diye bağırdı Nestor. Nefes almak için arada bir mola vererek yavaş yavaş kayalıklardaki dik basamakları tırmanıyordu.

Çocuklar, hep bir ağızdan "Nestor!" diye bağıarak onu selamladılar. "Nerelerdeydin?"

Bahçıvan cevap vermeden topallayarak ilerlemeye devam etti. Yanlarına yaklaşıncaya, "Asıl siz nerelerdesiniz?" diye sordu. "Daha da önemlisi anneniz size yaşlılara yer vermeniz... HAAAPŞUUUU!.. gerektiğini öğretmedi mi?"

"Soğuk algınlığına yakalanmışsın," dedi Jason.

Nestor göz ucuyla Julia'ya bakıp gülümseyerek, "Hepsi yağmurun suçu," diye cevap verdi. "Nasılsın Julia?"

"Oblivia Newton ve haritayla ilgili bir hikaye dinliyorum."

Nestor'un bakışı bulutlandı. "Ah, elbette. Şu büyük hata," dedi ve masaya oturdu.



Jason ve Rick hikayelerini anlatmaya devam ettiler. Olmayan Oda'yı ve haritayı buldukları sunaklı odayı en küçük ayrıntıyı dahi atlamadan tasvir ettiler.

"Yılanları görmeliydin, Julia!"

"Oracıkta bayılıverirdin!"

Hikaye ilerledikçe Nestor'un suratı daha da asılıyordu.

"Önceden tahmin etmeliydik," dedi sonunda. "O kadın sandığımızdan daha akıllı ve tehlikeli."

"Peki, Nestor, bu harita neden bu kadar önemli?"

Bahçıvan, "Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı.

Jason, "Ama eski ev sahibinin bir fikri vardı," diye cevap verdi. "Bizi haritayı bulmamız için aşağıya o gönderdiyse eğer, bunun bir nedeni olmalı. Ve eminim ki, o da haritayı bizim Oblivia Newton'dan önce bulacağımızı biliyordu."

Rick, "Teknik olarak ondan önce bulduk zaten," diye konuya açıklık getirdi. "Ancak hemen ardından haritayı bizden çaldı."

Jason içini çekti. "Hepsi boşunaydı! Merak ediyorum, acaba bir daha elimize böyle bir fırsat geçer mi..."

Julia, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Jason kahvaltı masasına doğru eğildi ve fısıldadı: "Belki de artık eski ev sahibi bize güvenmiyordur."

"Nasıl oluyor da eski ev sahibinin hala yaşadığından bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sadece iki seçenek var: Ya yaşıyor ve hala Argo Villası'nda gizli bir odada saklanıyor... Ya da bize bulmamız ge-



reken ipuçlarını bıraktı, ama biz, elimizde harita olmadan onları nereye yerleştireceğimizi bilmiyoruz...”

“Haritayı tekrar ele geçirmeyi nasıl başaracağız?” diye sordu Julia.

Çocukların üçü de aynı anda Nestor’a döndüler. Yaşlı bahçıvan kendisine yönelen sorulardan kaçmak için sıvışmanın bir yolunu arıyordu. “Ben gidiyorum. Bahçeyi tekrar eski haline sokmalıyım.”

Jason çileden çıkmıştı: “Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun. Burada kalacaksın!” diye tutturdu.

“Ya, öyle mi? Peki beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?”

Nestor sert bir hareketle ayağa kalktı. Ağrıyan sırtını ovaladı ve büyük bir gürültüyle nefes alarak ciğerlerini oksijenle doldurdu.

Jason, “Bize yardım etmelisin!” diye yalvardı. “O adam hala buralarda öyle değil mi?”

Nestor kıs kıs güldü. “Yavrucuğum sen çok fazla masal okumuşsun. Eski ev sahibi...” sonra tekrar hapşırılmaya başladı.

“Öyleyse yemin et. Hala burada olmadığına yemin et.”

Bahçıvan ellerini beline koydu ve geri geri adım atmaya başladı. Yüzü önceki günden daha yorgun görünüyordu. Gözleri ateşler içinde yanıyormuşçasına küçülmüş ve buğulanmıştı.

Julia, “Jason, beni dinle,” diyerek araya girdi. “Bunun şey için doğru bir zaman olduğunu zannetmiyorum... şey

için...”

“Ama öyle!” dedi kardeşi. “Neler olduğunu öğrenmek istiyorsak gerçeklere ihtiyacımız var! Bilmediğimiz o kadar çok şey var ki! Bu evin, ev sahibinin, onun dostlarının ve düşmanlarının üzerinde bir sürü esrar perdesi uçuşuyor! Biz mesela, biz neyiz? Ele avuca sığmaz, akıl sır erdirilmez Ulysses Moore’un dostu muyuz, düşmanı mı?”

Nestor gözlerini önce bahçenin ortasında duran ahşap kulübeye sonra da çocuklara çevirdi. Jason haklıydı, kafası karışmış insanlar gibi kem küm edip duruyorlardı. Bunları düşünürken mırıldanmaya başladı: “Eğer için rahatlayacaksa... sana yemin ederim Argo Villası’nda artık hiçbir Moore yaşamıyor. Şimdi mutlu musun?”

Bunu dedikten sonra burnunu kocaman buruşuk bir mendile sildi ve topallayarak yanlarından uzaklaştı.

Rick, “Çocuklar, dikkatinizi çekerim,” diyerek arkasından ekledi: “Öldüğünü de söylemedi.”

On beş dakika sonra çocuklar tabaklarla bardakları mutfağa taşımışlardı ve güne nasıl başlayacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

Rick kayalıklardaki basamaklara doğru gitti ve rüzgar hafif hafif saçlarını okşarken denize doğru baktı. Julia üzerine bir kot pantolon geçirmek ve uçlarına hayvan figürleri oyulmuş anahtarları almak için odasına gitmişti. Aşağıya döndüğünde Jason’ı aynen bıraktığı gibi sandalyede oturmuş haril



harıl bir şeyler yazarken buldu.

Oğlan, “Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” diye açıkladı.

“Oblivia Newton’un nerede yaşadığını biliyor muyuz?” diye sordu Julia yüksek sesle. Bir yandan da kardeşinin elinde tuttuğu kağıda yazdıklarını okuyordu.

O sırada Rick yanlarına döndü ve “Hey çocuklar! İki tane balıkçı teknesi yaklaşıyor,” diye haber verdi. “İskeleye inip öğle yemeği için karides alabiliriz. Var mısınız?”

Bir zamanlar Moore’lara ait olan iki ağır bisikletle Salton Uçurumu’ndan aşağı inme düşüncesi bile Jason’ın başını “hayır” anlamında sallaması için yeterliydi. “Yoo, şimdi olmaz. Sen Oblivia’nın nerede yaşadığını biliyor musun?”

“Hayır, neden?”

Jason yazdıklarını ona da gösterdi.

1. Oblivia’daki harita bulunacak
2. Haritanın üzerinde ne zıvalıklar yazdığı öğrenilecek (bunu haritayı bulmadan da yapabilirsin)
3. Zaman Kapısı hakkında HER ŞEY açığa çıkarılacak
4. Argo Villası’nın HER YERİ baştan aşağı keşfedilecek

Kız kardeşi alay eder gibi, “Seni hiç böyle düzenli görmemişim,” dedi. “Mısır seyahati yaramış.”

Rick kendine de bir sandalye çekti ve yanlarına oturdu. “Bunları yapmak için ne kadar vaktimiz var?”



“Sadece bugün.”

“Peki neden?” diye bilmek istedi Julia.

“Çünkü bu akşam annemiz ve babamız gelecek. Rick’in de evine dönmesi gerekiyor.”

Rick’in yüzü bir anda kararmıştı. Sanki er ya da geç Argo Villası’ndan ayrılmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Julia yapılacak şeyler listesine bir kez daha göz gezdirdikten sonra, “Hala eksik olan bir şeyler var,” diye mırıldandı.

Jason’ın sabrı tükenmişti. Gözlerini yukarı kaldırdı.

“İşte onu da şimdi öğreneceğiz! Söyle bakalım eksik olan ne?!”

“Neler olduğunu bilmiyorum... Ona...” Julia basamakları işaret etti ve sustu. Oğlanların neden bahsettiğini anlayacaklarını umut ediyordu.

Rick, hiçbir şey demeden anlayışla başını salladı. Jason eline kalemi aldı ve listenin sonuna bir madde daha ekledi:

5. *Manfred’in cesedi bulunacak*

“Çok teşekkür ederim. Bu tam da senlik bir hareketti...” diye mırıldandı Julia.

Tam o anda şiddetli bir öksürük sesi duydular. Nestor onlara doğru topallayarak gelirken çakılların üzerindeki lastik izlerini silmek için peşi sıra kırmızı bir tırmık sürüklüyordu.

Bahçıvan, çocukların sorularına cevap verircesine, “Kum-



salda hiçbir şey görmedim,” diye homurdandı. “Kayalıkların üzerinde de yok. Size demiştim. Bunun gibilerin dokuz canı vardır.” Sonra sümkürdü.

“Listeye şunu da ekleyelim: 6. *Nestor’a bir öksürük şurubu alınacak,*” dedi Julia yüksek sesle.

Rick, “Bugün pazar,” diye hatırlattı. “Doktor Bowen’ın eczanesi kapalı.”

“Şurup murup istemem,” diye homurdandı Nestor. “Basit bir soğuk algınlığı o kadar.”

Julia, “Soğuk algınlığını asla hafife alma,” diye onu düzeltti. “Hele hele bu yaşta.”

Bu sırada Jason hızla Rick’e döndü ve “Sen ne dedin?” diye bağırdı.

“Günlerden pazar dedim,” diye tekrar etti. “Ve eczane-nin...”

“Doktor Bowen? Doktor Bowen mı dedin? Bu Oblivia’nın elindeki haritayı çizen adam değil mi?”

Nestor, “Bu yaşa kadar geldiysem ...” diye Julia’ya cevap vermek için araya girdi, “bunun nedeni hayatım boyunca ağzıma tek bir ilaç koymamış olmamdır. Bu yaştan sonra da ilaç almaya falan başlayamam.”

Şaşakalan Rick kafasındakileri tekrar etti: “*Cornwall’a bağlı Kilmore Koyu kasabasının ilk ve tek eksiksiz haritası.* Bu mümkün olabilir mi?!”

“Hatırlıyor musun? Biz bu hikayede tesadüflere yer olmadığını çoktan öğrenmiştik...” dedi Jason.

Julia, “Çocuklar!” diye bağırarak araya girdi. “Neden siz de Nestor’a ilaç almasını...”

Rick ve Jason zıpkın gibi sandalyelerinden fırladılar.

“Thos Bowen, Doktor Bowen’ın dedesi olabilir.”

“Belki de büyük büyük dedesi.”

“Ya da büyük büyük büyük dedesi! Nerede oturuyor? Bisikletlerimiz nerede?”

“Saat kaç? Belki öğle yemeğinden önce oraya varabiliriz...”

Julia, “Çocuklar!” diye arkalarından seslendi. Onu dinlemelerini istiyordu.

“Ne var?”

“Telefon,” dedi Nestor. Argo Villası’nı işaret ediyordu. “Çalıyor!”

Bölüm (2)
- LONDRA'DAN BİR TELEFON -





S anki ahize bir ton çekiyormuş gibi, Jason telefona doğru eğilip kalmıştı.

“Evet anne... Hayır anne... Peki anne... Hayır evden çok uzaklaşmadık... Hayır... Tabii ki hayır...”

Yalvarırcasına kız kardeşine bakıyordu. Julia ise ona işaretlerle annesiyle düzgünce konuşması gerektiğini ve olan biten hakkında birkaç ayrıntı vermesini anlatmaya çalışıyordu.

Rick, “Eğer ona hiçbir şey anlatmazsan annen şüphelenir,” diye fısıldadı. “Ama eğer ayrıntılı bir açıklama yaparsan seni dinlemekten sıkılır bile.”

Gene de Jason, “Hı hı. Hı hı. Hiçbir şey. Hiçbir şeyey!” diye söylenmeye devam ediyordu. Sıkıntıyla gözlerini yumdu ve sessizce cinleri tepesine çıkmış olan annesini dinlemeye başladı. “Tamam anne, tamam...” diye ekledi sonunda. “Aslında Mısır’a gittik ve bir labirentin içinde kaybolduk. Ama şansa bak ki, Rick timsahlardan korkmuyormuş. Rick mi? Kilmore Koyu’nda tanıştığımız bir arkadaş... Yılanlarla dolup taşan odaya girdiğimizde onun suratını bir görecektin...” Jason üç saniye sessiz kaldı, sonra ekledi: “Peki, Julia’ya veriyorum.”

Julia heyecanla, “Merhaba anne!” diye bir sevinç çığlığı attı. “Evet, çok iyiyiz. Yağmur mu çiseliyor? Burada acayip bir fırtına koptu! Bu yüzden evden dışarı çıkmadık ve bütün gece oyun oynadık... Sonra...”

Jason, “Kayalıklarda yüzmeye gittik!” diye hatırlattı.

Fakat sessiz olsun diye kız kardeşinin attığı tekmeden

kurtulmak için bir santimetre yana kaçmak zorunda kaldı.

Jason, Rick'e daha fazla zaman kaybetmemek için garaja gidip bisikletleri çıkarmaları gerektiğini işaret etti.

Telefondan uzaklaşmışlardı, ama dışarı çıkmak yerine so-luğu Zaman Kapısı'nın olduğu taş odada aldılar.

Kapı bıraktıkları yerdeydi, hareketsiz ve sessiz, ama ol-dukça heybetli. Kararmış ve soyulmuş ahşap yüzeyinde on-lara alay eder gibi bakan dört tane anahtar deliği vardı.

Rick kapıya bakmaktan büyülenmiş gibiydi. "Ne zaman oraya döneceğiz?" diye sordu.

"Yapmamız gerekenleri tamamladıktan sonra," diye ce-vap verdi Jason. Sonra da elindeki küçük kağıdı arkadaşına gösterdi. Bir madde daha eklemişti:

7. Hemen Doktor Bowen'a gidilecek

Merdivenlerin tepesine asılı duran Argo Villası'nın eski ev sahiplerine ait tablolardan birindeki bir surat tehditkar gözlerle onları süzüyordu.

Jason, "Duydun mu?" diye sordu ve Rick'in kolunu tut-tu.

"Neyi?"

Jason, merdivenin altına doğru ilerledi ve dinledi. Evin üst katından gelen cılız ayak seslerini şimdi daha iyi duyu-yordu. "Bunu."

"Hay bin dalgakıran! Duydum."



Bir ip cambazı gibi dikkatini adımlarında toplayan Jason basamakları yavaşça tırmanmaya başladı.

Julia hala telefundaydı: “Sonra kendi aramızda bir satranç şampiyonası düzenledik. Rick ve Jason’a karşı tek oynadım. Ve tabii ki ben yendim!” diye bağırdı muzaffer bir edayla.

Jason adım adım yukarı çıkmaya devam etti. Üst kattan gelen esrarengiz ayak seslerine yaklaştıkça kız kardeşinin sesi git gide uzaklaşıyordu.

Hayaletin ayak sesleri. *Ta-dum, ta-dum, ta-dum.*

Ulysses Moore olabilir miydi?

Ses, merdivenin sağındaki banyodan geliyordu. Yatak odalarına doğru ilerleyen koridordaki ilk kapıydı. Jason durdu ve sesin oradan gelip gelmediğini kontrol etmek için tekrar dinledi. Merdivenin solunda aynalı kapı vardı. Ve bu kapı kule odasıyla kütüphaneye açılıyordu.

Jason tırabzandan aşağı baktı. Merdivenin parmaklıkları arasından Rick’i görebiliyordu. Oğlan yerinden kıpırdamamıştı ve korkuyla onu izliyordu. Başını öne doğru sallayarak her şeyin yolunda olduğunu belirtti. Daha uzaktan telefonla konuşan Julia’nın kahkahaları duyuluyordu.

Ta-dum, ta-dum, ta-dum yaptı banyo kapısının arkasında her kim varsa.

Jason derin bir nefes aldı ve ileri atıldı. Kapının kolunu tutup aşağı indirdi.

“ŞİMDİ SENİ YAKALADIM!” diye bağırdı kapıyı ardına kadar açarken.

Önce hiç kimseyi görmedi. Açık duran banyo penceresi dışında gözüne çarpan farklı bir şey yoktu. Ancak birkaç saniye sonra şişko bir tarla faresi Bayan Covenant'ın parfüm şişelerinin arasından fırladı, lavaboyu aştı ve aşağı atlayıp korkudan ödü patlamış gibi büyük bir telaşla Jason'ın ayaklarının arasından geçti.

Bir adım geriye sıçrayan Jason, "Aaaah!" diye uludu.

Bu arada merdivenleri tırmanan Rick, "Ne oldu?" diye bağıırıyordu.

Fare şimşek hızıyla merdivenlerden aşağı koştu.

Yarı yolda fareyle karşılaşan Rick, "Hay bin dalgakıran!" diye bağıırdı. "Bu kocaman bir şey!"

Hayvancağız onlardan daha çok korkmuştu. Tırabzanın üzerinden kendini aşağı bıraktı. Ancak dengesini kaybedip tepetaklak boşluğa yuvarlandı ve birinci kata güm diye düştü. Kendinden geçmişti.

Julia bir an için telefonla konuşmayı bıraktı ve "Çocuklar? Bu kocaman şey de ne?!" diye sordu.

Fare kafasını kaldırıp Julia'ya baktı. Ama görünüşe göre akli hala biraz karışık ve ayaklanıp telefon odasına doğru koşmaya başladı.

İşte tam o anda Julia avazı çıktığı kadar bağıırmaya başlamıştı.

Jason elinde telefon, annesinin nefes almak için sustuğu aralıkları değerlendirerek, "Evet anne... Hayır anne... Tabii



ki bilerek yapmadım anne,” diye cevap veriyor ve olayı açıklamaya çalışıyordu. “Hayır, eşek şakası değildi... Sadece bir fareydi... Farenin banyoda ne yaptığını ben de bilmiyorum... Hayır, babamın bunu bilmesi gerektiğini düşünmüyorum. Pencereden girmiş olmalı. Evet açıldı. En son Julia banyoyu kullanmıştı... Onu senin parfüm şişelerinin arasında buldum. Hayır anne... Biliyorum... Kırılmadılar...”

O telefonda konuşurken Julia ve Rick de küçük canavarın çıkıp gittiğinden emin olmak için ellerinde iki tane uzun süpürgeyle oturma odasını köşe bucak araştırıyorlardı. Yüzlerindeki ifade birbirinin tam tersiydi: Rick’in olaydan keyif aldığını belli eden suratına karşılık Julia’nın suratı asıktı.

“Hı hı. Tamam. Merhaba baba,” Jason aniden dikkat kesilmişti. “GERÇEKTEN Mİ?!” Sağ yumruğunu coşkuyla havaya kaldırdı. “Yani, demek istiyorum ki, ben çok üzüldüm. Gerçekten mi?”

Rick elinde süpürgeyle durmuş, onu dinlemeye başlamıştı.

Jason, “Hayır, hayır, bir sorun yok!” diye devam etti. “Biz kendi kendimize hallederiz. Şu anda Nestor’u çağırمام. Çünkü bahçenin öteki tarafında ve buraya kadar topallayarak gelmesini beklersen bütün sabahı telefon başında geçirebilirsin. Ama eğer öğle yemeği saatlerinde ararsan onu bulacağından eminim. Ben hallederim. Ona söyleyeceğim. Evet, elbette. Tamam. Anladım. Hiçbir yere gitmeyeceğiz. Hoşça kal baba!”

Elde tutulmaktan ısınan telefon sonunda *trink* diye ka-

pandı ve ortalık sessizliğe büründü.

Aynı anda Jason odanın ortasında zıplamaya başlamıştı.

“Evet! Evet! Büyük olasılıkla bugün dönemeyeceklermiş! Görünüşe göre paketleme işleri sandıklarından daha uzun sürmüş. Harika: Bütün pazar günü bize ait. Çocuklar, sanırım başarabiliriz!”

Birkaç dakika sonra, yapılması gerekenlerin yazdığı liste o gün üçüncü kez ellerinde belirmişti.

“Hemen Doktor Bowen’a gidelim!”

Ancak elindeki süpürgeyi büyük bir inatla sallayan Julia, “O farenin bu evden çıktığından emin olmadan şuradan şuraya adım atmam!” diye belirtti.

Dışarı çıktıklarında Nestor’u çakılların arasını tırmıkla temizlerken ve yapraklarla dalları toplayıp el arabasına atarken buldular.

“Çocuklar! Neden zamanınızı yararlı bir iş yaparak geçirmiyorsunuz? Mesela bana bahçeyi temizlemekte yardım edebilirsiniz.”

Jason nefes nefese, “Bizi affet Nestor, ama acil bir durum söz konusu!” diye açıkladı. “Nakliyede bir sorun çıkmış, anemler büyük ihtimalle pazartesi sabahı burada olacaklar. Bizim şimdi çıkmamız gerek. Eğer telefon çalarsa, sanadır. Bizim kumsala indiğimizi söylersin.”

Bahçıvan, “Peki siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu dargın dargın.



“Doktor Bowen’a,” diye cevap verdi Julia. Elinde süpürgeyle kendinden emin bir şekilde mutfak kapısında belirmişti.

“Nasıl gitmeyi düşünüyorsunuz?”

Jason, “Bisikletle,” diye cevap verdi.

“Hiç zannetmiyorum.” Nestor başını eğdi ve tırmığı alıp çalışmaya devam etti.

Julia basamakları inip adama yaklaştı. Kardeşi ve Rick garaja doğru hızla uzaklaşırlarken Nestor’a sordu: “Sırtın ağrıyor mu?”

Bahçıvan, “Tabiatım itibariyle oldukça dayanıklıyım,” diye cevap verdi burnundan kıl aldırmadan. Oysa canının çok yandığı ve dün gece olanları hala aklından atamamış olduğu her halinden belliydi. “Bütün bunlar birkaç yıl önce meydana gelseydi her şey çok daha farklı olurdu. Her bakımdan. İnan bana.”

Julia, “Harikaydın,” dedi ve adamın yanağına beklenmedik bir öpücük kondurdu. “Kendine karşı bu kadar acımasız olma.”

Nestor tırmığı yere bıraktı.

“Gerçekten mi? Peki nasıl olmamı bekliyorsun? Mutlu mu?”

Garajdan kulak tırmalayan bir gümbürtü yükseldi ve hemen ardından da iki oğlanın feryat figan sesleri duyuldu.

Önce Rick, “HAYIR!” diye bağırdı. “Hay bin dalgakıran!”



“Ama olamaaz!” diye ekledi Jason.

Julia bakışlarını garaja çevirdi. Nestor da bu sırada otları tırmıklama işine geri dönmüştü. Sanki tüm bu olanlar onu hiç ilgilendirmiyordu.

Rick ve Jason ellerinde birer bisikletle dışarı çıktılar.

“Bunu kim yaptı?” diye sordu Rick. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bisikletinin gidonu yamulmuş, zinciri de yerinden çıkmıştı.

Bu sorunun cevabını çok iyi bilen Julia içini çekti. Sonra, evvelki gece Manfred'in nasıl kudurmuş gibi bahçede dört dönerek sadece öfkesini çıkarmak için bulduğu her şeyi parçalamaya başladığını anlatmaya başladı.

“Nestor'la elimizden hiçbir şey gelmiyordu. Zaten yeteri kadar korkmuştuk...” diye de ekledi suçsuz olduklarını kanıtlamak istercesine. “Her şeyi yukarıdan izledik, şu pencereden...”

Pencereyi göstermek için Argo Villası'na döndüğünde üçgen şeklindeki çatı penceresinde bir karaltı dikkatini çekti. Sanki biri orada saklanmış onları izliyordu.

Bölüm (3)
- GİZEM AVCILARI -



Comwallia
KILMORE
kasabasının tanıtıcısı

Kilmore Koyu ve çevresini anlatan
"MERAKLI GEZGİN"
mini-rehberinin bediyesidir.

RY-BEETS



Rick bisikletini sanki ameliyat edilmek üzere getirilmiş bir hasta gibi çakılların üzerine yatırdı. Nestor'un kendisine verdiği aletleri etrafa saçmıştı: tornavidalar, çekiçler, kerpetenler, penseler.

Hastayı farklı yönlerden inceledikten sonra, "Bir bakalım..." dedi Rick, "Düşündüğümünden daha kötümüş."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordu Julia kaygıyla.

Covenant Kardeşler, arkadaşlarının arkasında hiçbir şey yapmadan beklemekten kendilerini işe yaramaz hissetmeye başlamışlardı. Jason'ın çizgi romanlardan öğrendiği bilgiler tükendiğinde pratik zekası da duruvermişti. Julia'nın ise bir bisikletin nasıl hareket ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Rick dolanmış zinciri eline aldı ve açmayı denedi.

"Sanırım... Düzeltmem bir saatten fazla vaktimi alır, ama galiba yapabilirim."

Jason umutsuzca başını salladı. Bu beklenmedik terslik, planlarını kökünden değiştirmişti.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Şimdi değil. Ama sonra ötekilere geçtiğimde bir el atabilirsin..." Önceki gün öğleden sonra Nestor'un onlara verdiği, Bay ve Bayan Moore ait olan eski bisikletleri işaret etti. "Onlar bunun kadar kötü durumda değiller. Sadece pedalları bozulmuş. Fakat düzeltmek için yardımınıza ihtiyacım olacak."

Jason ceplerini karıştırmaya başladı. "Tüh! Yapmamız gerekenleri yazdığım kağıt nereye kayboldu?"

Önce bir cebini, sonra ötekini ters yüz etti. Ama az önce üzerine not aldığı küçük kağıt sırta kadem basmıştı. Sanki biri elini sokup onu cebinden çalivermişti. Julia, kağıdı nereye koyduğunu unuttuğunu kabul etmemek için acınası bahaneler uyduran Jason'ın haline gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Biraz ötede Nestor, kuru dal ve yapraklarla doldurduğu el arabasını ters çevirdi. Bir kibrit çaktı ve sırtı ağrımasına rağmen ateş yakmak için eğildi.

Rick, eline aldığı bir tornavidayla zinciri yuvasına sokmaya çalışıyordu. "Babamın hep dediği gibi: Nereden başlayacağını bilmiyorsan, canının istediği yerden başla."

Bisikletin vitesi korkunç bir inilti koparttı. Ama bu bile Rick'in cesaretini kırmamıştı.

"Babanın haklı olduğunu umalım..." diye homurdandı Jason.

Argo Villası, açık pencereleri ve inanılmaz şeylerle dolu odalarıyla önlerinde yükseliyordu.

"Sen bisikletlerle meşgul olurken, belki Julia ve ben de gidip evin geriye kalan odalarını keşfedebiliriz."

"Bisikletler mi?" diye hırıldadı Rick. "Ben sadece kendi bisikletimi tamir edeceğim. Sonra sizinkilere geçtiğimde ikinizin bana yardım etmesi gerek, anlıyorsun, değil mi?"

Jason, "Tamam, tamam," dedi. "Biz de o zamana kadar odaları tekrar bir gözden geçiririz. Belki işimize yarayacak



bazı ipuçlarını gözden kaçırmışsızdır. Geliyor musun küçük kardeş?”

Julia'nın tekrar eve girmek için pek heves ettiği söylene-
mezdi. Tavanarasından kendilerine baktığına inandığı adam
onu epey korkutmuştu. Kilmore Koyu'na geldiği günden
beri ilk kez, evi araştırma fikri tüylerini ürpertiyordu.

Kardeşine burada kalıp Rick'e yardım etmek istediğini
söylemek için ağzını açtı, ama hemen sonra akli başına gel-
di: Çizgi roman okuyan ve her kapının ardından bir hayale-
tin fırlayabileceğine inanan Jason'dı. Kendisi değil! *Aslında,*
diye kendi kendine düşündü, *ben kimseyi görmedim. Ne de*
olsa tavanarası penceresi oldukça yüksek ve bir ışık oyunu ya da
bir yansıma orada durmuş bizi gözetleyen birinin olduğuna be-
ni inandırmış olabilir.

“Ama adamın bir de şapkası vardı,” diye yüksek sesle dü-
şündü.

Jason hemen, “Kimin şapkası vardı?” diye sordu.

Tam o anda Rick, yağ içinde ve pislikten simsiyah olmuş
ellerine bakarak, “5 numaralı kastanyolayı uzatır mısın?” di-
ye homurdandı.

İkizler mutfağa girdiler, oradan yemek odasına doğru de-
vam ettiler. Jason içeri ışık girmesi için çiçek desenli, ağır
perdeleri açtı ve duvarlarda asılı duran tabloları bakmaya
başladı. Eski Ahit'ten sahnelerin tasvir edildiği, on sekizinci
yüzyıldan kalma tam dört tablo vardı. Sonra eski odun soba-

sının dökme demirden ağır kapaklarını kaldırdı ve içini araştırdı: Boş. Odadaki tek mobilyanın çekmecelerinde ise sadece masa örtüleri ve peçeteler duruyordu.

“Burada gizli saklı hiçbir şey yok.”

Julia endişeyle, “Gizli saklı bir şeyler mi arıyoruz?” diye sordu.

Jason kelimeler ağzından kerpetenle alınıyormuş gibi, “Elbette,” diye tek kelimeyle cevap verdi.

Jason, araştırmasına devam etmek için bitişik odaya ilerledi. Kafasını şöminenin içine soktu, kitaplıkların arkasını karıştırdı, hatta koşar vaziyette duran simsiyah tavşan heykelinin altına bile baktı. Artık cesareti kırılmıştı, bu odada keşfedilecek hiçbir şey yoktu.

Julia kendi kendine korkması için hiçbir neden olmadığını söyleyip duruyordu. “Peki sence aradığımız şey ne?” diye kardeşine sordu.

Jason uzun uzun düşündü, “Emin değilim. Dün gözden kaçırdığımız bir şey olabilir. Dikkate almadığımız bir şey.” Biraz durduktan sonra devam etti, “Burada yanlış giden bir şeyler var, yerine oturmayan parçalar. Buralarda bir yerlerde her şeyi aydınlatacak bir ipucu olmalı: Eski ev sahibinin yolculuklarıyla ilgili, kapıyla ilgili ya da Oblivia'nın tüm bu olanlar içinde oynadığı rolle ilgili bir şeyler...”

İkinci yemek odasını ve telefon odasını teker teker araştırdıkları Julia, yaşlı bahçıvanın Ulysses Moore ve karısının yaptığı yolculuklarla ilgili anlattıklarını kardeşine aktardı.



“Oblivia Newton’un bir hata olduğunu söyledi. Korkunç bir hata. Ama daha fazlasını bildiğini zannetmiyorum.”

Taş odaya girdiler ve Zaman Kapısı’nın önünde durdular.

Julia titrememek için kendini zor tutarak, “Eğer bir sır arıyorsan, bu kapının arkasına bakmalısın,” diye belirtti.

Jason eğildi ve parmak uçlarıyla yerden birkaç kum tanesi aldı.

“İşte keçileri kaçırmadığımızın kanıtı...” diye fısıldadı ve kum tanelerini Julia’ya gösterdi. “Anahtarlar yanında mı?”

Julia, evet anlamında başını salladı. “Neden sordun?”

Jason anahtarları vermesi için elini uzattı.

“Nestor, kapının ancak çıkan kişiler geri döndüğünde yeniden açılabileceğini söylemişti.”

“Yoksa hiçbir zaman geri dönemezler.”

Jason ilk anahtarı deliğe yerleştirdi: Alligatör.

“Benim canımı sıkan şu: Kendimi birileri benim ya da Rick’in yerine geri dönmüş olabilir mi diye düşünmekten alamıyorum.”

İkinci ve üçüncü anahtarları yerleştirdi: Çalığışu ve ıstakoz.

“Jason... Sence bu akıllıca mı?”

“Ne akıllıca mı?”

Ve nihayet sonuncu anahtarı da deliğe yerleştirdi: Kirpi.

“...Kapıyı yeniden açmak?”



Jason anahtarları çevirdi.

Trak, trak, trak, trak. Anahtarlar teker teker döndüler. Ve Zaman Kapısı yavaşça açıldı.

Jason ve Julia kapı eşiğinde sessizce beklediler. Önlerinde duvarları zincirleme yazılarla dolu yuvarlak bir oda vardı. Gözleri karanlığa alıştığında odadaki aşağı doğru inen koridorlara açılan üç çıkışı ayırt edebildiler. Bu çıkışlardan birinin kendilerini bir yeraltı mağarasına götüreceğini çok iyi biliyorlardı. Ve orada *Metis* duruyordu.

Julia, “Manfred’in elinde bizimkilere benzeyen bir anahtar vardı,” dedi bir anda.

Anahtarları kardeşinin elinden aldı ve tutma yerlerindeki işlemlere dokundu.

“Ama doğru düzgün bakmaya fırsatım olmadı... Yağmur yağıyordu ve çok korkmuştum.”

Jason, “Tek bir anahtardı demek...” diye mırıldandı. “Argo Villası’na girip onu kullanacak mıydı?”

Julia, “Belki de,” diye cevap verdi.

“Peki, Nestor bu konuda ne dedi?”

“Argo Villası’nın bir yedek anahtarı olduğunu söyledi.”

Jason başını salladı. Mantıklıydı. Manfred alet edevat deposuna gidiyor, Argo Villası’nın kapısını açmak için anahtarı çalışıyor ve eve girmeye çalışıyor.

“Ona inanıyor musun?”

“Evet.”



“Yanlış hatırlamıyorsam, daha dün onun tek bir sözüne bile inanmıyordun.”

“Jason, sen orada değildin! Nestor evi korumak için kendi hayatını tehlikeye attı. Manfred çılgına dönmüştü, çok tehlikeliydi... Nestor bazen çok can sıkıcı bir insan olabilir, ama aslında iyi biri. Ayrıca şu ana kadar bize söylediği her şey doğru çıktı.”

“Öyleyse Ulysses Moore’un artık burada olmadığı da doğru olmalı,” diye fısıldadı Jason. “Ama onu aramalıyız Julia... Elimizde tek bir ipucu bile kalmadı. O haritayı elimizden kaptırdığımız an, izlememiz gereken yolu da kaybettik. Sanki eski ev sahibiyile yaptığımız sözleşme aniden kesiliverdi.” Yuvarlak odanın karanlığından sıyrıldı ve sordu: “Acaba gemi limana geri döndü mü? Ateşböcekleri hala mağarayı aydınlatıyor mu?”

Jason devam edecekti, ama kız kardeşi onu susturdu: “Orada dur. Eğer şimdi kapıdan geçersen tekrar *Metis*’in güvertesine çıkmak zorunda kalacağız.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Jason’ın tekrar mağarada macera peşinde koşmasını doğal olarak hiç istemeyen Julia, “Nestor bana açıkladı,” diye yalan söyledi. “Eğer kapıdan geçersen mağaraya kadar inmek zorundasın.”

Jason ayağının ucuyla hafifçe kapıya vurdu ve eleştirircesine, “Demek ki burası zaman tünelinin kapısı. Eğer tek bir adım atarsam...”



Julia, Zaman Kapısı'nı çekti ve nazikçe kardeşinin suratına kapattı.

“Şimdi olmaz” dedi. “Kilmore Koyu'nda yapacak işlerimiz var.”

İkinci kata çıkarlarken, merdivenin yanındaki duvara küçük çivilerle tutturulmuş evin eski sahiplerine ait portreleri en küçük ayrıntısına kadar dikkatle incelemeyi ihmal etmediler. Merdivenin tepesine vardıklarında da doğruca kütüphaneye ilerlediler.

Pencere kepenkleri açık olmasına rağmen büyük oda, mezarlığı andıran puslu bir ışığın içinde gölgelere bürünmüştü. Bunun nedeni üzerlerine üzerlerine gelen ağır kitaplıklar ve kasvetli tavan süslemeleri olabilirdi. Sanki uğursuz bir şeyler harekete geçmek üzereydi ve bunu baktıkları her yerde görebiliyorlardı. Her şeye rağmen gözlerini kütüphanedeki iki pencereden birine çevirdiklerinde bahçede sakince dalgalanan ağaçların tepesini, ötekine çevirdiklerinde ise çakıllı yolu ve bahçe kapısını görebiliyorlardı.

Mobilyaların muazzamlığı da odayı daha kalabalık gösteriyordu. Duvarlar dev gibi ve karanlık ahşap raflarla kaplıydı. Raflardan bazıları, file ilmiği gibi incecik örülmüş pirinçten kapaklarla kapatılmıştı. Pirinç plakaların üzerinde kitapların hangi kategoriye ait oldukları yazıyordu.

Odanın ortasında balıkçıl şeklinde bronz bir avize hafif hafif sallanıyordu. Avizenin ışığı sadece alçak, kristal bir ma-



sayı ve bufalo derisinden bir kanepeyi aydınlatmaya yetiyordu. İçi fazlaca doldurulmuş bir çift koltuk ve bir duvar piyanosu mekanı tamamlıyordu.

Julia büyük bir korku ve aynı zamanda büyük bir hayranlıkla altın yaldızlı kitaplara bakıyordu. Bir koleksiyonun parçası olan kalın ciltli paha biçilmez kitaplar raflara yan yana dizilmişlerdi. Bu arada Jason piyanonun kapağını kaldırdı ve elinin gelişine göre tuşlara basmaya başladı. Ancak öyle rahatsız edici kulak tırmalayan bir gürültü koptu ki, çocukların ikisi de oldukları yerde korkuyla sıçradılar.

Julia şakayla karışık, “Sakın bunu bir daha yapma!” diye kardeşini uyardı.

Jason elini alnına götürüp hazırola geçerek, “Emredersiniz!” diye cevap verdi.

Paleografi kategorisinin altındaki raflardan birinde oldukça geniş, boş bir yer vardı. Burası çocukların *Unutulmuş Diller Sözlüğü* nü aldıkları yerdi.

Jason, “Bu odanın tarihi önemini kavramamız için,” diyerek düşüncelerini açıklamaya çalıştı, “öncelikle bizle bu evin bizden önceki son sahibi arasında nasıl bir bağ olduğunu bulmamız gerekiyor.”

Julia, “Nestor bana bu odada Moore Ailesi’nin soyağacının saklı olduğunu söylemişti,” diye bildiklerini açıkladı. “Ama ben onu göremiyorum.”

Kalın ve tozlu bir kitap bulma umuduyla rafları taradılar. Kısa bir araştırmanın ardından bundan vazgeçip file ilmiği

gibi örülmüş pirinçten kapaklardan birini kaldırdılar. Kapağın ardında siyah bir kurdeleyle birbirlerine bağlanmış bir dizi defter duruyordu. Defterlerin her birinin sırtına altın sırmayla bir rakam işlenmişti.

Julia, “Aradığımız şey bu olabilir...” diye atıldı ve uzanıp en yeni görünen kitabı aldı.

Defterin kapağı herhangi bir yazıdan mahrumdu.

Julia defteri açtı ve boş sayfaları teker teker çevirmeye başladı. Birkaç sayfanın ardından karşısına bir soyağacı çizimi çıktı. Onu takip eden sayfada da siyah-beyaz bir fotoğraf vardı. Bu, İngiliz ordusu üniforması giymiş, bembeyaz pala-bıyıklarıyla gösteriş yapan sert ifadeli bir adamın fotoğrafıydı. Arka planda bir fildişi göze çarpıyordu.

Fotoğrafın altındaki etikette, adamın Mercury Malcom Moore olduğu yazılmıştı. İkinci satırda ise adamın doğum ve ölüm tarihleri belirtilmişti. Bu adam her kimse, geçen yüzyılın başlarında yaşamış olmalıydı.

Fotoğrafı, birbiriyle alakasız bir dizi mektup ve doküman izliyordu. Etrafa saçılmalarını ya da kaybolmalarını engellemek için kağıtlar bir araya getirilip bağlanmış ve aralara sıkıştırılan ışığa duyarlı kopya kağıtlarıyla birbirlerinden ayrıştırılmışlardı. Ayrıca posta damgası basılmış birçok eski mektup da vardı. Üzerlerine egzotik harflerle yazılar yazılmıştı ve mühürleri bozulmuştu.

Bir yandan hızlıca sayfalara göz gezdiren Julia, “Bana kalırsa Mercury denilen bu adam ya Hindistan’da yaşıyormuş



ya da oralarda bir yerlerde...” diye belirtti.

Mercury Malcom Moore’un mektuplarını ve fotoğraflarını, av kıyafetleri içinde poz veren Thomas ve Annabelle Moore izliyordu. Onlar için de bir dizi fotoğraf, mektup ve doküman toparlanmıştı.

Jason raftan bir başka kara kaplı defter daha aldı ve sayfaları gözden geçirmeye başladı.

Büyük bir titizlikle sınıflandırılmış ve bir araya getirilip bağlanmış başka isimler ve dokümanlar bu defterde de devam ediyordu.

İkizler defterleri daha rahat incelemek için kanepeye oturdular.

Derin düşüncelere dalan Jason, “Tüm bunları düzenlemek kim bilir ne kadar zamanlarını almıştır...” dedi.

Sonra defteri kapadı. “Nestor ne derse desin, bu gerçek bir soyağacı değil! Daha çok aile üyelerinin fotoğraflarının ve mektuplarının toplandığı bir albüm...”

Julia, “O kadar eminsen...” diye araya girdi. “...bir de başını kaldırıp şuna bak bakalım!”

Jason başını kaldırdı ve kütüphanenin resimli tavan süslemelerine baktı.

Resimlerde beş tane büyük madalyon vardı. Madalyonlar, görkemli bir ağacın dallarıyla birbirlerine bağlanmışlardı. Şu ana kadar hayatlarında gördükleri en tuhaf hayvanlar ve meyveler dallardan sarkıyordu. Hepsinin de altında kim oldukları yazmaktaydı.

Jason neye baktığını anlar anlamaz, “İşte sana soyağacı!” diye bağırdı. “Cantarellus Moore... Tiberius ve Adriana Moore... Xavier Moore...”

İkizler dallardaki isimleri teker teker okuyarak ağacın tepesine ulaştılar. En tepede iki tane dal uzanıyordu: Ulysses ve Penelope adında iki beyaz martı. Moore Hanedanı'nın son temsilcileri.

Bu değişik ağacın dallarındaki hayvanları ağzı bir karışık kalarak inceleyen Julia, “Bu harikulade,” diye bağırdı.

“Nasıl oldu da daha önce göremedik?” diye fısıldadı Jason.

Julia, “Hiç bakmadık ki...” diye cevap verdi.

Julia ve Jason çabucak küçük kara defterlerde resimleri olan isimleri soyağacında da arayıp bulmaya başladılar. Ve böylece ağacın, defterde bakılması gereken yerleri gösteren büyük bir dizin olarak kullanıldığını da ortaya çıkarmış oldular.

Aniden Jason, “Bak!” diye bağırdı. Soyağacının köküne yerleştirilmiş madalyonlardan birini işaret ediyordu. Madalyonun ortasında bir kaplumbağa resmi vardı. “Moore Ailesi'nin soyağacı bir kaplumbağanın sırtından filizlenmiş. Yine aynı sembol...”

“Ne demek, yine?”

“Kayalıklardaki mağaranın kapısında bu sembolden vardı. Ve Punt Toprakları'ndaki Olmayan Oda'da da, Kurucuların ayaklarının altına yerleştirilmişlerdi.”



Jason kendinden geçercesine bir süre daha durup tavan resimlerini seyretti. Sonra öteki madalyonları da dikkatlice incelemeye başladı: Onların içine de Zaman Kapısı'nı açan dört anahtardaki hayvanlar resmedilmişti.

“Sonunda bir ipucu bulduk!” diye bağırdı.

Julia onun kadar emin değildi. Tüm bunların onları nereye sürükleyeceğini hayal bile edemiyordu.

Tavan resimlerinden birinde Jason, *Metis*'in silüetini seçebiliyordu. Ama bir gemi daha vardı. Bir yelkenli! Tam o anda Jason'ın aklına kuledeki ahşap gemi maketleri geldi. Çabucak kütüphaneyi terk etti ve kuleye doğru fırladı.

Aynalı kapının ardındaki denize nazır kule odası tüm Kilmore Koyu'na hakim durumdaydı.

Kule, Nestor'un evvelki gece bıraktığı gibiydi. İhtiyar bahçıvan kırık pencereyi tamir etmiş olsa da hala bazı çatlaklardan hava giriyordu. Yerlerde defterler ve günlükler istiflenmişti. Gemi maketleriyse pencerenin kenarında bir sandığın üzerinde duruyorlardı. Jason *Nefertiti'nin Gözü* adlı gemiyi ellerinin arasına aldı. Bir yandan da onu yapan Büyük Kitabe Ustası'nı düşünüyordu. Sonra ötekileri incelemeye başladı: Denge kayıkçığı eklenmiş bir kano, bir gondol, küçük bir yelkenli, bir kalyon... Acaba neden bu gemilerden bazıları soyağacına resmedilmişlerdi?

Kardeşinin arkasından odaya giren Julia, bir pencereden ötekine geçerek bahçeye bakıyordu. Manzara müthişti. Tadını çıkarmak için durdu.

Onu gören Rick bahçeden elini salladı.

“Ben kendiminkini bitirdim! Gelin de ötekileri halledelim!”

Kız, eliyle hemen geleceklerini işaret etti. Sonra kardeşine döndü:

“Rick’in işi bitmek üzere.”

Jason başını salladı.

“Belki de ben hatalıyım. Belki de Argo Villası’nda bulunabilecek her şeyi zaten bulduk.

Julia sersemlemişti. Ona göre evin tarihi şu anda eskisinden çok daha ilginç görünüyor ve merak uyandırıyor.

“Bu cümlenin senin ağzından çıkıyor olmasına inanamıyorum. Hala okumamız gereken yüzlerce defter ve kitap var... Hem bu günlüklere ve müsveddelere de daha bakmadık.”

“Hepsini okuyacak kadar vaktimiz yok.”

“Peki, şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Pedal çevirmeyi!”

Bölüm (4)
-FRENLER PATLAYINCA-





Öteki iki bisiklet de az çok tamir edildiğinde güneş gökyüzünde en tepeye varmıştı. Kilmore Koyu'nun neşeli havasını taşıyan tatlı bir rüzgar, Argo Villası'na doğru esiyordu. Martılar kayalığın oyuklarında yerlerini almış, bu huzur dolu öğle rüzgarının keyfini çıkarıyorlardı.

Nestor doldurduğu el arabasını boşaltmak için zorlanarak kaldırdı. Bahçede bir aşağı bir yukarı yol alıyor ve çalı gibi sık kaşlarının altından çocukların, sıradaki son bisiklet olan Bayan Moore'unkini tamir etmelerini izliyordu. Bu en iyi durumda olan bisikletti ve Rick'in eli ön çatalı düzeltecek kadar becerikliydi.

Tekerlek dönmeye başladığında Rick, bisikletin düz gidip gitmediğini kontrol etti. Hatta bisikletlerle avluda bir test sürüşü bile yaptılar. Biraz tur attıktan sonra Jason frenlerin çok da iyi tutmadığını fark etmişti, fakat daha fazla zaman kaybetmemek için sesini çıkarmadı.

Bisikletlerine atladılar ve bahçe kapısından çıkmadan önce son bir kez durup Nestor'a baktılar.

"Nestor," diye bağırdı Jason. "Biz gidiyoruz!"

"Aklınızdan bile geçirmeyin! Sizlerin bu hurda yığınlarıyla şuradan şuraya gitmenize izin vermeyeceğim."

İhtiyar bahçıvan halsiz düşmüştü. El arabasına dayanarak destek aldı. Gözleri giderek daha soluk bakıyor, sık sık öksürük nöbetleriyle kesilen nefes alışverişleri arasındaki süre de giderek azalıyordu.

Julia, "Kendini bu kadar yormamalısın," diye hatırlattı.



“Haydi oradan. Tüm bu işleri kim yapacak, yardım eden mi var?”

“Ama bugün pazar!”

“Bunu bir de ağaçlara ve durmaksızın büyüyen çimenlere anlat!” diye lafı iade etti bahçıvan.

“Dr. Bowen nerede oturuyor, biliyor musun?”

“Hayır.”

“Peki ya Oblivia Newton?”

“Onu da bilmiyorum.”

“Ama Kilmore Koyu’ndaki herkesi tanıdığını söylememiş miydin?”

Nestor, “Ağzımdan öyle bir şey çıkmadı!” diyerek arkasını döndü ve öksürerek uzaklaştı.

Rick içini çekti. Sonra bisikletini yere bıraktı ve doğruca Argo Villası’na girdi. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde Jason ve Julia bisikletlerinin yanından ayrılmış ve biraz daha bilgi koparmak için Nestor’un yanına koşmuşlardı.

Rick, “Dr. Bowen yakınlarda oturuyor,” diye açıkladı yanlarına giderek. “Sinekkuşu Yolu’nda bir çiftlikte yaşıyor. Salton Uçurumu’nun sonuna doğru, sağda.”

Nestor’un bu durum karşısında tepesi atmıştı. Tüm gücüyle ayağını yere vurdu.

“Bunu nasıl öğrendin?”

“Annemi aradım.”

Bir süre düşünen bahçıvan, “Ah, şu teknoloji belası yüzünden insan sır da saklayamaz oldu bu günlerde...” diye



kendi kendine hayıflandı.

“Söylers misin, neden Dr. Bowen’ın adresini sır gibi saklıyordun?” diye sordu Julia merakla.

Nestor sustu ve çocukları ikna edecek bir cevap düşünmeye çalıştı. Sonra öfkeyle homurdanarak “Görmüyor musunuz, ben iyiyim! İlaça ihtiyacım yok!” diye cevap verdi.

Jason, “Tabii ya!” diyerek güldü. “Dr. Bowen’a gitmemizi neden istemediğin şimdi anlaşıldı. Sen doktorlardan korkuyorsun! Ama ilaca ihtiyacın olup olmadığına doktor karar verecek...”

Bayan Moore’un bisikletinin selesine oturdu ve bahçe kapısına doğru pedal çevirmeye başladı. Julia’yla Rick de onu takip ediyorlardı.

Nestor, “AKLINIZDAN BİLE GEÇİRMEYİN!” diye bağırdı. “BEN ASLA İLAÇ...”

Acıyla iki büklüm oldu ve öksürmeye başladı. Tekrar başını kaldırdığında çocuklar çoktan gözden kaybolmuşlardı.

Salton Uçurumu boyunca aşağı uzanan yolda ötekileri arında bırakan Jason, “AAAAAAH! OOOOOAAA!” diye bağıırıyordu.

“FRENLERİİİM TUTMUYOOOOOOR!”

Julia güldü ve son derece ağır olan bisikletinin hızını ayarladı.

Kasabada büyüyen Rick, bu yollardaki tehlikeleri avucunun içi gibi biliyordu. Jason için endişelenmişti. Bir yandan

Jason'a yetişmeye çalışırken bir yandan da ona ayaklarını kullanarak bisikleti durdurmasını söylüyordu.

“DEDİĞİİİİN GİBİ YAPARSAAAAM, BACAAKLA-RİMİİİİ KIRARIİİİİİM!” diye çığlık attı Jason. Yavaşlamak için yol boyunca bir sağa bir sola zigzaglar çizmeye başlamıştı.

Şimşek hızıyla ilk dönemeci aldı.

Yol, lastiklerin altında yağ gibi kayıyordu; simsiyah ve ıslaktı. Rick kendi bisikletinin de tuhaflaştığını hissedebiliyordu. Gidon olması gerekenden daha fazla titriyordu ve ön lastiğin her an fırlayıp gideceği gibi tuhaf bir duyguya kapılmıştı.

Rick dönemeci aldığı anda, Jason bir sonrakinin ardında gözden kaybolmak üzereydi. Yavaşlamak için genişten döndü ve çığlık atarak gözden kayboldu. Şansına karşı yönden gelen bir araç yoktu.

Rick, Julia'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için arkasına baktı. Kızın yüzündeki kaygılı ifadeyi gördüğünde ona Jason'a yetişmeye çalışacağını işaret etti.

Gidonun üzerine eğildi ve hızlandı. Beyaz ve sessiz kayalıklar ardında kalmaya başlamıştı. Kilmore Koyu'na kümelmiş evler her dönemecin ardından giderek daha da yaklaşıyorlardı.

Rick, ikinci dönemeci aldığı anda Jason'ın üçüncüsünü dönmekte olduğunu gördü. Hızı, bisiklet yarışında son turunu atmakta olan bir bisikletçi gibi giderek artmaktaydı.



Şiddetli bir korkuyla ve büyük bir heyecanla attığı çılgınlıklar yol boyunca yankılanıyordu.

Rick dişlerini gıcırdatarak eğer Jason'a yetişmek istiyorsa hızlanması gerektiğini düşündü. Bu fikir gözünü korkutmuştu. Ama gene de arkadaşına yetişmek için pedalları daha hızlı çevirmeye başladı. Balıkçı yaka tişörtü, içine dolan hava yüzünden balon gibi şişmişti.

Jason'ın bodoslama üçüncü dönemce daldığını gördüğünde daha fazla bakamadı ve gözlerini kapadı. Açtığında, kendisi de uçarak dönemeci almak üzereydi. Bisiklet, esen güçlü rüzgar yüzünden ellerinin altında tir tir titremekteydi. Hayatı pahasına bisiklete tutunmuştu. Biraz daha hızlandığı takdirde tahtalıköyü boylaması an meselesiydi. Sağ taraf sık otlarla kaplıydı. Sol tarafta ise uçsuz bucaksız deniz uzanıyordu. Yavaşlamaya karar verdi. Frenlere bastı ve bisikletten çıkan keskin gıcırta sesleri içinde Julia'nın kendisine yetişmesini beklerken elini kaldırıp kıza seslendi:

“Doktor Bowen'in evi şu dönemecin ardında. Sinekkuşu Yolu'nda, hemen sağda!”

Julia başını sallayarak anladığını belirtti. Hayatı buna bağlıymış gibi gidona sımsıkı yapışmıştı.

“Umalım ki Jason evi görmüş olsun,” diye yakardı.

Rick ve Julia üçüncü dönemeci aldılar. Fakat tam dönemüşlerdi ki bir hendeğin içinde tekerlekleri fırıl fırıl dönen Jason'ın devrilmiş bisikletiyle burun buruna geldiler.

“OLAMAZ!” diye bağırdı Rick ve bisikletten atladı.

Jason'ın tepe taklak olmuş bisikletinin arka tekeri hala deli gibi dönmekteydi. Geri kalan kısmı ise öyle ezilip büzül-müştü ki, bir metal yığınının farkı kalmamıştı. Jason, biraz ötede çimlerin üzerine çömelmişti.

Julia korkudan kendini kaybetmek üzereydi. Apar topar bisikletinden atladı ve kardeşinin yanına koştu. Bir yandan da, "JASON! NASILSIN?" diye bağıırıyordu.

Jason hafifçe silkindi ve kendine geldi.

Gülümseyerek, "Fred Çakmaktaş gibi ayaklarımla fren yaptım!" diye açıkladı durumu. Pantolonu ve balıkçı yaka ti-şörtü çimen lekeleriyle kaplıydı ve desenli bir masa örtüsünü andırıyordu. Spor ayakkabılarının tabanları neredeyse tama-men soyulmuştu. Düşüşün şiddeti göz önüne alınırsa gene de çok iyi durumda sayılırdı. Hatta elini kaldırıp düştüğü yerin yakınlarındaki bir kapıyı bile işaret etti. Ahşaptı, mavi-ye boyanmıştı ve üzerine çiçeklerle "B" şeklinde bir süsleme yapılmıştı.

"Burası Dr. Bowen'ın evi olmalı!"

Bölüm (5)
- SİYAH BAKALİT TELEFON -



Cornwall'da
KILMORE
kasabasının turisti

Kilmore Koyu ve çevresi
"M"



Nestor önce çocukların yeteri kadar uzaklaşmış olup olmadıklarını kontrol etti, sonra el arabasını avlunun ortasında bırakıp kendi kulübesine girdi. İçeri girer girmez bir anahtarla kapıyı kilitleti, perdeleri çekti ve masanın üzerinde duran siyah bakalit telefona yaklaştı. Bu aygıttan nefret ediyordu. Tıpkı kabloları yerin altında kim bilir nerelere uzanan bütün aygıtlardan nefret ettiği gibi.

Bir telefon görüşmesi yapma vakti daha gelip çatmıştı. İşler raydan çıkmak üzereydi. Bunun yanında kendisinin de hata yapmış olması muhtemeldi.

Jason ve Rick'in, kötü cadı Oblivia'nın haritayı çaldığını söylemelerinin ardından çok büyük bir yanlış yaptığı fikrini kafasından atamaz olmuştu. Ve bu yanlış tek başına düzeltemezdi.

Çocukların anlattıklarını düşündüğünde, pek çok şey anlam veremediğini anlamıştı. Sözgelimi harita neden olması gerektiği yerde, hücre deliğinin içinde değildi? Onu oradan çalıp Olmayan Oda'ya saklayan kimdi? Ve Zaman Kapısı'na açılan koridor neden bir duvarla kapatılmıştı?

Kimse ona bir şey söylememişti.

Bilemezdi.

Şüphesiz cevap çok açıktı: Oblivia.

Ama Jason ve Rick'in anlattıklarına göre Oblivia, Dört Değnek hücre deliğinin boş olduğunu gördüğünde öfkeden deliye dönmüştü. Öyleyse?



Görünüşe göre hiçbir şey düşündüğü gibi gitmiyordu. Bir şeyler değişmişti ve kimse onu uyarmamıştı.

Yanındaki görünmeyen birinden izin alıyormuş gibi, “Şimdi bir telefon edeceğim,” dedi yüksek sesle.

Elini hafifçe telefonun üzerinde gezdirdi. Oturması mı yoksa ayakta durması mı gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Sonunda ahizeyi kaldırdı ve numarayı çevirdi.

“Homer&Homer Evden Eve Nakliyat,” diye cevap verdi karşı taraftaki sekreter kadın.

“Şirketin patronuyla görüşmek istiyorum.”

“Patron burada değil. Şu anda bir evi taşımakla meş...”

“Ona kardeşinin aradığını söyleyin!”

Kadın çabucak, “Bir dakika, lütfen,” dedi ve Nestor’u beklemeye aldı.

Rahatsız edici bir müzik eşliğinde geçen birkaç dakikanın ardından Homer telefona cevap verdi.

“Nasıl gidiyor birader?”

“İyi! Şu sekreteri atlayıp sana ulaşmanın başka bir yolu yok mu?”

“Yok. Sekreter her kalın kafalının bana ulaşamaması için para alıyor. Anlat. Ya da dur. Ben anlatayım: Covenant çifti öfkeden küplere bindi. Eğer böyle devam edersek bizi başka bir nakliye firmasıyla anlaşmakla tehdit ediyorlar.”

“Öyleyse böyle devam etmeyin. Ama yarına kadar Londra’dan ayrılmamalarını sağlayın.”

“Bunu başarabilir miyim, bilmiyorum...”



“Sana üç yüz sterlin daha yolluyorum.”

“Oldu bil!”

“Eğer daha erken dönmekte ısrar ederlerse beni ara, anladın mı?”

“Anladım. Patron sensin.”

“Bana bir daha ‘patron’ deme.”

“Nasıl istersen birader.”

“Bunu da deme!”

Nestor telefonu adamın yüzüne kapattı. Bu adam onu rahatsız ediyordu. Ama çok soru sormaması gerektiğini anlayacak kadar da kurnazdı. Öte yandan kim bir nakliye firmasına, nakliyatı olabildiğince yavaş yapması için daha fazla para verirdi ki?

Nestor dalgın dalgın odada volta attı. Sonra tekrar telefonun başına döndü. Ahizeyi kaldırdı ve başka bir numara çevirmeye başladı. Numara ezberindeydi. Bunca zaman sonra bile onu bir yere not etme ihtiyacını duymamıştı.

Telefon çaldı.

Nestor kendi kendine, “Beni duymayacak,” diye sessizce mırıldandı. Parmağını masaya vurarak ritim tutuyordu.

Tam kapatmak üzereydi ki alçak ve boğuk bir erkek sesi cevap verdi.

“Ne var?”

“Merhaba Leonard,” dedi Nestor. Dengesini çok zor koruyordu.

Telefonun öteki tarafında uzun bir sessizlik oldu.



Nestor, "Sesini duymayalı çok uzun zaman oldu," diye devam etti.

"Doğru diyorsun," diye cevap verdi Kilmore Koyu'nun deniz feneri bekçisi Leonard Minaxo. "Şimdi neden arıyorsun?"

"Anahtarlar geri geldi."

Yeniden uzun bir sessizlik.

"Kaç tane?"

"Dört artı bir. Belki artı iki."

"Onları oyuna sokan kim?"

"Bilmiyorum. Ama yine Kilmore Koyu'ndalar."

"Kimin elindeler?"

"Üç çocuğun. Ve hırsız kadının."

"Ne kadar ileri gittiler?"

"Şu anda sadece keşfediyorlar."

Bölüm (6)
- HARİTANIN PEŞİNDE -



HOTEL MONK
707 STREET



MAY
SQUARE

EAST 169TH STREET
MONK, N. Y. 10456

BEAMISH
TION

STURDEN ST

KELM
HIGH

JACOB
SQUARE

CITY BL

WILLIAM
SQUARE

WINDY INN

SAILOR'S END

ARROUR

HITTY BEAT



Diyafondan orta yaşlı bir kadının sesi duyuldu. Çocuklar, Dr. Bowen'la konuşmak istediklerini söylediklerinde bir zil sesi çınladı ve bahçe kapısı bembeyaz çakıllarla kaplanmış bir yola doğru ardına kadar açıldı.

Julia elini uzattı ve "Bakın, yedi cüceler!" diye bağırdı. Doktorun bahçesinde yedi tane beton cüce heykelciği duruyordu. Ayrıca iplerine pembe kurdeleler bağlanmış bir salıncak, ucundan minicik bir kova sallanan yuvarlak bir kuyu ve bir de içi cezayir menekşeleriyle dolup taşan ahşap bir el arabası vardı.

"Hu-huuu, çocuklar bu taraftan!" diye çınladı, ön kapıdaki diyafondan kendileriyle konuşan ses.

Birkaç adım ötede, bembeyaz çakıllı yol yerini düzgünce döşenmiş dörtgen parke taşlarından bir başka yola bırakıyordu. Kapı, ahenkle çalan şark tipi çanların eşliğinde çatırdarak açıldı. Bunlar en küçük bir esintiyle birbirlerine çarparak hoş sesler çıkaran tahtadan çanlardı. Ve eşikte solgun, renksiz bir kadın belirdi.

Kuaförde olabildiğine kabartılmış saçlarıyla, başına bir astronot kaskı takmış gibi görünüyordu. Elinde iki adet açık mavi renkte kullan-at sünger terlik tutmaktaydı. Fakat karşısında iki yerine üç çocuk olduğunu görünce, "Hay aksi!" dedi ve arkasını dönüp bir terlik daha getirmek için içeri girdi.

Jason ve Rick bir adım geri çekildiler ve kendilerini tanıttılar.

ma şerefini Julia'ya bıraktılar.

Julia, "İyi günler Bayan Bowen," diyerek konuşmaya başladı. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Biz eşinizi..."

Kadın çınlayan sesiyle, "Önemli değil, çocuklar," diye cevap verdi. "İçeri girmeden önce bu terlikleri ayağınıza geçirir misiniz? Yerleri yeni cilaladım."

Çocuklar tek bir ağızdan, "Elbette!" diye sevecenlikle cevap verdiler.

Bayan Bowen, çocukların spor ayakkabılarını çıkarıp sünger terlikleri giymelerini sabırla bekledi.

Sonra Jason'ın çimen lekeleri içindeki pantolonunu ve gömleğini fark etti. Gözleri endişeyle büyüdü ve "Sana neler oldu, tatlım?" diye sordu.

Jason baştan sona her şeyi anlattı. Bayan Bowen korku dolu bir ifadeyle onu dinliyordu. Çocuk susar susmaz, "Vah başıma gelenler," diye hayıflandı ve "bir dakika burada bekle," diyerek tekrar eve girdi.

Jason, Rick'e doğru uzanıp, "Mantara benziyor," dedi ve karşılığında sert bir dirsek yedi.

"Galiba temizlik konusunda çok titiz," dedi Julia etkilenmişçesine. Eve çabucak bir göz atmıştı. "Yerde kendimi görebiliyorum!"

Bayan Bowen bu sefer de elinde beyaz muşambadan kullan-at bir yağmurlukla belirdi. Onu Jason'a uzattı. "Oturmadan önce bunu üzerine giyer misin, tatlım?"

Çocuk, kadının mikrop kapmaktan korkuyormuş gibi



parmak uçlarıyla uzattığı yağmurluğu aldı ve Bayan Bowen'ın ardından eve giren Julia ve Rick'in peşine takıldı. Bir yandan da, "Düştüğümde o kadar çok canım yanmadı, gerçekten... Ama ilginiz için çok teşekkür ederim..." diye homurdanıyordu.

Evin içi kar gibi bembeyaz ve o kadar temizdi ki, adeta insanın gözünü alıyordu. Neredeyse güneş gözlüğü takmadan içeri bakmak imkansızdı. Gözleri taşa, tuğlaya ve tavan resimlerine alışmış üç çocuk, bu tertemiz beyaz duvarlar ve parlak parkelerdeki sade klinik havası karşısında sersemlemişlerdi.

Hemen hemen hiç mobilya yoktu. Olanlar da birbirleriyle uyumsuzdu. Koltuklarda bir kır evi havası vardı, ama çiçekli yastıklarıyla bir dağ kulübesinden alınıp getirilmiş gibi duruyorlardı. Masaların üstü, ayna gibi parlayan camdan ve alüminyumdan yapılmıştı, tıpkı veteriner kliniklerindeki masalara benziyorlardı. Argo Villası'nın antika avizelerinin, koyu renk kristallerinin ve pirinç şamdanlarının aksine bu evin tavanından etrafa, burunlarını uzatmış küçük uzaylılar gibi görünen yanardöner ışıklar saçılıyordu.

Doktor Bowen, salonda içi yastıklarla tıka basa doldurulmuş bir kanepeye gömülmüş, elindeki bulmaca dergisinden fıkralar okuyordu. Orta yaşlı bir adamdı. Suratında hiçbir zaman arkadaşlarıyla dışarı çıkıp sokakta oynayamamış bir çocuğun küskün ifadesini taşıyordu.

En azından Jason böyle düşünmüştü.

Canayakın bir sesle, “İyi günler çocuklar,” diyerek çocukları karşıladı. “Sizi buralara hangi rüzgar attı?”

Bayan Bowen ağızlarını açma fırsatı bile tanımadan çocukların başına gelenleri üstünkörü anlattı. Sonra da ne kadar harika bir anlatıcı olduğunu söylemelerini beklercesine dönüp çocuklara baktı.

Doktor Bowen, “Bisikletin mi bozuldu?” diye sordu. Gözleri merakla büyümüştü.

Rick, “Hemen evinizin önündeki hendekte duruyor,” diye cevap verdi.

“Artık kullanılmaz durumda,” diye ekledi Jason, umutsuzca.

“Vah, vah. Ne yazık!”

“Evet, ama bana bir şey olmadı,” diye gururla ekledi Jason.

Doktor Bowen yumuşak bir kahkaha attı ve “Ah, bunu gayet iyi görebiliyorum,” dedi. Sonra karısına döndü ve “Edna,” dedi, “kızımızın kullandığı bisiklet hala garajda durmuyor muydu?”

Edna kuşkuyla kocasına baktı. “Elbette. Onu bir güzel paketledim ki, ilk günkü gibi yepyeni kalsın.”

Doktor, “Kızımız kırk yaşında ve Londra’da yaşıyor,” diye açıkladı. “Onun tekrar bisiklete binmek isteyeceğini hiç sanmıyorum.” Sonra karısına döndü ve “Sence de bisikleti oğlana ödünç vermemiz iyi olmaz mı?”



“Ama!!!” kadının verebildiği tek cevap buydu. Anlaşılan kocasının önerisini pek yerinde bulmamıştı.

“Neden bisikleti dışarı çıkarmıyorsun? Uzun zamandır kimse binmedi. Garajda toz toplamaktan başka bir işe yaramıyor.”

Bayan Bowen kocasını vazgeçirmeye çalıştı, ama adam kararını çoktan vermişti. Kadın, suratında “Hele çocuklar bir gitsin, görürsün sen!” ifadesiyle tek ayağının üzerinde döndü ve odayı terk etti.

Öfkeyle topuklarını vura vura uzaklaşırken, dağ gibi yükselen saçları bir kase dolusu jöle gibi oynak oynak parıldıyordu.

Doktor Bowen her iki kapının da kapandığından emin olana kadar bekledi. Sonra döndü ve karşısında dikilen üç çocuğu dikkatlice inceledi.

“Buraya Nestor’un hasta olduğunu söylemeye mi geldiniz?”

Julia kaygıyla, “Evet. Öyle bir hışırtıyor ki, duyan fırtına koptu zanneder. Sonra, gözleri o kadar kırmızı ki bir canavara benziyor, bir de aralıksız öksürüyor,” diye anlattı.

“Yukarı gelseniz ve ona bir baksanız çok iyi olur,” diye ekledi Jason.

Doktor Bowen bir kahkaha patlattı.

“Bakmak mı?! Ah ha ha! Bana bunu yapabilecek bir doktor söyleyin! Argo Villası’nda yaşayan herhangi birine tek bir aspirin bile verdiğimi hatırlamıyorum. Ama aslında... bir

“dakika düşünüyüm...” diye kendi yanlığını düzeltti. “Bu o kadar da doğru sayılmaz. Bir keresinde bahçıvan gelip Bayan Moore için güneş kremi almıştı.”

Adamakıllı bir kahkaha daha attı.

“En yüksek faktörlü güneş kremi istediğini hatırlıyorum. Krem o kadar etkiliydi ki, Sahra Çölü’nde bir bebeği bile korurdu! Kilmore Koyu’nda bronzlaşmaktan korktuğuna göre Bayan Moore’un oldukça hassas bir cildi olsa gerek!”

Rick ve Jason, “Öyle olmalı...” diye mırıldanarak gülmüşler.

“Bir başka sefer de engerek yılanı zehri için serum almıştı. Doğru duydunuz! Kilmore Koyu’nun neresinde engerek yaşadığı duyulmuş? Bu ikisi dışında başka hiçbir şey almadılar. Daha önce söylediğim gibi, Nestor’a kullanmayı kabul edeceği bir ilaç vermek benim için imkansız. Ruhsal durumu nasıl? Moore çifti hayattayken bile oldukça huysuz bir ihtiyardı... Şimdi nasıl olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

Julia, “Suyuna gitmeyi öğrendiğiniz takdirde aksilik yapmıyor...” diyerek Nestor’u savundu.

Doktor Bowen, “Bizim Nestor biraz eski kafalıdır,” diye devam etti. “Ne doktorlara ne de ilaçlara güvenir. Galiba bacağı yüzünden tıptan nefret ediyor. Nasıl topalladığını fark ettiniz, öyle değil mi? Kötü bir ameliyat sonrası bu hale gelmiş. Kemikleri doğru kaynamamış ve hala bunun bedelini ödüyor. Ama şunu da kabul etmek gerekir ki, hasta bir bacak bile onun bunca yıldır bahçede çalışmasına ya da bisik-



letle kasabaya inmesine mani olamadı. Kimse Moore'ları görmek için tepeye çıkmadığı için, ancak Nestor kasabaya indiği günlerde onların ne yaptığına dair bir nebze olsun habirimiz oluyordu.”

“Argo Villası'na hiç çıkmadınız mı?”

“Ah, birkaç defa. Ama hiç içeri girmedim. O günlerde Edna kafayı doğa yürüyüşleriyle bozmuştu... Hani şu gezintiye çıktığınız, ama bir çift özel ayakkabıya ihtiyacınız olan sporlardan... Sık sık kayalıklara tırmanırdık. Arada bir Argo Villası'nın bahçe kapısı açık olurdu. Nestor'la havadan sudan konuşur, hangi bitkinin ne zaman dikilmesi gerektiği gibi konular üzerine laflardık. Bay ve Bayan Moore kendi özel plajlarına indiklerinde onlara uzaktan el salladığımız da olmuyor değildi.”

Rick merakla, “Nasıl insanlardı?” diye sordu.

“Oldukça çekingen ve birbirlerine çok bağlı kişilerdi. Nestor, üçü için Kilmore Koyu'na alışveriş yapmaya inmesi, onların orada yaşadığından kimsenin haberi olmazdı.”

Bunu duyan Jason, boğazının bir anda kuruduğunu hissetti. Yağmurluğunun içinde huzursuzca kıpırdandı ve tedirgin bir halde sünger terliklerini parke zemine sürttü.

Doktor Bowen, Moore Ailesi'nin aşırıya kaçan çekingenliğiyle ilgili ayrıntıları teker teker anlatırken, Jason etrafa göz gezdirmeye başladı. İçi yastıklarla tıka basa doldurulmuş kanepede oturan bu uysal görünüşlü doktorla, Punt Toprakları'nda ele geçirdikleri gizemli harita arasında nasıl bir bağ

olabileceğini anlamak için duvarları inceledi. Ama ne kadar dikkatli bakarsa baksın ince tığlarla işlenmiş kumaştan tablolar dışında duvarda asılı hiçbir şey yoktu.

Jason son bir kez daha etrafa bakındıktan sonra “Pazar günü buraya gelip sizi rahatsız etmemizin aslında bambaşka bir sebebi daha var...” diye itirafta bulundu.

“Nedir?”

“Thos Bowen adı size bir şey ifade ediyor mu?”

“Thos Bowen mı? Evet, ailemde bu isimde biri yaşamış.”

Çocuklar ikna olmuşçasına birbirlerine baktılar.

“Tuhaf biriymiş. Haritalar çiziyormuş.”

Jason birdenbire, “İşte o!” diye bağırdı. Kendini daha fazla tutamamıştı.

Ağzı bir karışık açık kalan Doktor Bowen hayretle Jason’a baktı. “Nasıl oluyor da siz büyükdelerimden birini tanıyabiliyorsunuz? Aslında şu anda içinde bulunduğumuz ev de eskiden onun eviydi...”

“İnanılmaz!” diye bağırdı Rick.

Jason bir ümit, “Acaba onun çalışmalarından bazılarını saklıyor olabilir misiniz... yaptığı haritalardan bazılarını mesela?” diye sordu.

Doktor, bu soruyu bekliyormuş gibi hiç tereddüt etmeden, “Hayır. Elbette saklamıyorum,” diye cevap verdi. “Buraya taşındığımızda Edna toz kümeleriyle, böceklerle ve kim bilir hangi tuhaf hayvanlarla dolu eski bir evdeki yaşamın parçası olmak istemiyordu.”



“Ama... eğer bu ev bir zamanlar Thos Bowen’a aitse...”

“Elbette ona aitti, ama burada yaşadığı zamanın üzerinden bir çuval dolusu yıl geçti. Beni dinleyin: Bu ev Napolyon Bonaparte döneminde yapılmış. Napolyon! Buna inanabiliyor musunuz? Bununla ilgili her türlü bilgiyi kasabadaki kütüphanenin tarihi kayıtlarında bulabilirsiniz... Edna ve ben buraya taşındığımızda o derme çatma kulübeyi yıktık ve üzerine modern dünyanın tüm konforuyla donanmış bu küçük villayı inşa ettirdik. Neredeyse tüm konforu demek daha doğru olur. Ama düşünsenize Kilmore Koyu’nda başka kimsenin evinde bir uydu yayını bile yoktur.”

Jason kendini kanepeye bıraktı.

Ağırlığı altında çatırdayarak ezilen muşamba yağmurluktan sanki bir milyon çekirge aynı anda bağıriyormuş gibi bir ses çıktı. “Burada Thos Bowen’a ait hiçbir şeyin kalmadığını mı söylemek istiyorsunuz?”

“Neyse ki hayır! Üzerleri bir parmak tozla kaplı tonlarca kağıt ve yazı taslağı vardı. Burası tahtası çürümüş sandıklarla, eski püskü kıyafetlerle ve her tür çerçöple dolup taşıyordu. Edna onlara temizlik eldiveniyle bile dokunamıyordu. Biz de hepsini çöpe attık!”

Jason, “AAAAH!” diye bağırdı ve o umutsuzca yastıkların arasına gömüldü. “İnanılır gibi değil! Kendimi iyi hissetmiyorum!”

Doktor, bir uzman gözüyle Jason’ın bayılma numarasının sadece aşırı duygusal bir eylemden başka bir şey olmadığını

hemen anladı. “Arkadaşınızın neyi olduğunu öğrenebilir miyim?”

Julia, “Bunu açıklaması biraz zor...” diyerek cevap vermeye çalıştı. “Şöyle diyebiliriz... Buraya, büyükdedelerinizden birinin çizdiği özel bir haritayla ilgili bir şeyler öğrenmek umuduyla gelmiştik.”

“Kilmore Koyu’nun haritası,” diye ekledi Rick.

Heyecanla bağırma sırası doktora gelmişti. “Ah, mutfakta asılı duran haritadan mı bahsediyorsunuz!”

Jason’ın gözleri bir anda faltaşı gibi açıldı: “Mutfakta mı?”

Doktor, kollarından destek alarak zorlukla içine gömüldüğü kanepeden kalktı ve çocukları mutfığa götürdü. Mutfak öyle başarıyla mikroplardan arındırılmış ve parlatılmıştı ki, muayenehanelerdeki bekleme odalarında duran *Ev ve Bahçe* dergilerinden birine daha yeni konu olmuş olabilirdi... Bu ortama aykırı kaçan tek şey, Kilmore Koyu’nun küçük, altın renginde zarif bir çerçevesi olan suluboya resmiydi. Kahvaltı masasının üzerinde asılıydı.

“Bahsettiğiniz harita bu resmin olduğu yerde asılıydı...” diye açıkladı. “Onu hatırlıyorum. Çok yüksek bir tepeden çizilmiş olmalıydı. Çünkü bütün kıyı şeridini, Kilmore Koyu’ndaki eski evlerle beraber, olduğu gibi görebiliyordunuz.”

Jason acıyla, “Evet, o!” diye düşündü.

“Peki, harita şimdi nerede?”

“Ah, bu eski bir hikaye. Ben bile artık hatırlamıyorum...”



Jason, “Lütfen hatırlamaya çalışın. Bu bizim için çok önemli olabilir,” diye yalvardı.

Aynı anda Edna Bowen da mutfağa teşrif etmişti. “Bisiklet hazır... Dışarı çıkardım,” diye konuştu çelik kadar soğuk ve keskin bir sesle. Sonra lavaboya doğru ilerledi ve büyük bir gayretle ellerini sabunlayıp kıpkırmızı olana kadar bir fırçayla temizledi.

“Edna, tam zamanında geldin. Mutfakta asılı olan haritaya ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“O eski püskü, ne olduğu belirsiz haritaya mı? Nasıl hatırlamam! Onu birkaç yıl önce deniz fenerinin bekçisine bağışlamıştık. Penelope Moore’a vermiş de olabiliriz!”

“Haklısın. Köpekbalığı saldırısıyla ilgili hikaye! Nasıl da unutmuşum...”

Çocukların meraktan adeta ağızlarının suyu akmıştı.

Doktor Bowen “Olay aslında şöyle başladı,” diye devam etti. “Deniz fenerinin bekçisini tanıyor musunuz?”

Rick, “Onlar tanımıyor,” diye cevap verdi. “Kilmore Koyu’na daha yeni geldiler. Ama ben tanıyorum. Bay Minaxo.”

Edna, “Demek sizi bu yüzden tanıyamadım,” diye kendi kendine mırıldandı. Sonra sanki aklına şimdi gelmişçesine ekledi: “Yoksa siz Londra’dan gelen ikizler misiniz?”

“Ta kendileri,” diye cevap verdi Julia.

“Roger, duydun mu? Bunlar Argo Villası’na yeni taşman o insanların çocukları. Gwendolyne daha dün saçımı kesmeye geldiğinde bana onlardan bahsetmişti.”



“Kuaförden al haberi!” diye dalga geçti Doktor Bowen. Sonra yeni taşındıkları ev için Julia ve Jason’ı kutladı. Çocuklar yarım yamalak gülümsediler ve aceleyle konuşmakta oldukları konuya geri döndüler.

“Deniz feneri bekçisinden bahsediyordunuz...”

Edna ellerini kuruladı ve konuya devam etti: “Kolunda korkunç bir yara vardı. Bir köpekbalığının kendini ısırıldığını söylemişti.”

Doktor Bowen, “Aslında yara gözündeydi,” diye karısını düzeltti.

“Pazar günü olmasına rağmen eşim onunla ilgilendi.”

Doktor Bowen, “Sorun sadece tek gözü değildi,” diye ekledi. “Öteki gözünü kaybetme riski de vardı. Kanlar içindeydi ve... gerisini siz tahmin edin. Onu buraya kadar Bayan Moore’un kendisi getirmişti. Aşağıdaki tepeden bir sepetli motosikletin içinde gelmişlerdi. Bayan Moore bana demişti ki... hmmm... ne demişti? Bekçiyi sahilde bulduğunu söylemişti. Çok hassas bir ameliyattı, ama öteki gözü kurtarmayı başarmıştım. Ayrıca yanağına da olabildiği kadar iyi bir dikiş attım. Herhalde söylememe gerek yoktur, hoş bir görüntü değildi. Ama en azından hayatı kurtulmuştu.”

“Roger bu iş için tek bir kuruş bile almadı. O böyledir işte! Gerek kalmadığında dahi o bol keseden dağıtmaya devam eder.” Ve böyle diyen Edna Bowen bahçede, Yedi Cüceler’den Utangaç’ın heykeline yaslanmış duran göz alıcı bisiklete baktı.



Doktor Bowen, “Ama Moore çifti çok nazikti,” diyerek konuşmasına devam etti. “Onu izleyen hafta sepetli motosikletleriyle bize uğradılar. Beyaz bir fular takan Ulysses dışarıda bekledi. O beyaz fular boynundan burnuna kadar yüzünün yarısını kapatıyordu. Ayrıca II. Dünya Savaşı’ndan kalma gibi görünen komik bir motosiklet kaskı takıyordu. O değil de, Penelope içeri geldi. Elinde şu duvarda gördüğünüz tabloyu taşıyordu. Bize hediye etmek istemişti, ama doğrusu ne ben ne de Edna onu nereye asacağımızı biliyorduk.”

“Gördüğünüz gibi,” diye açıkladı Edna, “eğer bir resim çirkinse, üzerine toz toplamaktan başka bir işe yaramaz. Daha da kötüsü eğer güzelse, onu ele geçirmek için her şeyi kırıp dökmeye hazır hırsızlar için bir mıknaatıstan farksızdır. Biz Clonakilty’de yaşarken annemin başından böyle bir olay geçmiş.” Sonra içini çekti: “Ama bu... Bunu istesek de istemesek de bir yerlere asmak zorundaydık. Çünkü bu resmi Bayan Moore kendi yapmıştı.”

Julia biraz daha yaklaştı ve Kilmore Koyu’nun suluboya tablosuna yakından baktı.

“Siz, bunu Penelope Moore’un ta kendisinin resmettiğini mi söylüyorsunuz?”

“Ah, evet! O kadar da kötü sayılmaz öyle değil mi?” Doktor hüznü gözlerle tabloya baktı. “Çok tatlı bir hanımdı... ve birbirlerini çok sevmişlerdi! Onları ne kadar acı bir hikaye!”

Jason’ın aklı başka yerde kalmıştı. “Peki, ama haritaya ne

oldu?” diye üsteledi.

Edna, “Harita, doğru ya! Biz de resme karşılık haritayı Penelope’ye hediye ettik,” diye itiraf etti. “Böylece en azından bir tanesinden daha kurtulmuş oluyordum!”

Çocukların ağızları şaşkınlıktan açık kalmıştı.

“Dikkatinizi çekerim, bu öylesine bir hediye değildi. Eşimin bekçiyi ameliyat etmesini beklerken Bayan Moore haritayı mutfakta görmüştü. Bana onunla ilgili binlerce soru sormuştu. Haritayla ilgilendiği her halinden belli oluyordu... Böylece bize bu tabloyu hediye ettiğinde... Ben de bunu haritadan kurtulmak için fırsat bildim.”

“Moore Ailesi’nden bir hediyeye karşılık Bowen Ailesi’nden bir hediye,” diye ekledi Doktor Bowen.

Jason başını salladı. Hiçbir şey anlamamıştı. O haritayla Penelope Moore arasında... ve Oblivia Newton arasında ne gibi bir bağ olabilirdi?

Sonra da, “Neden herkes basit bir haritayla bu kadar çok ilgileniyor ki?” diye aklına gelen soruyu yüksek sesle kendi kendine mırıldandı.

“Ben de kendi kendime bunu soruyorum,” dedi Doktor Bowen. “Ve aynı şeyi geçenlerde o hanıma da söyledim. Hmm... Adı neydi, hayatım?”

Edna küçümseyerek, “Gwendolyne ona Bayan Pimpirik, diyor! Dediklerine göre kadın bir milyonermiş,” diye cevap verdi. “Milyoner olmanın elbette kötü bir tarafı yok, ama...”



“Oblivia Newton mu?” diye sordu Julia.

Edna şaşırmişti. “Onu tanıyor musun?”

“Oblivia Newton burada mıydı?”

“Hangi gün gelmişti Edna?”

Bayan Bowen dönüp buzdolabına yapıştırılmış takvime göz attı. “Sanırım... Geçen aydı...”

Jason, “Ve eminim o da harita hakkında sorular sormuştur,” dedi.

“Çok doğru.”

Sonra Edna ekledi: “Haritanın bu kadar önemli olduğunu bilseydik, kimseye vermezdik. Muhtemelen çuval dolusu para ediyordur.”

Doktor Bowen, “Bayan Newton onun var olan tek örnek olduğunu anlatmıştı,” diye dalga geçti. “Bütün İngiltere’de aradığını, ama Kilmore Koyu’nun bir haritasının daha olmadığını söylemişti. Hem de hiçbir yerde! Londra’da bile yokmuş. Milyonlarca dolar ödeyecek olmasına rağmen onu bulamıyormuş. Ama herhalde bu işin şakasıydı...”

Jason düşünceli düşünceli, “Belki de şaka değildi...” diye mırıldandı. Elini yağmurluğunun cebine soktu ve parmakları bir bigudiye değdi.

Rick, “Bayan Newton’un nerede yaşadığını biliyor musunuz?” diye sordu. Bir süredir hiç konuşmuyordu.

“Ben mi?” diye sordu Bayan Bowen. “Ee, hayır. Hiçbir fikrim yok. Ama kasabaya inip Gwendolyn’e sorabilirsiniz. Bayan Newton saçını yaptırmak için hep gidermiş.”

“Oblivia, Kilmore Koyu’nda mı yaşıyor?”

“Pek sayılmaz. Ama evi buradan çok uzakta olamaz... Öyle değil mi Roger?”

Doktor Bowen, “Bence de,” diyerek tatlı tatlı gülümsedi. Ama bir yolunu bulup tekrar bulmaca dergisine geri dönmek istiyor gibiydi. “Öte yandan biz Kilmore Koyu’nda yaşadığımızı nereden biliyoruz? Siz hiç ‘Kilmore Koyu Burada Başlıyor’ diyen bir tabela gördünüz mü?”

Aklı karışan Rick, “Hayır,” diye cevap verdi.

“Tabii ki görmediniz. Çünkü öyle bir tabela yok. Bakın, bunun için endişelenmenize gerek yok... Sizi kasabaya ulaştıran bir yol olmasına bile sevinmeniz gerekir!” dedi doktor.

Rick, “Biliyorum,” diye cevap verdi.

Bayan Bowen buklelerini kabartarak, “Gwendolyn’in ‘Yüksek Sosyete Kuaför Salonu’ adında bir dükkanı var,” diye lafa karıştı. “Pazarları da açıktır.”

Sohbet sona ermiş gibi görünse de Julia, “Resme daha yakından bakabilir miyim, lütfen?” diye soruverdi.

“Elbette!”

Bowen çifti Rick ve Jason’la ilgilenirken Julia yaklaştı ve Penelope’nin suluboya tablosunu dikkatlice incelemeye başladı. Eski ev sahibinin karısı, Kilmore Koyu’nu açık renkleri ve gölgeleri ustaca birbirine karıştırarak öyle güzel betimlemişti ki, gerçek bir renk ve ışık uyumu yaratmıştı. Deniz



koyu maviydi, derin ve dalgalydı. Gökyüzü ufuk çizgisinden mahrum bırakılmıştı. Martılar küçük virgüllere benziyorlardı. Evler, kobalt mavisi, pembe ve sarı çiçekleri andırıyorlardı.

Julia'ya resimden özel bir koku saçılıyormuş gibi geldi. Resme daha çok yaklaştı. Baş döndürücüydü. Bir süre daha durup uzun uzun resimdeki dikilitaşın altına atılmış imzaya baktı: *P.S.*

“P.S. mi?” diye yüksek sesle sordu.

“Penelope Sauri,” diye aceleyle cevapladı Bayan Bowen. “Bu onun Ulysses Moore’la evlenmeden önceki soyadı. İtalyan’mış.”

Julia başını salladı. Tablo onu hipnotize etmişti.

“İzin verir misiniz?” diye sordu. Kafasının içinde bir şimşek çakmıştı.

Tabloyu nazikçe duvardan indirdi.

Kalbi küt küt atarken arkasını çevirdi ve oracıkta yalıtma bandıyla yapıştırılmış küçük bir cisim buldu. Dikkatle cismi banttan sıyrıp aldı.

Ötekiler de kıza yaklaştılar. “Ne buldun?”

Julia bulduğu şeyi dikkatle elinde çevirdi. Bir dişliye, bir civataya, bir perçine veya ne işe yaradığını kimsenin bilmediği bambaşka bir alete benziyordu.

“Nedir o?” diye sordu Edna. Yüzünde endişeli bir ifadeyle bir kağıt havlu kopardı ve tablonun arkasında birikmiş tozları temizlemeye başladı.



Cisim bir parmandan daha kısaydı. Ucu sivriltilmişti ve tepesinde bir tacı vardı. Altı yeşil kadifeden bir kumaşla kaplıydı.

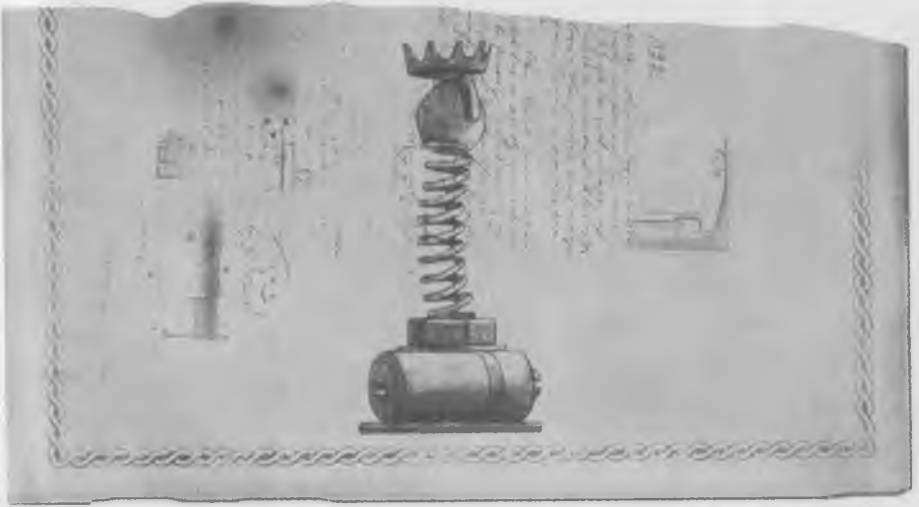
Cismi daha yakından inceleyen Rick, “Galiba bu bir piyon,” dedi.

“Doğru olabilir,” diye onayladı Jason. “Bir makinenin parçalarından biriyle yapılmış bir piyon.”

“Bana daha çok satrançtaki vezir gibi geldi.”

Jason düşünceli düşünceli burnunu kaşdı.

“Penelope Moore tarafından, deniz feneri bekçisini ameliyat ettiğiniz için size minnet borcu olarak hediye edilen bir resmin tuvaline yapıştırılmış bir vezir. Hmmm...”





Rick, "Peki, bütün bunlar bizi nereye götürüyor?" diye sordu.

"Tek bir yere: Kasabaya."

Satranç taşını Bowen çiftinden ödünç alarak kasabaya doğru yola koyuldular.

Bölüm (7)
- NASIL BAKTIĞINA
BAĞLI -





Julia dalga geçercesine kardeşine bağırdı: “Acele etse-
ne! Kimsenin sana baktığı yok!”
Jason’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Bir kez daha pedalları çevirdi ve tıngır mıngır ilerlemeye başladı.

Bu bisiklet, Bowen Ailesi’nin yaşam tarzıyla tam bir uyum içindeydi. Çok güzel, parlak pembe bir rengi vardı. Kelebek şeklindeki gidonundan pembe kurdeleler sarkıyordu. Son olarak da pedallara bağlanmış küçük küçük çanlar, bisikletin her hareketinde yaygarayı koparıyorlardı.

Kasabadaki ilk yapının önüne gelir gelmez, Jason bisikletten indi ve yürümeye başladı. “Artık geldiğimize göre...” diye konuştu, “Ben yürüyeceğim.”

Onu bu kadar üzgün gören Julia kahkahayı patlattı.

“Ben çok ciddiyim!” diye sızlandı Jason. “Kimse beni bu bisikletin üzerinde göremez! Neden değiştirmiyoruz? BU BİR KIZ BİSİKLETİ!”

“Kendi bisikletini kendin parçaladın. Bu yüzden yeni bisiklet de senin. Öyle değil mi Rick?”

Kızıl saçlı oğlan kıkırdadı ve Julia’nın görüşüne katıldığı-
nı göstermek için başını salladı. Jason ona kaşlarının altın-
dan ters ters baktı ve hainlik yapan arkadaşlarının adlarını
yazdığı hayali siyah defterine onun da adını not etmeyi ih-
mal etmedi.

Köhne banklara oturmuş dinlenen, havadan sudan bah-
seden ve şakalaşan bir grup balıkçının yanından geçerken,
Jason başını dikleştirdi ve yanında kız bisikletiyle olabildiği

kadar gururlu görünmeye çalışarak ilerledi. Ama tüm o kahkahaların kendisine yöneldiğini düşünmeden de edemiyordu.

Rick'in rehberliğinde ikizler, denizi arkalarında bırakarak kasabanın içlerine doğru ilerleyen dar bir sokağa saptılar.

Ayaklarının altındaki yol taş döşeliydi. Bir resmi andıran bembeyaz badanalı evlerin pencerelerinin pervazları sarılara, mavilere boyanmıştı ve küçücük balkonları misler gibi kokan çiçeklerle dolup taşıyordu.

Önce bir pastanenin önünden geçtiler. Kapısından her çocuğun ağzını sulandırabilecek lezzetli kokular saçılıyordu. Daha sonra bir manavin önünden geçip giderlerken kapının önünde oturmuş güneş banyosu yapan dükkan sahibine el salladılar. Kadın, Rick'in selamına taptaze bir gülüncükle cevap verdi ve komik pembe bisikleti olan oğlanla yanındaki kıza el salladı.

Dar sokak, Kral V. William'ın at üstündeki heykelinin olduğu yerde çatallanıyordu. Hükümdarın atını denize doğru dörtünela sürüşünü betimleyen görkemli bir heykeldi. Onu daha önce hiç görmemiş olan Jason ve Julia, heykeli büyüleyici ve tuhaf bir şekilde tanıdık buldular.

Kasabanın merkezinden bir an önce geçip gitmek isteyen Rick, ikizleri küçük bir meydana soktu. Ufak bir hanın önüne özenle masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Rick durdu ve yönünü bulmak için etrafına bakındı. Sonra yoluna devam etti.



Bir süre sonra, “İşte: Gwendolyn Mainoff’un kuaför salonu burası olmalı,” diyerek üzerinde iki tane amblem olan bir dükkanı işaret etti.

Amblemlerden birinin üzerinde *Yüksek Sosyete Kuaförü*, öteki amblemde ise *Erkek Kuaförü: Tıraş ve Saç Kesimi Yapılır* yazıyordu.

Dükkanın iki ambleminin altına denk gelen iki vitrini ve iki girişi vardı.

Rick, “Hangi kapıdan girelim?” diye sordu.

“Ben Yüksek Sosyete Kuaförü’nü deneyeceğim,” diyen Julia bisikletinden indi. Kapının önünde duran boncuklu perdeyi araladı ve içeride gözden kayboldu.

Rick de kararını vermişti: “Ben de Erkek Kuaförü’ne giriyorum,” dedi.

Suratı asılan Jason’a da dışarıda bekleyip bisikletlere bakmak düşmüştü.

“Günaydın hanımefendi!”

Gwendolyn, Julia’nın salonuna adım attığını gördüğü anda yerinden fırlamıştı. “Yani... selam!”

Gwendolyn, ıslık ıslık bir gülümsemesi ve kocaman mavi gözleri olan güzel, genç bir kadındı. Bir şelale gibi dümdüz inen ve güzel yüzünü çevreleyen simsiyah, pırıl pırıl saçları vardı.

Julia, “Selam,” diyerek karşılık verdi.

Aynanın önündeki bir sandalyeyi işaret eden genç kuaför, “Lütfen içeri gir ve rahatına bak,” dedi. Julia oturur oturmaz



da “Bana bir saniye izin ver, hemen seninle ilgileneneceğim,” diye ekledi.

Sonra kapıdan çıktı ve gözden kayboldu. Ardından Rick’in önünde belirdi.

“Hey, selam!” dedi. Bir süre oğlanı baştan aşağı süzdükten sonra da “Sen Bayan Banner’ın oğlu değil misin?” diye sordu.

“Hı hı, evet...”

“Annen senin hakkında çok güzel şeyler anlatıyor. Bir mücevher kadar değerli bir ruhun olduğunu ve okulundaki en zeki öğrenci olduğunu söylüyor. Buraya oturup bekleyebilir misin? Öteki dükkanda bir müşterim daha var.”

Rick, aceleyle ikisinin beraber geldiklerini açıkladı. Tabii ki Gwendolyn bu bilgiyi kendi dedikodu sütununa “çıkıyorlar” olarak geçirmek ve öyle belgelemekten geri kalmamıştı.

“Çok sevimlisiniz!” dedi Rick’i süzerek. Sonra, “Lütfen beni izle,” diye devam etti ve Yüksek Sosyete Kuaförü’ne kadar oğlana refakat etti.

Dışarı çıktıklarında Rick “Neden iki tane ayrı dükkan işletiyorsun?” diye sordu.

Gwendolyn kıkırdadı. “Çok basit: Kadınlar saçlarında bigudilerle erkeklere görünmek istemezler. Erkekler de bir kadın kuaföründe tıraş olurken görülmekten korkarlar.”

Bu genç kadına ilk gördüğü anda kanı kaynayan Julia, “Çok doğru,” diyerek düşüncesini belirtti.

Eline makasını ve tarağını alan Gwendolyn, “Şimdi söy-



leyin bakalım, hanginizden başlayacağım?” diye sordu.

Julia, “Aslında biz...” diye konuşmaya başlamıştı ki, Gwendolyn elini kızın ağzına kapatarak onu susturdu.

Sonra ayağını iki kez yere vurdu ve gözlerini kısarak dikkatle genç müşterisini inceledi: “Bir dakika, bir dakika... Sen... Sen Londra’dan gelen ikizlerden biri değil misin?”

“Evet, Julia Covenant. Tanıştığımızı memnun oldum.”

Onlar tokalaşırken Gwendolyn, Rick’e, “Seni şanslı yumurcak!” der gibi muzipçe göz kırptı.

“Kardeşin nerede?”

“Dışarıda bekliyor.”

Gwendolyn perdeleri araladı ve Jason’a içeri gelmesini işaret etti. Şu ana kadar tek bir saç telini bile kadın kuaförüne sokmamaya kararlı olan Jason, onu içeri çağıran kadının güzelliğini görür görmez havalara zıpladı.

İçeri girer girmez, Rick’e “Burada her şey çok güzel...” diye fısıldadı.

Neler olduğunu anladığında, çoktan koltuğa oturtulmuş, boynuna beyaz bir havlu bağlanmış ve Gwendolyn’in amacı saçlarında dolaşmaya başlamıştı bile.

“Oblivia Newton mu?” diye sordu kuaför kadın. Aradan on beş dakika geçmişti ve Julia’nın saç kesimi için ücretini alıyordu. “Onu nasıl tanımam! Benim müşterilerimden biri.”

Aynanın karşısında üstüne çeki düzen veren Jason, “Yaşa-

sın! Yaşasın!” diye üst üste bağırdı. Saçlarının jöleden yapılmış gülünç bir heykel gibi görüldüğünün farkında değildi.

Julia, “Bize onun nerede yaşadığını söyleyebilir misin?” diye sordu.

“Tabii,” diye cevap verdi Gwendolyn ve dükkandan dışarı çıktı. “Yürüyerek mi gideceksiniz, yoksa...”

“Bisikletle.”

“Harika, çünkü biraz uzak. Önce iskeleyi geçip sahil yoluna girmeniz gerekiyor. Veya geldiğiniz yoldan geri gider ve Calypso’nun kitabevinin önünden dönebilirsiniz...”

Rick kadının sözünü kesti: “O yolu kullanmasak daha iyi olur! Bir de Calypso’ya paçayı kaptırmamalıyım...” Aklına geçen gün postaneyi açması için kitapçı kadına verdikleri söz gelmişti.

Meraklı kuaför hemen, “Ama neden Calypso gibi sevimli bir kadından bu kadar çekiniyorsunuz ki?” diye sordu.

“Çünkü ona bir hafta içinde üç kitap okuyacağımıza dair söz verdik ve daha bir tanesine bile başlamadık.”

Gwendolyn, “Bu durumda...” diyerek gülümsedi, “Kral heykelinin durduğu meydana geri dönün. Deniz kenarında tahta bir yol göreceksiniz. Oraya gelir gelmez sağa dönün. Çok kolay. Hatırlamanız gereken tek şey, denizi her zaman solunuza almak. Bir kez kasabadan çıktınız mı birkaç kilometre daha gittikten sonra Baykuş Saati denilen yerde baştan aşağı kazılmış bir yola geleceksiniz. Dört-beş kilometre daha ilerleyin. Kendinizi tuhaf görünümlü ağaçların olduğu



bir korulukta bulacaksınız. Yani, onların ne ağacı olduklarını bilmiyorum, ama Oblivia onları egzotik ülkelerden getirdiğini söylemişti. Güzel, modern bir evi var. Ters dönmüş mor kremalı bir pastayı andırıyor. Kaçırmanız imkansız.”

Çocukların üçü de teker teker kadına teşekkür ettiler. Sonra bisikletlerine atlayıp kasabaya doğru hareket ettiler. Jason yeni görünüşünden o kadar memnundu ki, biraz evvel Bowen çiftinin verdiği pembe bisiklete binmekten dolayı yaşadığı utancı tamamıyla unutmuş gibi görünüyordu. Çıngırağını çalarak son sürat ileri fırladı.

Gwendolyn Mainoff onların kasabanın dar sokaklarında gözden kayboluşlarını izledi. Sonra da çifte güzellik salonuna geri döndü ve aynanın karşısına geçip Buddenbrook Ailesi adlı kitabı kaldığı bininci sayfasından okumaya devam etti.

Rick, Jason ve Julia kralın heykelini geçtiler ve sağa döndüler. Saptıkları yol o kadar dardı ki, neredeyse evlerin çatıları birbirlerine değiyordu. Dizi dizi eski taş evlerin bulunduğu açık bir alana geldiklerinde yolun ortasında durmuş ellerini kollarını sallayarak onlara durmalarını işaret eden küppeli bir kadınla burun buruna geldiler.

“Yavaşlayın!” diye bağıırıyordu. “Marcus Aurelius’u ezeceksiniz!”

Kadını tanıyan Rick, “Bayan Biggles!” diye bağıırdı. Sonra bisikletinden atladı ve kadına doğru koştu. “Bir şey mi oldu?”

Hala sabahlığı ve terlikleriyle duran Bayan Biggles altüst olmuş bir haldeydi. Saçları karmakarışıktı. Yakası bir tarafa, paçası bir tarafa kaymıştı. Suratına endişeli bir ifade yerleşmişti. Rick usul usul onunla konuştu ve kadına kendini hatırlatmaya çalıştı. Ama yaşlı kadın kafasını bir türlü toplayamıyordu.

“Marcus Aurelius kaçtı!” diye hayıflandı ve elleriyle yüzünü kapattı.

Jason yüzünü ekşiterek, “Hangi delikten çıktı bu?” diye kız kardeşine sordu.

“Şşşt!”

Neler olduğunu anlatmak için giriştiği birkaç başarısız denemeden sonra Bayan Biggles yolun karşı tarafındaki aşağı dönük sokak lambasını işaret etti. Lambanın üzerinde bir kedi silueti seçiliyordu.

“Çok korktu! Bir daha asla aşağı inmeyecek!”

Rick, “Siz merak etmeyin Bayan Biggles. Biz onunla ilgileniriz,” diyerek yardım etmeyi teklif etti. “Hemen onu aşağı indiririz.”

Planlardaki bu aksama yüzünden Jason pofladı. “Rick, artık Oblivia Newton’a gitmemiz gerek!”

Oblivia Newton adını duyduğu anda Bayan Biggles eskisinden daha perişan bir halde çocuklara döndü.

“Bayan Newton mu dediniz?” diye sordu. “Bayan Newton’a mı gidiyordunuz? Öyleyse acele edin!”

“Oblivia Newton’u tanıyor musunuz?” diye sordu Julia



büyük bir merakla.

Cleopatra Biggles, “Evet, onu tanıyorum! Onu tanıyorum, onu tanıyorum...” diye sızlandı. Sonra elleriyle kulaklarını kapadı ve doğruca evine kaçtı.

Eski taş evinin kapısına vardığında tekrar çocuklara döndü ve bağırdı:

“Marcus Aurelius’un ve yavrularımın bu kadar korkmalarının tek nedeni o kadın. O ve onun üzerinden sular damlayan insan azmanı adamı!”

Kadın kapıyı açtı ve bir düzine veya daha fazla miyavlayan kedi aynı anda dışarı fırladı. Sonra kadının ayaklarının etrafında kıvrılmaya ve tırnaklarını sabahlığını tırmalayarak sıvırtmaya başladılar.

“Sakin olun yavrularım,” diye kedilerine seslendi ve teker teker hepsini okşadı. “Göreceksiniz, Marcus Aurelius yakında dönecek.”

Rick kızgınlıkla, “Bunu söylemek senin için kolay tabii!” dedi. Sokak lambasının hemen altında duruyordu. Kedi direğin büküldüğü yerde kıvrılıp kalmıştı. Buna rağmen Rick’e küçümseyerek bakmayı ihmal etmiyordu. Rick aklına gelen bütün sevgi dolu ve yumuşak sözleri veya katı emirleri denedi, ama hiçbiri kediyi aşağı inmeye ikna edememişti. Rick’in direğe tırmanmaya çalışırken az daha hayatını kaybedecek olması bile kedinin kılını kıpırdatmamıştı.

Sonunda Jason’ın sabrı taşıtı. Cleopatra Biggles, Sezar ve Marcus Antonius’a rahatlatıcı sözler söylerken ve Rick’le

Julia, Marcus Aurelius'u aşağı inmeye ikna etmeye çalışırken, sokak lambasına şimşek gibi bir tekme indiriverdi. Bu ani gürültüden ürken Marcus Aurelius, aynı anda dengesini kaybetti ve tehdit dolu bir tıslamayla dört ayağının üzerine düştü. Bir saniye sonra da son sürat eve ulaşmış ve Bayan Biggles'in bacaklarının arasına saklanmıştı.

Onu gördüğünde havalara uçan Bayan Biggles, "Marcus Aurelius," diye bağırdı. "Geri dönmüşsün!"

"Evet, artık yolumuza devam edebilir miyiz?" dedi Jason, suratında kocaman bir gülümsemeyle.

Bayan Biggles çocukların içeri girip kurabiye yemeleri konusunda çok ısrarcıydı. Her ne kadar aceleleri olduğunu söyleseler de, kadın "hayır"ı cevap olarak kabul etmiyordu.

"Gelin! Mutfağa gelin!" dedi ve onları içeri çağırdı. "Çok leziz kurabiyelerim var..."

İlk olarak Julia içeri girdi. Oblivia'nın Marcus Aurelius'un kaçmasında ne gibi bir rol oynadığını merak ediyordu. Kendisinden yardım isteyen hiç kimseye "Hayır" diyemeyen Rick de Julia'nın peşi sıra ilerledi. Mızızlanıp duran Jason da yapacak bir şey kalmadığını anladığından süklüm püküm ötekilere katılmıştı.

Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti ve Kilmore Koyu'ndan buraya kadar uzun bir bisiklet yolculuğu yapmışlardı. Jason, bir lokma bir şey yemelerinin çok da fena bir fikir olmadığını düşündü.



Önce antreye adımını attı ve koridorda ilerleyerek mutfağa doğru yöneldi.

Henüz birkaç adım atmıştı ki, ayaklarının altında hışırdayan kum taneleri dikkatini çekti.

Önce buna fazla önem vermedi. Bir sürü kedi besleyen yaşlı bir kadının evinin toz toprakla kaplı olmasında tuhaf bir şey yoktu. Sonra kumun nereden gelmiş olabileceğini anlamak için etrafında döndü.

Bu sırada Cleopatra Biggles mutfağa girmiş ve çiçek desenli bir teneke kutunun kapağını açmıştı “İşte buradalar!” diye mutlu mutlu konuştu. “Tereyağlı kurabiyeler!”

Jason, jöleli saçlarına dokundu ve “Şansa bak!” diye düşündü.

Sonra arkasına dönüp yeri kaplayan ince kum tabakasına dokunmak için eğildi. Küçük, kristal tanecikler parmaklarına yapıştı. Argo Villası’ndaki taş odanın zemininde bulunduğu kum tanelerinin aynısındanandı. Elinden akıp gidiyordu.

Çöl kumu.

Ve eski bir kapının altından sızıyordu.

“Şansa bak!” diye bir kez daha fısıldadı ve parmaklarını sipsivri dikilmiş saçlarının arasına soktu. “Aynı Argo Villası’ndaki kapıya benziyor.” Sonra kendini topladı ve ayağa kalkıp, “RIIIIIICK! JUUUUUULIA” diye bağırdı.

Cleopatra Biggles’in koridorundaki kapı eskiydi. Oldukça sağlam görünüyordu, ama koyu renkli ahşap yüzeyi za-

manla yıpranmış, harap olmuştu. Kapı kapalıydı ve Bayan Biggles onu daha önce açıp açmadığını veya onu açan anahartarlara sahip olup olmadığını hatırlamıyordu. Buna rağmen kapının mahzene açıldığını biliyordu.

Yaşlı kadın “Tuhaf bir mahzen olsa gerek...” diye kendi kendine konuştu. “Çünkü zaman zaman kapının altından sıcak rüzgarlar üfürüyor.”

Bayan Biggles’in hiçbir zaman aklına mahzene inmek gelmemişti. Kapıyı ahşap bir gardırobun ardına gizlediği bile olmuştu. Ne var ki kediler gardırobu tırnaklarını sivirtmek için kullanmaya başlamışlar ve kadıncağız da onu onarılmaya yollamak zorunda kalmıştı.

Argo Villası’ndaki kapıyla benzerliği hayret vericiydi: Özellikle büyük kilit deliğinin sol tarafındaki eski çiviler, Zaman Kapısı’nın dört adet kilidini yerlerinde tutan çivilerin tıpatıp aynısıydı.

Kapıyı gören Rick ve Julia neredeyse küçük dillerini yutacaklardı.

Bir süre kendinden geçmişesine kapıya bakakalan Rick nazikçe, “Bayan Biggles bize dün olanları anlatmaya ne dersiniz?” diye sordu.

Yaşlı kadın da anlattı. Daha doğrusu, gecenin köründe Oblivia Newton’un ve onun üzerinden sular damlayan izbandut kılıklı adamının kendisini ziyarete gelmelerini karışmış aklı elverdiğince anlatmaya çalıştı.

İzbandut kelimesini duyan Julia, “Manfred,” diye tah-



minde bulunmuştu.

Anlaşıldığı kadarıyla Oblivia misafirlikten uzak hareketlerde bulunarak ev sahibiyle hiç ilgilenmemiş ve doğruca kapıya yönelmişti. Bayan Biggles o kadar korkmuştu ki, ne neler olduğunu anlamıştı ne de bir şey hatırlıyordu. Ayrıca dışarıda korkunç bir fırtına vardı ve kedilerin hepsi huzursuzdu. O gece ondan sonra yaşanan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Uyandığında ertesi gün neredeyse sona ermek üzereydi. Marcus Aurelius bütün günü sokak lambasının üzerinde geçirmişti. Sanki eve dönme düşüncesi bile hayvanın tüylerini diken diken ediyordu.

“Birisi oturma odamdaki etajeri bile açıp karıştırmış!” diye yakındı Bayan Biggles. “Neyse ki hiçbir şey çalınmamış...”

Julia, “Ama Bayan Biggles, neden gecenin köründe o ikisinin evinize girmesine izin verdiniz?” diye sordu.

“Eh, bilirsiniz Bayan Newton’un ne yapacağı... önceden kestirilemez!” diye açıkladı.

“Öyleyse onu uzun zamandır tanıyor olmalısınız?”

“Ah, evet! Ama onu hiçbir zaman sevemedim. Daha doğrusu, BEN onu sevmedim...” diye düzeltti.

“Peki, onu kim severdi?”

Bayan Biggles, “Ablam... Oblivia onun en gözde öğrencisiydi,” diye itiraf etti.

“Öğrenci mi? Bayan Biggles siz neden bahsediyorsunuz?”

Cleopatra Biggles, “Cheddar İlkokulu’nda öğrenciydi.



Cheddar denilen yer, çedar peynirlerinin yapıldığı yerdedir; Cheddar şehrinde!” diye açıkladı. Sonra oturma odasına gitti ve elinde çerçevelenmiş eski bir fotoğrafla geri döndü. Fotoğrafta yan yana oturan iki kız vardı.

“Küçük olan benim,” diye belirtti Bayan Biggles. “Yanımda gördüğünüz de... ablam Clio. Clitennestra Biggles. O, aramızda zeki olandı. Gene de anne ve babamız ikimizin de kariyer sahibi olmasını isterlerdi. Clio okumaya bayılırdı: Camlı dolapta gördüğünüz bütün kitaplar bana onun hediyesi. Dünyayı görmeyi o kadar çok istiyordu ki, bu yüzden Kilmore Koyu’ndan ayrıldı ve Cheddar’da öğretmenlik yapmaya başladı. Oblivia Newton çok zeki ve gelecek vaat eden bir çocuktur. İkisi orada tanıştılar.”

Meraklanan Julia, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

“Çok sonraları ablam ev hasreti çekmeye başladı ve Kilmore Koyu’na geri döndü. Birkaç sene önce gazetelerden birinde Cheddar’dan tanıdığı küçük bir kızın fotoğrafını gördü. O küçük kız, çok başarılı bir iş kadınına dönüşmüştü. Bu haberi okuyan Clio, sevinçten havalara uçmuştu. Görüyorsunuz, bizim ailede herkes duygularına göre hareket eder... Belki en gözde öğrencilerinden birinin bu kadar başarılı olmasında kendi payının... okuldaki en sevdiği öğretmenin payının olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden kızı kutlamak için ona küçük bir hediye gönderdi. Oblivia da ablama teşekkürlerini iletmek için haber bile vermeden kapının önünde bitiverdi. O günden beridir de gelip gitmeyi bi-



rakmadı. Benim bir tanecik ablamın ölümünden sonra bile haber vermeden beni ziyaret etmeyi sürdürdü.”

Bayan Biggles Julia ve Rick’e Oblivia Newton’un okul başarısını anlatırken Jason hareketsizce bekliyordu. Gözlerini koridorun ortasındaki kapıya dikmiş, hipnotize olmuş gibi duruyordu.

“Bir Zaman Kapısı daha...” diye mırıldandı. Elini kapının pürüzlü yüzeyine sürerken. Kalbi deli gibi atıyordu ve içinde anlam veremediği bambaşka duygular uyanmıştı. Bir yandan bu keşif onu çok heyecanlandırmıştı. Bir yandan da evdekinin aynısından bir başka kapının daha var olduğunu bilmek onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

İkiz kardeşi ve Rick ona Oblivia hakkında öğrendiklerini anlatmak için yanına geldiklerinde bile dikkatini kapıdan ayırıp onları dinlemekte zorlanıyordu. Düşünebildiği tek şey, bu kapıydı. Ve onu nasıl açacağı...

Allak bullak olan Julia, “Sizce bu kapı da bir mağaraya ve Salton Uçurumu’nun dibinde demirlenmiş bir gemiye açılıyor mudur?” diye sordu.

“Öyle olmalı.”

Rick bir süre daha düşünüp taşındıktan sonra, “Hiç değilse Oblivia’nın Antik Mısır’a nasıl ulaştığını öğrenmiş olduk,” diye akıl yürüttü.

Bayan Biggles mutfağın girişinde durmuş, merakla onlara bakıyordu. Hayretle başını salladı ve “Ah, şu zamane ço-

cukları!” diye söylendi. “Hayal güçleri ne kadar geniş!” Sonra da tekrar mutfağa dönüp kurabiyelere dadanmış kedileri tezgahdan aşağı kışkıkladı.

O gider gitmez Julia cebini karıştırıp Zaman Kapısı’nın anahtarlarından birini çıkardı.

“Deneyelim mi?” diye sordu.

Gelecek cevabı çok iyi biliyordu.

Anahtarların dördü de kilide uydu. Dördü de döndü. Ama hiçbir şey olmadı. Kapı sımsıkı kapalı durmaya devam ediyordu.

Julia, “Açılmıyor!” diye sızlandı.

“Bunlardan hiçbirinin doğru anahtar olduğunu zannemiyorum,” dedi Rick.

“Doğru söylüyorsun. Bence doğru anahtar Olivia’nın elinde,” diye ekledi Jason.

Bütün düğümler yavaş yavaş çözülüyordu.

Jason, “Ne pahasına olursa olsun Olivia’yı bulmalıyız,” diye devam etti. “Şimdiye kadar çoktan dönmüş olmalı!”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Julia. “Hala orada olabilir. Belki aradığı başka şeyler de vardır...”

“Hayır. Onun tek isteği haritayı bulmaktır.”

“Doğru. Ama haritayı bulduğuna göre, şimdi öteki tarafta başka entrikalar çeviriyor da olabilir.”

Rick de Julia’ya katılıyordu.

Öte yandan Jason bundan pek emin eğildi. “Biliyorsunuz, bu harita Kilmore Koyu’nun ilk ve tek haritası. Bir za-



manlar Moore çiftine aitti ve onlar da haritayı Koleksiyon'da saklamak için Antik Mısır'a götürmüşlerdi. Buraya kadar her şey gayet açık, öyle değil mi?"

Julia, "Sanırım..." diye mırıldandı.

"Haritanın Antik Mısır'da hiçbir değeri yoktu. Çünkü ona burada ihtiyaç var. Hem de şimdi!" Bunu söyledikten sonra tahta kapıyı işaret etti. "Şu ana kadar iki kapı bulduk. Anladınız mı?! Aynı kasabada birbirinin aynısı iki eski kapı. Bence bu tesadüften öte bir şey!" Durdu ve topu ötekilere attı.

"Yani... bir kapı daha olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Julia kuşkuyla.

"Neden olmasın?"

Rick de, "İşte şimdi harita bir anlam ifade etmeye başladı," diyerek onları destekledi.

"Haritanın neden bu kadar önemli olduğunu da artık anlayabiliyorum. Ve neden bu kadar eski olduğunu..."

"Ben bundan o kadar da emin değilim..."

Jason, "Hangi tarihte çizildiğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bin yedi yüzlü bir şeylerdi..." diye cevap verdi Rick.

"Tarihi bir kasaba, tarihi kapılar, tarihi bir harita... tarihte seyahat eden bir ev sahibi..." Jason hafifçe gülümsedi. Artık kendi düşüncelerinden bile korkuyordu. "Daire kapanıyor."

Tam o anda başını mutfaktan dışarı uzatan Bayan Biggles'in, "Size bir fincan çay ikram edebilir miyim, çocuklar?"



diyen sesini duydular. “Yoksa Eski Mısır hakkında hayal kurmaya bir süre daha devam mı etmek istersiniz?”

On beş dakika sonra çocuklar, Bayan Biggles’in evini terk ettiler. Cleopatra’nın tüm itirazlarına karşılık, mahzen kapısının önüne bir sandık koyarak girişi engellemek konusunda kadını ikna etmeyi zor bela başarmışlardı.

Rick, “En azından birkaç gün için kapalı kalsın,” diye rica etti. “Biz zamanı geldiğinde tekrar uğrayıp sandığı kaldırıyoruz.”

“Madem öyle diyorsunuz!” diye kıkırdadı Bayan Biggles. Sonra da ilgi görmek için birbirleriyle yarışan Marcus Aurelius ve Sezar’ı okşadı.

Julia “Bunlardan kimseye bahsetmeyin, olur mu?” diye ikinci kez tembihledi.

Bayan Biggles kapının önünde durup onlara veda etti ve mutfağı toplamak için tekrar içeri girdi. Çay fincanlarını daha sonra, belki akşamüstü yıkırım, diye lavaboya bıraktı ve içinde kurabiyelerin olduğu teneke kutuyu masanın ortasına koydu.

İşi bittiğinde koridoru geçti, bir süre durup sandığa baktı. Kapının önünde duran sandık onu rahatsız ediyordu. Olmaması gereken bir yerdeydi. Ama her şeye rağmen o tatlı çocuklara tavsiyelerini dinleyeceğine dair söz vermişti.

Yatak odasına çıkan merdivenleri tırmanırken deliler gibi miyavlayan kedilerin arasında küçük kızın ve kızıl saçlı oğla-



nın birbirlerine ne kadar çok benzediklerini düşündü.

“Belki de kardeşlerdir,” dedi içinden. “Banner’ların iki oğulları olduğunu sanıyordum oysa...”

Banyoya yöneldi. Banyo perdesini açıp küvette yatan Nero ve Caracallus’a parmağını salladı. “Size daha dün bıcı bıcı yaptırdım,” diye hatırlattı. “Tam bir su kedisisiniz, şu halinize bakın!”

Başını kaldırdı, aynaya baktı ve yüzünü ekşitti. Sonra bütün katın ışıklarını söndürerek saçlarını üstünkörü taramaya başladı. Ama ne kadar denerse denesin saç fırçası saçlarına daha çok karışıyordu.

Saç fırçasını saçında bırakıp üstünü değiştirmek üzere yatak odasına gitti.

Kendini tuhaf bir şekilde mutlu hissediyordu. Önceki gece yaşadığı şokun ve korkunun ardından bu çocukların gelişi onu yatıştırmıştı. Nezaketleri ve maceraya düşkün çocukça konuşmaları kendini yeniden genç hissetmesini sağlamıştı.

Hem sonra üzerlerindeki o gizem perdesi...

“*Bunlardan kimseye bahsetmeyin, olur muymuş!*” dedi Cleopatra Biggles, Julia’nın sesini taklit ederek.

Küçük kız gerçekten çok sevimliydi. Kendisinin o yaşlardaki halini hatırlatmıştı.

“Belki de buna ihtiyacım vardı!” dedi ve birden yerinden zıpladı. “Gwendolyn’e gidip saçlarımı kestireyim!” Aceleyle üzerine bir bluz geçirdi.

Tam evden çıkmak üzereydi ki, telefonun sesini işitti.



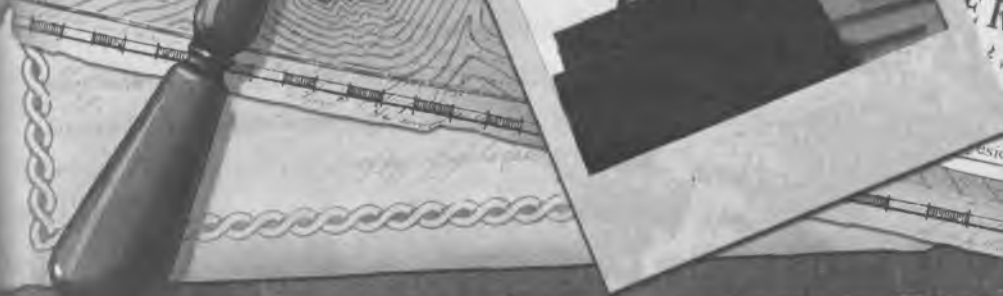
Son çaldığından beri o kadar zaman geçmişti ki, ilk zırlıtıda Cleopatra Biggles korkuyla sıçradı. O sersem aleti nereye koyduğunu bile hatırlamıyordu.

“Geliyorum! Geliyorum!” dedi bir türlü susmak bilmeyen siyah bakalit telefona. “Alooo? Kimsiniz?”

Telefonun öteki ucundaki kişinin sesini duyabilmek için endişeyle alnını kırıştırdı. Sonra rahatladı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Nestor! Elbette seni hatırladım!” diye hayretle haykırdı. “Sesini duymayalı o kadar zaman oldu ki. Hayır, elbette beni rahatsız etmiyorsun...”

Bölüm (8)
- KILMORE KOYU'NDAN UZAKTA -





Güneş gökyüzünde bir demet papatya gibi pırl pırl parlıyordu. Havada çimenlerin ve tuzlu deniz suyunun kokusunu kucaklayan taptaze bir esinti vardı. Jason, Julia ve Rick, Kilmore Koyu'nun tek sahil yolunda bisikletlerini sürerlerken akşam saatleri yaklaşıyordu. Yol tüm koyu sarmalıyor ve şu anda tırmanmakta oldukları Salton Uçurumu'nun öteki tarafındaki daha alçak bir yokuştan yukarı kıvrılıyordu.

Yavaşça, birbirlerinin peşi sıra ilerliyorlardı. Aceleleri yoktu. Az önce Bayan Biggles'in anlattıkları onları endişelendirmişti. Bu yapboz oyununda ellerine geçen son parça ve bu parçanın onları nereye götüreceği hakkında birbirleriyle konuşmak için sabırsızlanıyorlardı.

Julia ve Rick'in arasında giden Jason, kelebek şeklindeki gidonun üzerine eğilmişti ve pedalları her çevirişinde, cebinde Julia'nın, Penelope Moore'a ait tablunun arkasında bulunduğu metalden veziri hissediyordu. Penelope, Ulysses, Doktor Bowen, Oblivia ve deniz feneri bekçisinin yaşamları arasındaki bağ Julia'nın kafasını karıştırıyordu. Kız her fırsatta bu konuya dair içinden çıkılması imkansız sorular yöneltiyordu. Ne zaman yapbozun bir parçasını daha bulduklarını düşünseler, başka bir parçanın yerini değiştirmek, yeni çözümler bulmak, hatta yapbozu bambaşka bir resme göre düzenlemek zorunda kalıyorlardı.

İkizlere sadece bu birkaç günü değil, tüm hayatlarını Kilmore Koyu'nda geçirmişler gibi gelmeye başlamıştı. Oysa bi-

rinin onlar için şifrelediği ilk gizli mesajlarını çözmelerinin üzerinden sadece yirmi dört saat geçmişti. Jason'a göre mesajı şifreleyen kişi, onların önüne izlemeleri için zor ödevler koymaya devam ediyordu. Ancak o pazar günü ödevlerden biri oldukça çetrefilli bir hal almıştı. Artık ne izlemeleri gereken ipuçları ne de çözmeleri gereken şifreler vardı. Sanki harita bir kere Oblivia'nın eline geçti mi bütün izler anında kayboluvermiş gibiydi.

Rick, "Bir Zaman Kapısı daha olsaydı... Oblivia'nın da bundan haberi olsaydı..." diye konuşuyordu. "İlla Argo Villası'ndaki kapıyı kullanmaya çalışmasının nedeni ne olabilir ki?"

Julia soruyu saçma bulmuştu. Burun kıvrarak, "Açık değil mi?!" diye sordu. "Çünkü bütün kapıları denemek istiyordu! Biz kadınlar kafamıza bir şey koyduk mu nasıl oluruz, bilirsiniz..."

Rick bilmiş bilmiş gülümsedi.

Sonra hemen ciddileşiverdi ve konuşmakta oldukları konuya geri döndü. "Nasıl olsa Oblivia'nın nerede yaşadığını ve ne olduğunu bilmediğimiz bir yarışta onun rakipleri olduğumuzu biliyoruz. Bayan Biggles'in gözde öğrencisi olduğunu ve..."

"Ve Nestor'un dediğine göre Kilmore Koyu'na gelişinin büyük bir talihsizlik eseri olduğunu da biliyoruz," diye Julia ekledi.

Jason düşünceli düşünceli, "Belki de bu talihsizliğe Clio



Biggles neden olmuştur,” diye fikir yürüttü.

Rick başını salladı. “Belki. Ama asıl sorunu hala çözemedik. Oblivia’nın kafasından neler geçiyor? Çocuklar, işte asıl soru bu.”

“Bence asıl soru Kilmore Koyu,” diye karşılık verdi Jason. “Bütün kasabanın üzerinde kocaman bir soru işareti dalgalanıyor. Önceleri bunun kaynağının Argo Villası olduğunu düşünmüştüm. Ama Bayan Biggles’ın evindeki kapıyı gördükten sonra farkına vardım ki aslında...”

“Aslında başka kapılar da var,” diyerek kardeşinin sözünü bitirdi Julia.

“Hayır. Aslında kapıların gizli kalmasını isteyen biri var. Zaman Kapısı kocaman bir gardırobun arkasına saklanmıştı. Eğer biz onu yanlışlıkla bulmamış olsaydık uzun bir süre daha saklı kalırdı... Bayan Biggles ise kapısının bir mahzene açıldığını düşünüyordu.”

Rick, “Teknik açıdan Bayan Biggles haklı olabilir,” diye belirtti. “Kapının nereye açıldığına bakmadık.”

Sonunda sabrı taşan Julia, “Peki kapının nereye açıldığına nasıl bakabilirdik ki? Elimizde dört anahtar var ve dördü de işe yaramadı!”

Jason bıkmın bıkkın, “Belki de dün gece denize fırlattığın anahtar bu kapıyı açabilirdi,” diye homurdandı.

“Ben onu denize fırlatmadım! Ben...”

“Şu manzaraya bir bakın!” diye bağırdı Rick ve bisikletini gıcırdatarak fren yaptı.



Sahil yolu önlerinde ikiye ayrılıyordu. Bir tarafta yol, deniz kıyısı boyunca devam etmekteydi. Öbür tarafta ise kıyından denize doğru çıkıntı yapan burnun ucundaki deniz fenerine doğru uzanıyordu. Fener, denizin ortasında yapayalnız yükselmekteydi. Bembeyaz bir kuleydi.

Julia, koyun karşı ucundaki Salton Uçurumu'nun beyaz kayalıklarını aceleyle gözden geçirdi. Tarihi kulesi tüm görkemiyle ağaçların arasından yükselen Argo Villası, karşı tepeye tünemişti. Kayalıklardan aşağıdaki denize inmeye yarayan taşlara oyulmuş basamakların keskin ve sivri uçları, ona zalim ve devasa bir köpekbalığının dişlerini çağrıştırmıştı.

“Sizce de kasabadan ayrılacağımızı Nestor’a haber vermemiz gerekmez miydi? Onun bizim için endişelenmesini istemiyorum.”

“Neden olmasın! İstersen ona Kızılderililer gibi dumanla işaret verelim. Ya da kayalıkların arasında bir telefon kulübesi saklı mı diye araştıralım.”

Julia, “Hadisene Jason, belki...” diye konuşmaya başlamıştı ki, Jason onun sözünü kesti.

“Unut bunu! Sırf Nestor’a iyi olduğumuzu ve nereye gittiğimizi söylemek için tekrar Argo Villası’na kadar bisiklet süreceğim değilim. Ayrıca büyük ihtimalle Nestor şu anda bahçedeki yaprakları tırmıkla toplamakla, uyumakla ya da onun gibi bir şeyle meşguldür. Bizim arkamızdan kaygılanacak türde bir insan değil.”

“Ben de bunu söylüyorum,” dedi Julia. “Endişelenmesi



gereken bizleriz. Dün akşam çok kötü düşmüştü ve dahası, o yaşlı bir adam. Ne kadar şiddetli öksürdüğünü unuttun mu?”

“Doktor Bowen onun kaya gibi sağlam olduğunu söyledi.”

Ama Julia inatla ayak diretmeye devam ediyordu: “Nestor her ne kadar hırçın ve aksi bir ihtiyar olsa da sırrımızı bilen tek kişinin o olduğunu unutmayalım. Kilmore Koyu’nda güvenebileceğimiz bir dostumuz varsa, o da Nestor’dur.”

“Yanlış hatırlamıyorsam,” diye belirtti kardeşi, “dün sana pek de nazik davranmamıştı.”

Julia hiç alınmamışçasına, “Dün dündü, bugün de bugün,” diye cevabı yapıştırdı.

Rick, “Haydi tartışmayı bırakın da yola koyulalım. Elimizi çabuk tutarsak Nestor bizim kasabadan ayrıldığımızın farkına bile varmaz,” diyerek ikizleri birbirinden ayırdı.

Julia tepenin ucuna doğru ilerledi ve hiç hareket etmeden kayalıklara baktı.

“Şimdi ne var?”

Kız, “Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Kadınısı bir içgüdü ya da canınız ne isterse onu deyin, ama Argo Villası’nı hissedebiliyorum... korkuyor!”

“Tamam, ‘Kız Kardeşimin Delice Hisleri’ desek olur mu?”

Julia, Jason’a dilini çıkardı. “İçimde kötü bir his var: Bir şeyler olmak üzere. Belki de kasabayı hiç terk etmemeliydik.”



Jason daha hızlı gidebilmek için bisikletin üzerinde ayağa kalktı ve “Bu çok anlamsız!” diye dalga geçti. Rüzgar tişörtünün içine dolup kaskatı kesilmiş saçlarını yalarken “Ne olabilir ki?” diye bağıyordu.

Bölüm (9)
- BAYAN YOK EDİCİ -



K
Kilom
m



Çocukların durduğu yerden beş kilometre uzaklıkta-ki mor renkli, betonarme villanın milyonlara mal olan ısı kontrollü odasında telefon çaldı.

Telefonun zilinin içeri bir itfaiye aracı girmiş gibi gü-rültüyle ötmesine rağmen, duyan olmadı. Odada zaten çıl-gın bir pedal çevirme antrenmanına eşlik eden, kulak zarını patlatacak yükseklikte bir disko müziği çalıyordu.

Odanın ortasında jimnastik salonlarındaki aletlere taş çı-karacak kadar lüks, son model bir kondisyon bisikleti duru-yordu. Hareketli gidonu sayesinde, kolların ve omuzların da çalışmasını sağlıyordu. Müziğin ritmine göre pedal çeviren kadın, bu hıza ayak uydurmak için terden sıırılsıklam olmuş-tu.

Ama böyle pedal çevirmek onu mutlu ediyor gibiydi. Ka-rarlı ve kendinden emin gözlerle dosdoğru önüne bakıyordu. Uzun boylu, atletik yapılı ve güçlüydü.

Telefona cevap vermek gibi de bir niyeti yoktu.

On beşinci çalışın ardından, beyaz lake kapı yavaşça açıl-dı. Aynı anda havalandırma kapandı, müzik kesildi ve bisik-let tamamıyla durana kadar yavaşlamaya başladı.

Kadın hiddetle, “MAAAANFREEEEED!” diye bağırdı.

O burnundan solur ve kendi kendine homurdanırken, kolunun üst kısmındaki şekle girmiş kaslar da bir anda sönu-vermişlerdi.

“Sana kaç kez söylemem gerek? Spor yaparken beni rahat-sız etme!”

Kapının aralığından Manfred'in sesi duyuldu: "Size bir telefon var. Önemli sanırım. Yıkım ekibindeki adamlardan biri."

"Ah!" diyen Oblivia Newton başını kaldırdı. Spor tulumunun önünde "V" şeklinde koyu renkli bir ter izi kalmıştı. "Telefonu hemen bana bağla!"

"Zaten öyle yaptım, ama siz cevap vermediniz."

"Öyleyse tekrar bağla!"

Beyaz lake kapı kapandı. Oblivia Newton kondisyon bisikletinden aşağı atladı ve mor renkli havlusuna kurulandı. Havlunun üzerine büyük ve cicili bicili desenlerle "O.N." harfleri işlenmişti.

Telefon çalar çalmaz ahizeyi kaldırdı ve "Newton!" diye cevap verdi. Karşı tarafa konuşması için tek bir saniye verdikten sonra sözü tekrar aldı: "Bana ne kadara mal olacağı umurumda değil. Hiçbir mazeret duymak istemiyorum. Bugün. Şimdi. Ve elinizdeki bütün adamları istiyorum. En iyilerini, en güçlülerini, en beceriklilerini. Ayrıca bir zincirin ucuna bağlı olan o metal topuzdan da istiyorum. Tek bir duvar bile ayakta kalmamalı! Yo, fikrimi değiştirdim. Duvarlardan birinin sapasağlam bırakılmasını istiyorum... Anladınız mı?"

Telefonun karşı tarafındaki yıkım ekibinin ustabaşı, Oblivia'nın aşağılamalarına uğramadan birkaç kelimeyi ancak bir araya getirebilmişti ki, kadın hırlayarak konuşmaya devam etti.



“O eve nasıl varacağınızı size zaten yüzlerce kez anlattım! Kasabadan çıktıktan sonra çakıllı yolu takip edin. Hayır, HAYIR, izne ihtiyacınızın olup olmaması beni ilgilendirmez. Ev benim ve ona ne istersem yaparım! Yarım saat içinde sizi orada görmek istiyorum!”

Ve telefonun ahizesini çarparak kapattı.

Sonra alnındaki teri sildi ve havluyu yere attı. Beyaz lake kapıyı tekmeleyerek açtı, sonra da Manfred’i bulmak için dışarı çıktı. Onu elleri cebinde geniş bir pencereden dışarı bakarken buldu.

“Gidiyoruz!” diye kestirip attı. “Ben duş alıp üstümü değiştirir değiştirmez çıkacağız.”

Manfred dönüp kadına baktı. Burnu bandaj içindeydi. Yorgun ve bıkkın bir ifadesi vardı. Gözlerinin çevresindeki mor halkalar zor bir gece geçirdiğini gösteriyordu ve gömleğinin derinliklerine doğru inen boynundaki eski yara izi ona şeytani bir görünüm kazandırıyordu.

“Nereye gidiyoruz?”

Oblivia Newton, bu küstahça soru karşısında aniden duraklamıştı.

“Ne zamandan beri nereye gittiğimiz seni ilgilendiriyor?” diye sordu dişlerinin arasından.

Manfred, bir gangster filminde seyrettiği Jack Nicholson’ı taklit edercesine yarım-ağız gülümsedi. “Hayatımı senin için tehlikeye attığımdan beri.”

Oblivia hızla döndü ve Manfred’e doğru bir adım attı. O

kadar sinirliydi ki, mor ojeli ve pırıltılı tırnakları bir pençe gibi öne doğru uzamıştı.

“Geri dönüp de seni bulamadığımda ne kadar öfkelendiğimi hatırlıyor musun... Senin canın Argo Villası’na gitmek... ve o çocukları ziyaret etmek istedi diye... ve o arabayı tahrip ederek yüzlerce milyonumu da yok ettiğinde...”

Manfred yapmacık Jack Nicholson gülümsemesini korumak için kendini zorluyordu. Bu arada Oblivia’nın sivri tırnakları boynundaki uzun yara izi boyunca aşağı kayıyordu. Uzun tırnaklar tam şahdamarının üzerinde durdu.

“Ama Manfred...” diye devam etti Oblivia. Ses tonu yumuşamış, tırnaklarını Manfred’in boynundan çekmişti, “sen bana çaldığın o güzel şeyi verdiğinde... ve bana bunu çalmak için hayatını riske attığını söylediğinde... işte o zaman seni affetmeye karar vermiştim.”

Kadının kişiliğindeki bu değişim, bir an için Manfred’in dengesini bozmuştu. Oblivia’ya nefretle bakarken, bir yandan da hayranlık duyuyordu.

Aynı anda Oblivia’nın elinde bir zincire takılmış iki eski anahtar belirdi. Kadın onları büyük bir hırsıyla kavramıştı.

Oblivia, “Küçük, cesur Manfred... Düne kadar sadece bir kedim vardı...” diyerek gülümsedi ve adama önce anahtarlardan birinin, sonra da ötekinin tutacağını gösterdi. “Ve kedinin yanma şimdi de bir aslan geldi... GIRRRR!”

Manfred yutkundu. Oblivia Newton’un öfkeden deliye döndüğünde mi, yoksa mutluluktan ışıltılar saçtığına mı



daha korkunç olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

Manfred de, "GIRRRR..." diye yarım yamalak ve alçak bir sesle kadına cevap verdi.

Sonra hemen eski beş para etmez haydut görüntüsüne geri büründü.

"Aferin sana Manfred!" dedi Oblivia, iltifat edercesine. "Motosikleti hazırla. Ben hazır olur olmaz çıkacağız!"

Kadın bu soğuk ve şeytani evin beyaz lake kapılarından birinin ardında gözden kayboluncaya kadar Manfred koca bir kaya gibi yerinden kıpırdamadan bekledi. Sonra döndü ve ellerini cebine soktu. Öfkeden kudurmak üzereydi, ama bu öfkesini kimden çıkaracağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu işten nefret ediyordu. Argo Villası'ndan nefret ediyordu. İhtiyar bahçivandan nefret ediyordu. Neredeyse onu öldürmek üzere olan o histerik kızdan nefret ediyordu. Ve şimdi hayretle fark etmişti ki, aslında patronundan da nefret ediyordu. O kim oluyordu da kendisini bir kukla gibi oynatıyor ve yıkım ekibine söylediği aynı kokuşmuş lafları ediyordu! Gene de... teninde hala o uzun, mor tırnakların bıraktığı acıyı hissetmekten kendini alamıyordu...

Ve o anda fark etti ki, kadın tatlı tatlı konuşarak Manfred'i uyutmuş ve onun nereye gideceklerine dair sorduğu soruyu cevaplandırmadan bırakmıştı.



Bölüm (10)
- BAYKUŞ SAATİ -





Üç çocuk, birkaç kilometre daha bisikletlerini sürdükten sonra, kazılarak delik deşik edilmiş dar bir patikanın kavşağında soluklanmak için durdular. Kasabadan ayrıldıklarından beri yoldan geçen tek bir araba bile görmemişlerdi. Önlerindeki manzara tüm çarpıcılığıyla değişime uğramıştı. Top top olmuş bodur çalılar, kafalarını topraktan dışarı çıkarmış kayalar ve en hafif rüzgarda bile boyunlarını büken mor ve beyaz renkli çiçekler önlerinde uzayıp gidiyordu. Arada bir manzaraya küçük bir nokta gibi uzun dallarını içine çekmiş, kendini rüzgardan korumaya çalışan yapayalnız bir ağaç da ekleniyordu.

Bacaklarını dinlendirmek için bir süre mola verdiler ve etrafi seyre daldılar. Her zaman küçük bir izci gibi donanımlı olan Rick, kasabadayken matarasını suyla doldurmuştu. Onu susuzluktan dilleri damaklarına yapışmış olan ikizlere uzattı.

Önlerinde uzanan patika yakın bir zamanda dev bir makine tarafından yerle bir edilmişe benziyordu. Çamurlu zeminde çok derin çukurlar oluşmuştu. Yolun adının yazılı olduğu tabela da yere devrilmişti.

Jason tabelayı yerden kaldırdı ve üzerindeki yazıyı okudu: *Baykuş Saati*.

“Çok acayip bir isim değil mi?” diye yüksek sesle düşündü.

Yazının hemen yanında beyaz bir baykuş resmi vardı.

Birdenbire Julia'nın aklına Doktor Bowen'ın söyledikleri

gelmişti. Rick'e döndü ve "Gerçekten de 'Kilmore Koyu'na Hoş Geldiniz' yazan bir tabela yok mu?" diye sordu. "Veya sadece 'Kilmore Koyu' yazan bir tabela. Bilirsin işte, şu her kasabanın girişine konulanlardan..."

"Doğrusunu istersen... buna hiç dikkat etmedim, ama... hayır. Böyle bir tabela gördüğümü hiç zannetmiyorum."

"Kasabaya giden kaç tane yol var?"

"Sadece bir tane... Şu anda üzerinde olduğumuz yol." Rick eliyle geldikleri yönü işaret etti. "Sadece bu yol var... sahil boyunca uzanıyor ve ta Argo Villası'na kadar gidiyor."

"Peki, Argo Villası'ndan sonra?"

"Nereden bileyim? Hiç o kadar uzağa gitmedim," diye cevap verdi Rick. Biraz utanmıştı. Hayatı boyunca Kilmore Koyu'ndan dışarı hiç çıkmadığını söylemek istemiyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse başka bir yere gitmek aklının ucundan dahi geçmemişti. Kasaba ona istediği her şeyi veriyordu. Zaten en büyük hayalini de gerçekleştirmişti: Salton Uçurumu'nun nöbetçisi Argo Villası'na girmişti. Daha ne isteyebilirdi ki?

Julia, kızıl saçlı oğlanın utandığını fark etti ve ona gülümsedi. Oğlanın nezaketinin ve sevecen davranışlarının kıymetini anlamaya başlamıştı. İkizinin doğdukları andan beri devam eden kaba davranışlarından o kadar farklıydı ki.

Julia aniden, "Eh, en azından tren istasyonunda bir tabela olmalı!" diye bağırdı.

"Bir zamanlar vardı," diye cevap verdi Rick. "Ama istas-



yon kapalı yıllar oldu. Aslına bakarsanız kendimi bildim bileli buradan bir trenin geçip gittiğini görmedim. Biz... nasıl denir? Biraz yolun dışında kalıyoruz.”

“Aslına bakarsanız,” diye ekledi Jason. “Ben de şu yola düştük düşeli tek bir ev bile görmedim.”

Rick matarasını geri aldı, ağzını kapadı ve bisikletine astı. “Ne o, korkuyor musun?” diye sordu. “Kendini hiçliğin ortasında yapayalnız mı hissediyorsun?”

“Hayır, hayır! Sadece... Londra’da iğne atsan yere düşmezdi.”

Bir süre daha sessiz kaldılar. Sonra Rick ağzını açtı ve “Her neyse. Ben burayı seviyorum. Ziyaretçileri karşılayacak tek bir tabelası olmasa bile burada yaşamaktan memnunum. Ve siz burada olduğunuz için de çok mutluyum,” dedi tek bir solukta.

Titreyen gidonu kavrayarak yola koyuldu.

Birkaç metre ilerlemişti ki içinden kendini yumruklamak geldi. “Sersem, sersem, sersem,” dedi kendi kendine. “Tam bir dangalak gibi davrandım! *Siz burada olduğunuz için de çok mutluyummuş...* Öög! Nasıl oldu da böyle dangalakça bir şey söyleyebildim? Bu gibi laflar uyusun da büyüsün diye bebelere anlatılan peri masallarında söylenir!”

Denizden esen rüzgara karşı, “Dünyayı tanımıyorum...” diye mırıldandı. Babası dünyayı, hatta daha fazlasını görmüştü. Her zaman ne yapılması ve ne söylenmesi gerektiğini bilirdi. Kim bilir Julia ve Jason şu anda kendisi hakkında

ne düşünüyorlardı. Büyük olasılıkla aralarında onun taşralı, cahil bir odun olduğunu konuşuyorlardı.

Kulağına ikizlerin gülüşmeleri çalındı. Kaygı dolu gözlerle arkasına baktı ve aklında onların kendisine güldüklerini canlandırdı. Sonra da bisikletini durdurmadan arkasına bakıp onlara bağırdı: “Siz ikiniz gülmeyi keser misiniz?”

Bambaşka bir konu üzerine konuşan Jason ve Julia, helikopter sesine benzeyen sağır edici bir gümbürtü nedeniyle onun ne dediğini duyamadılar. Sonra bir anda kavşağı alıp ışık hızıyla üzerlerine gelmekte olan siyah, parıldayan bir şey seçtiler.

Bu, üzerinde iki kişi taşıyan bir motosikletti ve bir panter gibi üzerlerine atlayıp onları ezmek üzereydi.

“RICK! DİKKAT ET!” diye tek bir ağızdan bağırdılar.

Rick de gürültüyü duymuştu. Önüne döndü ve gördüğü şey karşısında gözleri dehşetle açıldı: Motosiklet onu ezmek üzereydi. İlgüdüsel olarak kendini sola attı ve çimenlerin üzerine yuvarlandı. Motosiklet de kızmış tekerleklerinden kıvılcımlar saçarak öteki tarafa yattı.

Motosikletin sürücüsü önce birkaç çaresiz manevrayla dengesini kazanmaya çabaladı. Kontrolü yeniden ele geçirdikten sonra Rick’in bisikletini bir milimden az bir mesafeyle sıyrarak zorlukla yavaşladı. Julia ve Jason’a doğru yana yatan motosiklet, önlerinde kulak tırmalayan gıcırtilar çıkararak düzelmeyi başardı.

Arkada oturan yolcu, kaskının siperliğini kaldırdı ve öfke



dolu bir sesle onlara bağırdı: “Evinize gidin, sizi gidi sümük-
lü veletler!”

Bunu söyledikten sonra çocukların biraz evvel durup din-
lendikleri delik deşik yola saptı ve ardında bir toz bulutu bı-
rakarak uzaklaştı.

Jason kuşkuyla başını salladı ve uzaklaşmakta olan moto-
siklete baktı.

Bu arada Julia bisikletini bir kenara atmış, Rick’e doğru
koşmaya başlamıştı.

Onu çamurun içinde yatar vaziyette buldu.

“Rick! Rick!”

Julia’nın elini hissedene kızıl saçlı oğlan, “Ben iyiyim,” di-
ye cevap verdi. “Sadece... gömleğim yırtıldı.”

“Ama her tarafın kan içinde!”

Rick, “Önemli değil, gerçekten,” diye cevap verdi. Sıyrı-
lan yerlerinin acısı ve omzundaki zonklama onu yıldırma-
mıştı. “Neler olduğunu gördünüz mü? Kimin nesiydi o züp-
peler?”

Motosikletin siyah karaltısı, çıkardığı toz bulutunun için-
de parıldamaya devam ediyordu.

Jason tekrar başını salladı. “Onlar olduğuna bahse gire-
rim!”

“Onlar da kim?” diye sordu Julia.

“Motosikletin üzerinden bize hakaret eden kişi kesinlik-
le Oblivia Newton’du.” diye kendinden emin bir cevap ver-
di.



Julia patika boyunca gözlerini gezdirerek, “Oblivia Newton mu? Acaba şimdi kimin başına bir bela açmaya gidiyor?” diye sordu.

Rick öfkeyle, “Umurumda değil,” diye homurdandı. “Onun tarafından itilip kakılmaktan bıktım usandım artık!”

Böyle der demez de bisikletini kaldırdı ve kolundan aşağı sarkan yırtık gömleğiyle kavgaya hazırlanan bir kovboy gibi bisiklete atladı.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Gözlerini yola dikti ve ötekilere kararını açıkladı: “Onun peşinden gideceğim. Ve bu sefer bunu ona ödeteceğim!”

Deniz feneri bekçisinin yanındaki üç denizciden biri, “Şimdi sen bize diyorsun ki...” diyordu. “Gidip Salton Uçurumu’nun dibine ağlarımızı atarsak, bunun karşılığında her birimize elli kayme ödeyeceksin.”

Böyle alışılmadık bir iş karşılığında bu kadar çok para alacak olmanın tuhaflığına akıl sır erdiremeyen öteki iki arkadaşı uzun sakallarını kaşıdılar.

“Delirene kadar kafayı mı çektin sen, Leonard?”

Başına bir kasket takmış, sırtına da mavi bir denizci ceke-ti giymiş olan deniz feneri bekçisi, sırtını kasabaya vermişti. Ağzında piposu ve ayaklarında ahşap tabanlı kunduralarıyla dimdik duruyordu. Bakımsız sakalı ve alacalı bulacalı saçlarıyla etrafındakileri gölgede bırakacak kadar ihtişamlı bir görüntüsü vardı.



“Tam isabet!” diye gürledi. Sesi karanlık ve boş bir mağarayı andırıyordu. Ağzını her açışında adeta denizi yutuyordu.

Denizcilerden biri küçük teknesine atladı ve “Ağlarımı temizlemeyi yeni bitirdim. Pazar günümünden geriye ne kaldıysa, onun keyfini sürmek istiyorum. Bugün, herkes için olduğu gibi bizim için de tatil,” dedi.

Öteki denizci elleriyle gözlerini güneşe karşı siper ederek Salton Uçurumu’na baktı. “Ayrıca, eğer kayalıkların yakınına ağ atacaksak, balık avlamadan önce denizin tabanını taramamız gerek,” diye belirtti.

“Ama bahse girerim ki, sen balık aramıyorsun. Öyle değil mi?” diye ekledi üçüncü denizci. Üzerinde ‘BEN DAVID BECKHAM’IM’ yazan tişörtünün üstünden toparlak göbeğini kaşıdı.

Leonard Minaxo, ağırlığını bir bacağından öteki bacağına aktardı. Bu hareketiyle küçük iskele çatırdadı. Ağzını bıçak açmıyordu, ama bakışları apaçık tehdit doluydu.

“Önerdiğim fiyatta anlaşmışımızı sanıyordum. Bu, bir balıkçının üzerine tükürmeyeceği kadar iyi bir miktar. Ve arkadaşlarınız olarak size önerim: Beni fazla zorlamayın!”

“Elbette Leonard, seni anlıyoruz. Bu senin paran ve onu nereye istersen oraya harcarsın. Dedğin gibi ağları atacamız ve ne yakalayacağımıza bakacağız.”

İkinci denizci suya tükürdü. “Bir anahtar arıyorsun, değil mi? Eski bir anahtar... Onu bulmaya çalışacağız, ama hiçbir

garanti vermiyoruz.”

Üçüncü denizci de başını kaşıyarak ekledi: “Bu meret doğrudan kayalıklara düşmek zorunda mıymış?”

Bölüm (11)
- AYNALAR EVİ -





Motosikletin ardında bıraktığı toz bulutu bir süre daha Baykuş Saati denen delik deşik patikanın üzerinde asılı kaldı. Sık sık ciğerlerine toz kaçan çocuklar öksüre aksıra Oblivia Newton'un izinden ilerliyordlardı.

Rüzgar alan dar yol, yeşil çimenlerin, devedikenlerinin, tomurcuk vermiş sarı çiçeklerin üzerinden tatlı bir eğimle kıvrıla kıvrıla devam ediyordu.

Kovalamaca sırasında çocukların hiçbiri ağzını açmamıştı. Bu şekilde hem güçlerini harcamamış, hem de toz yutmamış oluyordlardı.

Sonra karşılarına hiçliğin ortasında yükselen eski bir bahçe kapısından arta kalanlar çıktı.

Kapıdan geriye sadece iki taş sütun kalmıştı. Sütun kaide-leri, boy atmış otların arasında kaybolmuş, etraflarını azman sarmaşıklar sarmıştı.

Paslı metal kapının iki kanadı, çimenlerin üstünde terk edilip bırakılmıştı. Bir şey onu parçalayıp yere yıkmış olmıyordu.

Rick, "İzler," diyerek ötekilerin dikkatini toprağın üzerindeki tekerlek izlerine çekti. "Birileri yakın zaman önce buradan traktörle geçmiş."

Jason daha iyi incelemek için dizlerinin üzerine çöktü.

Bu arada Julia da pirinç levhada ne yazdığını okumak için ötekilerden uzaklaştı:



“Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?” diye Rick’e sordu.

Rick, “Yoo,” diye cevap verdi. “Ama her neyse, ortaya çıkaracağız!”

Bahçe kapısını geçtiklerinde patikanın, yumuşak bir kıvrımla çimlerle kaplı iki tepeliğın arasından bir “S” çizerek devam ettiğini gördüler. Tepelerden birinin üstünde sıra sıra acayip görünümlü yapılar dizilmişti. Bunlar, tembel tembel dönen sivri pervaneleriyle uzun yel değirmenleriydi. Önlerrinde kusursuz bir patika uzanıyordu. Kılı kırk yararcasına özenle birbirlerinden belirli uzaklıklarda dikilmiş ince ve sık yapraklı ağaçların arasında yol çatalına ayrılıyordu.

“Şu tepenin üzerindeki de ne?” diye sordu Jason.

Julia, “Yel değirmenlerine benziyor,” diye cevap verdi.



“Bence başka bir şey,” dedi Rick. “Tuhaf bir ses çıkarıyorlar...”

Halbuki ses, tepenin üzerindeki yel değirmenlerinden gelmiyordu. Tam arkalarındaydı. Büyük bir kamyon çocukların az önce geldikleri yönden üzerlerine doğru ilerliyordu.

Son anda gürültünün kaynağının farkına varan Rick, “Kaçın!” diye bağırdı.

Aceyle bisikletlerini yoldan çektiler ve patikanın kenarında gördükleri ilk ağacın arkasına saklanıp kendilerini dümdüz çimenlerin üzerine attılar. Gürültü giderek arttı ve en sonunda renkli camları olan büyük bir kamyon görüş alanlarına girdi. Kamyonun sağ tarafında geniş ve gösterişli harflerle bir yazı dikkati çekiyordu:

TEPEGÖZ HAFRİYAT

Kamyon bahçe kapısından hoplayıp zıplayarak geçti ve gidebileceği en son hızda gümbürtüyle ilerleyerek tepenin ardında gözden kayboldu.

“Daha dikkatli olmalıyız...” diye fısıldadı Jason. “Görünüşe göre burada bir aile toplantısı var.”

Bisikletlerini bahçe kapısının yanındaki otların arasına bıraktılar ve ağaçların arkasına saklanıp etraflarını gözleyerek yürümeye başladılar. Tepenin arkasına vardıklarında uzaklarda tuhaf bir ev belirdi. Çatısı boydan boya aynalarla kaplıydı.

Ev, yel değirmenleriyle uyum içinde ince ve uzundu. Duvarlarını baştan aşağı sarmaşıklar sarmıştı ve pencereleri dövmeme demirden dekoratif parmaklıklarla kaplıydı.

Çocuklar adım adım yaklaştıkça, evin yıllar içinde aldığı korkunç vaziyeti daha iyi algılayabiliyorlardı. Yıllar önce terk edilmiş gibi görünüyordu. Aynalardan bazıları kırılmıştı, çatıda da büyük çatlaklar vardı. Parmaklıklar paslanmaya yüz tutmuştu ve duvarları sarmalayan sarmaşığın budanmaya ihtiyacı vardı.

Evin avlusunda makinelerin ve insanların oluşturduğu gürültülü patırtılı büyük bir kalabalık vardı. Az daha Rick'i ezip geçecek olan motosiklet yolun kenarında göze çarpıyordu. Motosikletin biraz ilerisindeyse büyük bir vinç duruyordu. Vincin kolundaki zincirin ucunda demir bir topuz sallanıyordu. Avluya az önce giren kamyon da, evin önündeki kaldırıma park etmişti. Kamyonun etrafında dört tane adam bekliyordu. İri kıyım, güçlü adamlardı. Kollarındaki kaslar beyaz tişörtlerinden dışarı fırlamıştı. Açık mavi pantolonlarının ve aynı renkteki keplerinin üzerinde bir amblem göze çarpıyordu: Tek bir göz!

Adamlar, motosikletin yanında duran iki kişiyle hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar. Motosikletteki kadın haşın hareketlerle elini kolunu sallıyor, yumruğunu kendi eline indiriyordu. Öteki dört adama ne yapmaları gerektiğini anlatmaya çalışıyor gibiydi.

Jason, Julia ve Rick, çalılarının arasından sürünerek yakla-



şabildikleri kadar yaklaşmak istiyorlardı. Biraz daha detaylı görebildiklerinde Jason'ın haklı olduğunu anladılar. Moto-sikletin yanındaki iki kişi Oblivia Newton ve Manfred'den başkası değildi!

Oblivia'nın yanında kimin durduğunu gördüğü anda Julia'nın başı dönmeye başlamıştı.

Erkek kardeşi kulağına, "Onu uçurumdan aşağı göndermen hiçbir işe yaramamış Julia," diye fısıldadı. "Adamın sadece burnu kırılmış."

Bu arada Rick, "Beni burada bekleyin," dedi ve çimenlerin arasından kayarak yanlarından uzaklaşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Kızıl saçlı çocuk, "Şu bela motorun bir-iki vidasıyla oynamaya," diye yanıtladı.

Jason ve Julia bu gizemli cevap karşısında korkuyla iyice yere yapışmışlardı.

Jason, "Ne yapmayı düşünüyor?" diye fısıldadı. "Aklını kaçırdı galiba."

"Belki de sadece çok öfkeliyim. Çok, çok öfkeli," dedi Julia.

Avlunun ortasında duran Manfred, çocukların kokusunu almış gibi asabi bir halde etrafını süzüyordu. Jason, Rick'e benzeyen bir gölgenin bir tepeciğinin ardında kaybolduğunu ve birkaç saniye sonra Tepegöz Hafriyat kamyonunun yanında belirdiğini fark etti.

İkizler aynı anda hem arkadaşlarının hem de Oblivia'yla konuşan dört adamın hareketlerini gözlerini kırpmadan, te-

dirginlikle izliyorlardı. Biraz sonra Manfred de konuşmaya katıldığıında Rick bunu fırsat bilip kimseye görünmeden Oblivia'nın motosikletine yaklaştı. Birkaç saniye sonra tekerlekler sönuvermişti.

Jason ve Julia kahkahalarına hakim olabilmek için elleriyle ağızlarını kapatmak zorunda kaldılar. Elini kolunu sallayarak işçilere bir şeyler anlatmaya devam eden Manfred'in neler olduğundan haberi yoktu.

Rick aceleyle avluyu geçti ve tekrar ikizlere katıldı.

Yüzünde ikizlerin daha önce hiç görmedikleri kendinden emin bir ifade vardı.

Jason arkadaşının sırtını sıvazlarken, "Bunu nasıl yaptığını bize de anlatır mısınız?" diye sordu.

Rick, fiyakalı fiyakalı kasılarak, "Meslek sırrı," diye cevap verdi ve ona hayranlıkla bakan Julia'ya gülümsedi.

Sonra önlerinde olup biteni izlemeye geri döndüler.

Julia meraklı meraklı, "Ne konuşuyorlardı?" diye sordu.

"Pek bir şey duymadım," diye cevap verdi Rick. "Ama sanki Oblivia bu evin kendisine ait olduğunu söylüyordu. Çıldırılmış gibiydi."

Jason, "Hmmm... Daha fazlasını öğrenmemiz gerek," diye mırıldandı.

İyice kaygılanan Julia "Nasıl?" diyerek karşı çıktı. "Rick'in gittiği yere kadar ulaşmaya çalışmak bile çok tehlikeli."

Bunun üzerine kızıl saçlı oğlan araya girdi ve eliyle biraz evvel gözden kaybolduğu yeri işaret etti: "Şu tarafta küçük



toprak bir yol var ve sanırım evin etrafından dolaşıyor,” dedi. “Belki biraz daha yaklaşabilirsek evin arkasında saklanıp kendimizi göstermeden ne dediklerini duyabiliriz.”

İkizler cevap vermeden önce sadece tek bir saniye için durup kafa yordular. Sonra da fısıldayarak bir ağızdan, “Tamam, haydi deneyelim,” dediler.

Yolun aşağısında tepe, tatlı bir eğimle oldukça geniş, güzel bir çayıra doğru iniyordu. Burada çimenler daha sıkı ve bileklerine geliyordu. Yemyeşil ve kirlenmemiş vadi etraflarında uzanıyordu. Aynalar Evi ve tuhaf görünüşlü yel değirmenleri hemen karşılıklıydı. Yol, evin etrafında dolanarak uzanıyor ve çayıyı geride bırakıyordu.

Eve arka cephesinden bakıldığında sanki çatısı yokmuş gibi görünüyordu. Daha da ilginç, evin daire şeklinde bir platform üzerine inşa edilmiş olduğunu fark etmişlerdi. Platform demirden sağlam dikmelerin üzerinde duruyordu. Tüm bunlar evin sanki su üzerinde yüzüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Gerçek bir evden öte dev bir çelik, ayna, sarmaşık ve ahşap yığınınını andırıyordu.

Gözleri büsbütün kamaşmış olan çocuklar daha da yaklaştılar. Asmalara birçok kuş yuva yapmıştı. Bir yandan kendilerini yaprakların arasına gizliyor, bir yandan da gagalarını uzatıp meraklı meraklı çocukları gözlüyorlardı.

Rick, evin ve üzerinde durduğu platformun demir çubuk ve sürgülerle birbirlerine bağlandığını fark etmişti. Kocaman bir makinenin parçalarını andırıyorlardı. Duvarları kaplayan

sarmaşığın ardında metal kablolar, geniş bakır borular uzuyor ve evin metalden iskeletini oluşturuyordu.

“Dahice!” diye fikrini belirtti. Bu acayip yapıyı daha dikkatlice incelemeye başlamıştı. “Gerçekten dahice,” diye tekrar etti.

“Bunda dahice olan ne var, anlamadım,” diye söylendi Julia. Bütün yapının üzerine kurulduğu demir dikmelerin yakınına gelmişlerdi.

Kulaklarını iyice açıp evin öteki tarafında geçen konuşmaya kulak misafiri olmaya çalıştılar.

“Çok garip. İçimden bir his bu platformun...” diye cevap verdi Rick, evi işaret ederek, “evi atıklarınca gibi döndürmeye yaradığını söylüyor. Uzun zaman önce birilerinin dönen bir evden bahsettiğini duymuştum...”

Jason hayretler içinde, “Peki, hiç buraya gelip eve bakmadın mı?” diye sordu.

“Hayır. Burası kasabadan çok uzakta... Ayrıca bu patikaya sapmamış olsaydık, evi de asla bulamazdık.”

Julia, “Dönen bir ev mi? Ne dediğinin farkında mısınız?” diye sordu.

Rick, evin üzerinde durduğu platformun altındaki tekerlekleri işaret etti. Aynı tren tekerlerine benziyorlardı.

“Sence bir ev neden kendi etrafında döner?” diye sordu Jason. Büsbütün dönen ev fikrinin etkisi altına girmişti.

Rick, “Muhtemelen güneşi takip etmek için,” diye cevap verdi. “Aynalı çatıyı görmedin mi?”



“Evet, ne olacak?”

“Ben onların aslında birer güneş paneli olduklarını düşünüyorum. Ve şu tepenin üzerindeki acayip görünüşlü yel değirmenleri de aslında güneş değirmenleri: Hem güneş enerjisiyle hem de rüzgar gücüyle çalışıyorlar.”

Bir hayvanın alçaktan çıkardığı “*hu huuu, hu huuu,*” sesini duydular. Ses çatıdan geliyordu.

“Bu da neydi?” diye sordu Jason korkuyla.

“Bilmiyorum. Kuş sesine benziyordu...”

Oğlanların merakına eşlik etmeyen Julia, sürünerek gizlice geniş sütunların arasına sokuldu. Sütunların ötesinde bir kapının aralanmış olduğunu görebiliyordu. Bir an bile durup düşünmeden kapının önüne çakılmış kalasların arasından ite kaka geçti ve dönüp kendisini takip etmeleri için ötekilere işaret verdi.

Kapının ardında inanılmaz bir oda vardı.

Bir denizaltının makine dairesini ya da bir saat mekanizmasının içini andırıyordu.

Rick, Julia ve Jason, baktıkları her yerde dişli çarklar, manivela kolları, çeşitli uzunluklarda bakır borular, demir kaplama kutular ve bir daha çözülmemek üzere birbirlerine doluşmuş sessiz makineler görüyorlardı. Bu mekanik sanat eserlerinin ortasından daracık bir koridor uzanıyordu.

Rick, “Evi döndüren mekanizma bu olmalı,” diye mırıldandı.



“Hayatım boyunca buna benzer bir şey görmemiştim,” diye bağırdı Jason. Ağzı bir karış açık, hayretle etrafına bakıyordu.

Çocuklar, eski bir yazı masasının durduğu boş bir köşeye yöneltiler. Yazı masasının üzerinde bitmek tükenmek bilmeyen çarkları harekete geçirmeye yarayan manivelalar duruyordu. Masanın arkasındaki duvarda denetim masasına benzeyen bir kontrol cihazı vardı. Göstergelerin üzerinde bazı çizimler konulmuştu: Bunlardan biri evi temsil ediyordu, bir başkası da ay ve güneşi. Ötekiler ise tüm yapının dönme yönünü gösteren oklardan ibaretti.

Kontrol masasından çıkan birkaç boru, önce soğuk ve sıcak suyla dolu olması gerektiği anlaşılan fiçılara giriyor, oradan da karşı duvarın içinde gözden kayboluyorlardı.

Odaya huzurlu bir sessizlik hakimdi. Ancak bu sessizlik sık sık avludan gelen konuşmalar ve çatıdan geliyormuş gibi görünen “*hu huuu, hu huuu,*” sesleri eşliğinde bozuluyordu.

Rick, masanın üzerindeki manivelaların tozunu temizledi. Ne için kullanıldıklarını tahmin etmeye çalışıyordu.

“Şunlar sıcak suyun akışını kontrol etmeye yarıyor olabilir. Bunlar ise... Bunlar da tepedeki yel değirmenlerinin ürettiği enerjiyi kontrol ediyor olabilir.”

Jason, “Evet,” diyerek arkadaşına hak verdi. “Ama tüm bunlar bir süre önce terk edilmişe benziyor. Uzun zaman olmamış. Ama gene de çarkların üzerinde hüznünlü bir hava var.”



Julia telaşla, “Çarkları sonra dert ederiz,” diye araya girdi. “Öteki tarafta neler konuşulduğunu dinlemek istiyorsanız bir an evvel işe koyulsak iyi olur.”

Makine odasındaki öteki çıkış, yukarı doğru çıkan bir merdivendi. Muhtemelen ev olarak kullanılan mekan yukarıda olmalıydı.

Ve elbette kapısı aynalıydı.

Kapıyı açtıklarında çocukların duydukları ilk ses kanat çırpışlarıydı. Öteki taraftaki odanın tozlu ve karanlık havasını kesen ivedi bir hareket hissettiler.

“*Hu huuu, hu huuu, hu huuu!*” diye onlara seslendi gölgeler.

Tüm mobilyaların kaldırıldığı, içi boşaltılmış kasvetli bir odaydı. İçeride ekşi bir koku vardı. Çatlamış pencerelerden içeri sokulan sarmaşık, odadaki duvarlara ve kapıya kadar dallarını yaymıştı. Duvarlar taştan yapılmamıştı. Aksine öyle yumuşak bir tahtadan yapılmıştı ki, neredeyse bir zamanlar içeride duran mobilyaların yerlerinin izini seçebiliyorlardı.

Rick, Julia ve Jason, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek yarım ay biçiminde daha geniş bir odaya geçtiler. Bir önceki odanın durgun ve kokuşmuş havası, burada daha kuvvetliydi. Jason kusmamak için eliyle ağzını kapadı ve öksürdü.

Eliyle burun deliklerini sıkın Julia, “Şşşt!” diye fısıldadı. Öteki eliyle de kulaklarını gösterip dinlemelerini işaret etti.

Avludan gelen sesler şimdi daha açık seçikti.

Dikkatle yürümeye devam ettiler. Hepsinin içinde birisinin onları gözetlediğine dair tuhaf bir his vardı.

Tam o anda Julia'nın neler olduğunu anlamak için gözlerini yukarı çevirmesiyle, merdivenlerin tepesinde durmuş onlara bakan bir çift büyük, yeşil gözle karşı karşıya gelmesi bir oldu.

Gölgelerin arasında “*Hu huuu, hu huuu, hu huuu! Hu huuu!*” sesi tekrar yankılandı.

“Jason...” diye fısıldadı çekine çekine.

Ama oğlanların ikisi de pencerenin kenarında durmuş avluyu gözetlemekle meşguldüler. Dar ve uzun pencereler, demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Pencereler kırık ve parçalanmış kepenkleri derme çatma kalaslarla yamanmıştı.

İki pencerenin arasında bir giriş kapısı daha vardı. Ama neredeyse tamamen çürümüşü ve öteki tarafa düşmek üzereydi.

Julia, üst kattan gelen kanat seslerini yeniden işitti. Bunu düşünmemeye çalışarak etrafı gezmeye devam etti. Bu odadaki mobilyaların da neredeyse tamamı kaldırılmıştı. Geriye sadece yerde duran içi dışına çıkmış bir guguklu saatin parçaları ve yüzeyine bir baykuş ve üç tane pençe işlenmiş olan küçük, yuvarlak, metal bir masa bırakılmıştı.

Julia sonunda anlamıştı: “Baykuş!” dedi heyecanla. “Merdivenlerin tepesinde gördüğüm o büyük, yeşil gözler mutlaka bir baykuşa ait olmalı.”



Jason ve Rick dışarıyı dikizliyorlardı. Oblivia ve Tepegöz'den dört işçi, kamyonun etrafında toplanmış, dikkatlice motor kapağının üzerine yaydıkları bir şeyi inceliyorlardı.

Sonunda onların baktığı şeyin ne olduğunu çıkartan Rick, "Haritamız!" diye fısıldadı.

Kamyonun motor kapağının üzerine Thos Bowen'ın haritası seriliydi. Bu Punt Toprakları'nda buldukları haritanın ta kendisiydi!

Oblivia işçilerden birine, "Bu iğrenç evi yerle bir etmeni-zi istiyorum!" diyordu. "Ama çok dikkatli olmanız ve adım adım ilerlemeniz gerekiyor. Bir duvar, ardından bir duvar daha."

Ustabaşı kepini çıkardı ve kel kafasını kaşıdı. "Bu çok ustalık isteyen bir iş..."

"Ne kadar ustalık istediği benim umurumda bile değil!" diye haykırdı Oblivia. "Bir kapı bulmam gerek!"

Adam kuşkuyla, "O kapının hala var olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Tabii ki eminim seni sersem! Sen bir de kapının var olduğundan emin olmak için neler atlattığımı bilseydin!"

Oblivia, mor ojeli uzun tırnaklarıyla Thos Bowen'ın haritasını bir atmaca gibi sımsıkı kavradı.

Tepegöz Hafriyat'ın ustabaşı teslim olmuşçasına ellerini kaldırdı. Onun bu hareketiyle Manfred adamı hor görürcesine sırttı. Oblivia'nın öfkesinin bir adamı daha yola getir-

diğini görmek onu mutlu etmişti.

“Merakımı mazur görün, ama” diye araya girdi işçilerden biri, “eğer kapı evin içinde bir yerlerdeyse, biz neden evi yıkıyoruz, anlayamadım?”

Oblivia “ÇÜNKÜ KAPIYI BULAMIYORUM!” diye ciğerlerindeki tüm nefesi kullanarak ciyak ciyak bağırdı. “Çünkü kapıyı bir yerlere saklamış, önünü de örtmüşler, belki de mahzene gömmüş, kim bilir nelerle gizlemişlerdir! İşte bu yüzden sizi aradım. Kapı ortaya çıkıncaya dek teker teker bütün duvarları yerle bir edeceksiniz.”

“Diyelim ki kapıyı bulduk. Sonra?”

Kadın bu soru karşısında iyice öfkelenmişti. “Diyelim ki kapıyı buldunuz. Sonrasında ne yapacağınız umurumda değil. Yeter ki yolumdan çekilin!” diye bağırdı.

Tepegöz Haftriyat’ın dört işçisi de allak bullak olmuştu. Daha önce kimse onları böyle bir iş için tutmamıştı.

“Bayan Nötron... Yani, şimdi... ev de sizin, para da... Ama anlamanızı isterim ki, bu iş çok tehlikeli. Burası bana normal bir ev gibi görünmedi. Duvarlar alüminyum ve ahşap kullanılarak yapılmış. Çatı aynalardan yapılmış. Ayrıca içinde nereden çıkıp nereye gittiği belli olmayan birçok boru, tuhaf makine ve türlü türlü aygıt var. Tüm bunlar beni biraz korkutuyor.”

Oblivia hayretler içinde, “Sizin gibi iri ve yakışıklı bir adam, bir saatçinin oyuncak evinden mi korkuyor?” diyerek şaşırmış taklidi yaptı. “Beni güldürmeyin! Evin alüminyum



ve ahşaptan yapılmasının bir nedeni var: Dönmesi için hafif olması lazım!”

Odanın içinde Rick gülümsedi. Haklıydı işte. Bu ev dönüyordu.

“Siz de anlarsınız ki her gün böyle bir evle karşılaşmıyoruz,” diye ekledi adam. “Ayrıca ben buraya oyuncak ev demedim!”

Oblivia adamı iğnelercesine güldü. “Tamam, ama sahibi için bir oyuncakmış... Kendisi şu boylarda küçücük bir insan olan Peter Dedalus’tu...” diyerek adamın boyunun beline kadar geldiğini işaret etti.

Bu ismi duyan Rick bir anda dikleşti.

“Bu ev mekanik teknolojinin paha biçilmez bir mücevheri,” diye ekledi Tepegöz işçilerinden biri. Sonra da temkinli bir ifadeyle kepini kafasına geçirip “Dahası da var. Diyorlar ki ev kendi elektriğini kendi üretiyormuş,” diye ekledi.

Oblivia, “Burada ne bir elektrik kablosu ne de telefon kablosu var,” diye adama güvende olduğunu temin etti. “Kabus gibi! Her şeyi çatıdaki o şeyler üretiyor.”

“Güneş panelleri.”

Oblivia, “İğrençlik abidesi!” diye çılgık attı. “Bu ev tüylerimi diken diken ediyor. Şimdi onu yerle bir edin, sizi sersemle! Yıkım zamanı geldi!”

Kadının kulakları tırmalayan son sözü üst kattaki boş odaya ulaştığında, bir sürü kanadın çılgınca çırpılmasıyla oluşan bir cereyan havayı kırbaç gibi kesti.

Aynı anda Oblivia ve işçiler dönüp eve baktılar.

“İçeride bir tür hayvan yaşıyor olabilir,” dedi bu durumdan rahatsız olan işçilerden biri.

“Bana ne! Size ne yapmanız gerektiğini söyledim. Anladınız mı?” diye sordu Oblivia. Sabrı taşmak üzereydi.

Adam sonunda, “Nasıl isterseniz,” diye cevap verdi. Sesi bir parça üzüntülü çıkmıştı. “Adamlarımı kontrol etmeleri için içeriye yollayacağım. Ondan sonra başlarız.”

Oğlanlar hızla pencereden çekildiler. Onlara çarpmamaya çalışan Julia da istemeyerek baykuşlu masaya abanmak zorunda kaldı. İşte tam bu anda masadan metalik bir ses yükseldi ve bacakları üzerinde tıngır mıngır hareket ederek bir adım geri attı.

Julia korkudan donakalmıştı. Biraz evvel olan şey için mantıklı bir açıklama arayarak faltaşı gibi açılmış gözlerle masaya bakıyordu. Gerçekten masa hareket mi etmişti, yoksa sadece hayal mi görmüştü?

“Jason?”

“Ne?”

“Masa kendi kendine yürüdü.”

“Ah, tabii Julia. Aman dikkatli ol, koşmaya da başlamasın...” Sonra Rick’e döndü ve “Bir dakika bekle, ben de geliyorum,” dedi.

Jason ve Rick, gizlice Aynalar Evi’nin giriş koridoruna sızdılar ve duvarla kapının arasındaki çatlaktan dışarı çıktılar.



Tepegöz işçileri kamyonun arkasında toplanmış, yıkımda kullandıkları alet edevatları indiriyorlardı. Kamyonun önünde bir aşağı bir yukarı yürüyen Oblivia ve Manfred de evin köhne ön kapısına doğru yürüdüler.

“Bu harabeyi yıkıp kurtulmak beni çok rahatlatacak!” diye bağırdı Oblivia. Aynalar Evi’nin girişine iğrenerek bakıyordu.

Sonra etrafını kontrol edip işçilerden hiçbirinin onu duyamayacağından emin olduktan sonra Manfred’in kulağına fısıldadı: “Göz açıp kapayıncaya kadar onu bulacağız, göreceksin! Harita olmadan kapıyı bir yüz yıl daha arar ama bulamazdım. Ama işte hemen önümde duruyor. Tam da Peter’in evinin içinde! Harika! Kendimi hiç daha iyi hissetmemiştim!”

Odanın ortasında duran Julia, olduğu yerde donup kalmıştı.

“Jason, ben şaka yapmıyorum,” diye fısıldadı. “Şöyle bir dokunuverdim... Ve bu acayip küçük masa... bir adım geri attı!”

Ana kapının önünde Oblivia, Thos Bowen’in haritasını açmıştı. Tekrar haritaya baktı ve hemen sarıp kolunun altına sıkıştırdı.

“Bu kuş beyinli adamlar ne zaman işe başlayacaklar? O kamyonun içinde ne arıyor olabilirler? Define mi? Bir erkek ne kadar kaslıysa beyni de o kadar küçük oluyor. Boyu uzun

aklı kısa, ne olacak!”

Oldukça kaslı ve uzun boylu olan Manfred bunu hafızasına kaydetti ve ön kapıyı incelemeye başladı.

Kapının öteki tarafında Jason ve Rick, adamın gözlerinin çatlakların üzerinde dolaştığını fark edip taş kesmişlerdi.

Odanın içinde onları bekleyen Julia, elini uzattı ve yavaşça masaya sürdü.

Bu arada Manfred, Oblivia'nın dediklerinden ikna olmamıştı. Yüzünü ekşitti.

Oblivia kollarını göğsünde birleştirdi ve gözlerini yukarı, aynalı çatıya dikti.

“Oradan başlayacağız,” dedi. “Su ısıtmaya yarayan şu gülünç çatıdan. Sen de gürültüyü duyuyor musun? Nedir bunlar? Baykuş mu? Ööö, uğursuz yaratıklar! Haydi, sersemeler, yıkıma başlayacaksınız başlayın artık. Yoksa kapıyı omuzumuzla biz mi kırıp geçelim?”

Manfred ön kapının ne kadar sağlam olduğunu kontrol etmek için elini yumruk yaptı. Ama zaten kapı onun dokunmasıyla bile inliyordu.

“Omzumuzu kullanmamıza gerek yok,” dedi kıs kıs gülerek. “Üflesem yıkılacak zaten.”

Bu cümle karşısında Rick ve Jason'ın nefesleri kesilmişti.

Julia başını kaldırdı ve merdivenlerin tepesine baktı. Bir anda ortaya çıkıveren beyaz tüylü bir baykuş tırabzanın üstüne tünemişti. Bir heykel gibi kıvıldamadan gözlerini dikmiş kıza bakıyordu.



Julia demir masaya dokundu ve...

Aynı anda Rick, “BUNA ÜFLE!” diye bağıarak ön kapıya abandı. Tahterevallı gibi bir öne bir arkaya sallanan kapı Manfred’in üzerine doğru düşmeye başlamıştı.

Manfred kapıyı tutmaya çalışırken, Oblivia çılgılığı bastı.

Arkadaşının esas niyetinin ne olduğunu anlamak Jason’ın fazla zamanını almamıştı. Hemen Rick’in kapıyı Manfred’in üstüne itmesine yardım etti. Mentşeler büyük bir gürültü kopararak yerlerinden çıktılar ve kapı Manfred’in üzerine devrilip adamı dümdüz etti.

Merdivenlerin tepesindeki baykuş havalanmış ve süzülerek odada uçmaya başlamıştı.

“Koş çabuk!” diye seslendi Jason. Sonra kız kardeşini görmek için döndü, ama onun yerine dosdoğru ona doğru gelen bir baykuşun tostoparlak suratıyla yüz yüze kaldı.

“Bu da ne?!” diye hayretle bağırdı. Sonra kendini toparlayıp, “Koş!” dedi. “Saklan! Eğer bizi bulurlarsa işimiz bitti demektir.”

Julia hala masanın yanında duruyordu.

Masaya dokunmuştu: Soğuk bir yüzeyi vardı ve tozla kaplıydı. Hareketsizdi. Sonra büyülenmiş gibi gözlerini kaldırıp kanatlarını açarak ön kapıya doğru süzülen baykuşa baktı.

Biraz sonra oğlanlar da onun yanına gelmişlerdi.

Julia, “Baykuş...” diye açıklamaya çalıştı. “Masa... ve sonra... merdivenlerin tepesinde beliriverdi.”

Jason, çabucak Julia'nın sözünü kesti.

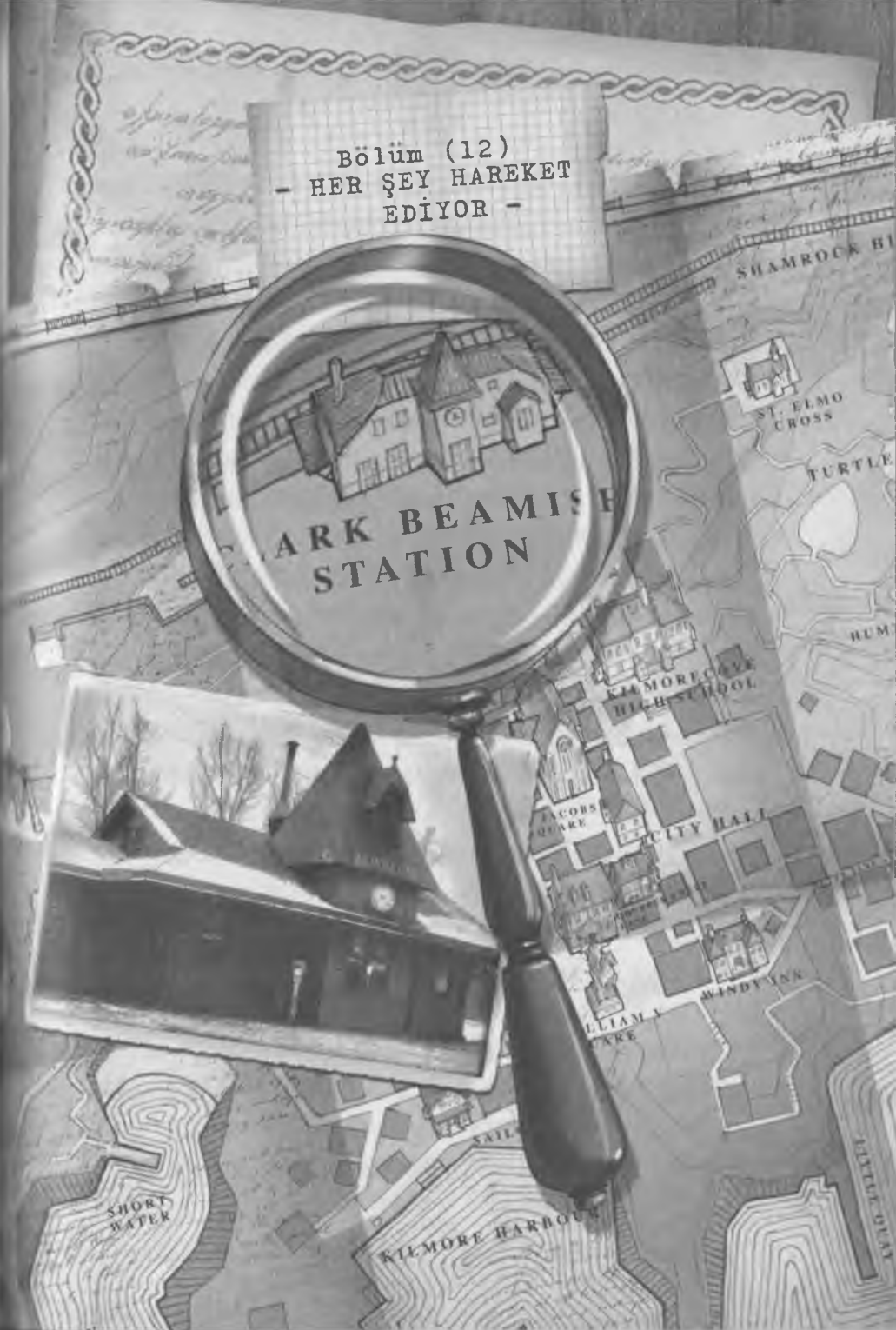
“Julia, hemen buradan sıvışmamız gerek! Onlar bizi bulmadan gitmeliyiz! Daha fazla kalamayız! O kadın her şeyi yapabilir...”

Baykuş ön kapının tozu dumanı içinde gözden kayboldu. Sonra çocuklar onun sesini duydular: Oblivia'nın çılgınlığına karışmış olarak...

Üçü birden palas pandıras odayı terk ettiler. Ama çıkmadan bir saniye önce Rick gözünün ucuyla masanın yakınında bir yerde, tozlu zeminin üzerine çizilmiş üç yuvarlak şekil görür gibi olmuştu.

Acaba masa, bu izleri kapatmak için mi oraya konmuştu?

Bölüm (12)
- HER ŞEY HAREKET
EDİYOR -





Çocuklar yuvarlana yuvarlana merdivenlerden aşağı inip ok gibi kapıdan dışarı fırladılar ve son hızla koşarak bahçe kapısına ulaştılar. Sonra da nefes nefese kendilerini otların üzerine bırakıp beklediler.

Birisinin onları görmüş olma ihtimaline karşılık bir süre otların arasında gizlenmeye karar vermişlerdi.

Sonra vincin motorunun çalıştığını duydular. Tek bir söz etmeden başlarını kaldırıp otların üzerinden Aynalar Evi'ne baktılar. Vinç dönmeye başladığında içlerini büyük bir umutsuzluk kaplamıştı.

Aniden çok beklenmedik bir şey oldu ve Aynalar Evi'nin üzerinde bir baykuş sürüsü belirdi. Yüzlerce baykuş aynalı çatının üzerinde toplanıp dönmeye başlamıştı. Kanatlarını ahenkle çırparak evin üzerinde büyük daireler çiziyorlardı.

Üzülün mü, şaşırırsın mı karar veremeyen Julia, "Hiç bu kadar çok baykuşu bir arada görmemiştim!" diye fısıldadı.

"Sence kaç tane vardır?" diye sordu Jason.

Rick hayretle, "Acaba ne yapacaklar?" diye bağırdı.

Gürültüden ve gün ışığından rahatsız olan gece kuşları huzursuz bir halde evin etrafında süzölmeye devam ediyorlardı. İkinci katın pencerelerinden dışarı çıkıyor ve kayarak avluya doğru uçuyorlardı. Her yerde kederli çığlıkları yankılanıyordu.

Oblivia avazı çıktığı kadar "Defolun, sizi uğursuz yaratıklar! Defolun, defolun!" diye bağıırıyordu.

"Galiba evi koruyorlar," dedi Rick. Vincin motoru gürle-

meye devam ediyordu.

Jason sesini duyurmak için bağırarak, “Sizce bütün bu olanlardan sonra gerçekten evi yıkarlar mı?” diye sordu.

Rick, “Onları durdurmalıyız!” diye haykırdı.

“Buradan gidelim lütfen! Kalıp izlemek istemiyorum!” diye sızlandı Julia. Bir yandan da kalkması için kardeşinin kolunu ekiştiriyordu. “Yapabileceğimiz hiçbir Şey yok. Bizi burada bulurlarsa bir daha bırakmazlar.”

Ancak Jason ve Rick hareket etmediler. Baykuşların yarattığı galeyanın ortasından geçerek eve doğru ilerlemekte olan vince bakakalmışlardı.

Demir topuzun eve çarpmasıyla çıkan ilk feryadı duyduğunda Jason, “Oblivia’ya da, doğduğu güne de lanet olsun!” diye haykırdı.

“HAYIR!” diye bağırdı Rick. Elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kalmıştı. “atıyı yıkıyorlar!”

Jason umutsuzca, “Bir Şeyler yapmalıyız!” diye inledi.

Ancak üçü de adeta taş kesilmişlerdi. Topuzun eve her arpışında mideleri biraz daha buruluyordu. Sonunda pes ettiler ve ellerinden hiçbir Şey gelemeyeceği gerçeğini kavradılar: O kadın ve şoförü çok tehlikelilerdi. Ve onlarsa sadece üç küçük çocuktu.

Bisikletlerini sakladıkları yerden çıkardılar ve evden olabildiğince çabuk uzaklaşmak için pedalları çevirmeye başladılar. Artlarında bıraktıkları sesleri duymamaya çalışıyorlardı.

Jason fkeden köpürüyordu. Rick ise Manfred’e oynadı-



ğı oyunu hatırlamaya çalışarak kendini teselli etmeye çalışıyordu. Julia'nın kafası karışık ve kalbi binlerce parçaya ayrılmıştı.

Vincin saldırısı karşısında şaşırıp tepedeki yel değirmenleri, dönmeleri için bir neden kalmamışçasına bir anda durmuşlardı. Her yel değirmeninin tepesinde bir baykuş dinleniyordu.

Perişan bir halde olan Julia, "Ben de seve seve onun evini başına yıkardım!" diye öfkeyle inledi. Yolun kenarında durmuş ve bisikletlerinden inmişlerdi. Durdukları yerden baktıklarında sipsivri otların arasından deniz görünüyordu. Derin ve kımıldısız.

Sonra da, "İsterdim ki... Ne istediğimi bilmiyorum, ama birinin şu vince engel olmasını isterdim! Ve şu Oblivia cadısına cezasını vermesini!" diye ekledi.

Eline bir taş aldı ve onu atabildiği kadar uzağa fırlattı. Rick, taşın suda yarattığı halkaları sessizce saydı.

Jason üzüntüyle başını salladı. Ağzına uzun, yassı bir ot almış, öfkeyle kemiriyordu.

"Harita hakkındaki tahminlerimiz doğruymuş," dedi bir süre sonra.

Rick gidip onun yanına oturdu. "Kapılar hakkındaki tahminlerimiz de doğruymuş. Sadece Argo Villası'nda ve Bayan Biggles'in evinde değil, oraya buraya saklanmış başka kapılar da var."

“O haritayı geri almalı ve kaç tane kapı olduğunu bulmalıyız. Tabii her birinin ne işe yaradığını da.”

Bunu hiçbirini dile getirmemişti, ama üçü de Aynalar Evi’ne tekrar dönmek ve içinin dışına çıkarılışına şahit olmak istemiyordu. Fakat daha da az istedikleri bir şey varsa o da, daha önce planladıkları üzere Oblivia Newton’un evine gitmekti. Sanki Aynalar Evi’ne atılan ilk darbeyi görmek onlara kadının ne kadar kalpsiz ve acımasız olduğunu göstermişti.

“Sizce Oblivia neden bir kapı daha arıyor? Bayan Biggles’in kapısı ona yetmemiş mi?”

Jason, “Bilmiyorum!” diye homurdandı ve başını ellerinin arasına aldı. “Artık hiçbir şey anlayamıyorum! Oblivia kimdir? Ne ister? Bu kapılar da neyin nesi? Ne işe yararlar? Neden kimse bize yardımcı olmuyor?” Ağzındaki uzun, yassı otu yere attı ve bir tane daha koparmayı denedi. Ancak bu seferki dişli çıkmıştı.

Julia kardeşinin sinirlerini yatıştırmak umuduyla, “Yardım etmemi ister misin?” diyerek gülümsedi.

Jason’ın tepesi atmıştı. Bulabileceği en uzun otu buldu ve ona yapıştı. Ot o kadar uzun ve o kadar keskindi ki, onu haşince çekiştiren Jason’ın elini kesti. Çocuk, ürküp geriledi. Sonra gülünç denecek kadar uzun otu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Bir martı üzerlerine doğru pike yaptı ve bir süre mavi gökyüzünde asılı kaldı. Keskin çığlıkları kayalara çarpan be-



yaz dalgaların sesine karışıyordu. Martı gibi Rick de hareket etmekten, konuşmaktan acizdi. Düşüncelere dalıp gitmişti.

“Evin sahibini tanırdım,” dedi sonunda. “Kilmore Köyü’nün saatçisine aitti. Tombul Tatlıcı Sokağı’nda bir dükkanı vardı. Bir keresinde babamla oraya gitmiştik.” Rick’in gözleri dolu dolu olmuştu. “O gün... o gün okuldaki ilk günümüdü. Onun dükkanına kadar yol boyunca yürümüştük. Neden bilmiyorum, ama şimdi hatırladım. Baykuş Saati tabelasının üzerindeki işareti nerede gördüğümü hatırlıyorum: Gagasında saat taşıyan beyaz bir baykuş. Bu onun dükkanının amblemiydi. *Peter Dedalus: Kol saatleri, duvar saatleri, sarkaçlar ve her türden gereksiz zaman hırsızları.*”

Jason otu kemirmeyi kesip yere tükürdü.

“Kapının üstünde, hani şu içeri biri girdiğinde çalan küçük çingiraklardan asılıydı,” diye devam etti Rick. “Şimdi onlardan herkeste var, ama o zamanlar sadece saatçide vardı. Çingirakların sesini dinlemek için kapıyı açıp kapayarak eğlendiğimi hatırlıyorum. Babamın beni durdurmak için zorla kolumdan tutup çekmesi gerekmişti. Beni tezgaha götürüp oturtmuştu. Çok, çok uzun boyluydu... O dükkanda sadece saatler vardı sanki. Büyük duvar saatleri, küçük saatler, kol saatleri... Her boyutta, her şekilde ve her renkte saat mevcuttu. Her birinin kendine özgü bir *tik tak* sesi vardı. Peter Dedalus dükkanın arkasındaydı. Şimdi düşünüyorum da, dükkanın ön kısmını arkasından ayıran bir perde asılı olmalıydı.

Arka taraftan müzik sesi geliyordu. Daha önce duymadığım bir müzikti. O zamandan beri de duymadım. Ama eğer o müziği bir daha duyarsam nerede olsa tanırım.”

“Peter nasıl biriydi?”

“Saatler o kadar ilgimi çekmişti ki, ona fazla dikkat etmemiştim. Ama... Kısa boylu ve uzun burunlu bir adam olduğunu hatırlıyorum. Üzerinde kirli bir önlük vardı ve sürekli gülümsüyordu. Babamın, ‘Selam Peter, bak sana oğlumun getirdim,’ dediğini hatırlıyorum. Sonra da bana, ‘Rick, Bay Dedalus’a merhaba desene,’ demişti. Bana bir saat almak için oraya gitmiştik. Babam, her çocuğun büyüünce bir saati olduğunu, böylece okula zamanında varabildiklerini söylemişti. Bu yüzden, Peter Dedalus’a bir saat siparişi verdi.”

Rick bisikletinin koluna taktığı kol saatini çıkardı ve ikizlere gösterdi.

“Ama kayışı bana kısa geldi. Değiştirmeye gittiğimde de Peter Dedalus dükkanını kapatmıştı,” dedi üzgünce.

Kendi kendine kurulan, kare şeklinde sade bir saatti. Ortasında bir baykuş resmi vardı. Baykuşun altına yaratıcısının isminin baş harfleri işlenmişti: P.D.

Julia, “Güzelmış,” diye fikrini söyledi.

Hiç kol saati olmayan Jason, saati eline aldı ve ağırlığını tarttı. “Çok hafif,” diye ekledi, şaşırmışçasına.

Rick omuzlarını silkti: “Tek bir saniye bile şaşırmadı. Bay Dedalus elini attığı her şeyde ustalığını konuştururdu.”

Birdenbire üçü de konuşmayı keserek, dehşet içinde ada-



mın evine neler olduğunu gözlerinin önüne getirdiler.

Julia, “Belki birilerine haber vermeliyiz... Böylece yıkılmasına engel olabiliriz,” diye öneride bulundu.

Rick saatini geri alırken, “Kime haber vereceğiz ki? Bugün pazar,” diye hatırlattı. “Ayrıca Peter Dedalus’un evine neler olduğunun kimseyi ilgilendirdiğini zannetmiyorum. Zavallı Peter!”

“Neden? Ona ne oldu ki?”

“Kimse bilmiyor. Bir gün aniden ortadan kayboldu. En azından annem bana bu kadarını anlattı.”

“Ortadan kayboldu ve hepsi bu, öyle mi? Kimseye nereye gittiğini söylemeden mi?”

“Hepsi bu. Dükkanını öylece bıraktı ve bir daha geri dönmek üzere gitti.”

Ona ne olmuş olabileceği bir anda Jason’ın kafasına dank etmişti. “Çünkü bir kapı buldu!” diye bağırdı.

“Ne?”

“Peter Dedalus kendi evinde bir Zaman Kapısı buldu. Kapıyı açtı ve bir daha geri dönmek üzere öteki tarafa geçti. İşte yok olmasının nedeni bu!”

Çok basit, aynı zamanda çok da inanılmazdı.

Kusursuz bir tahmindir.

Jason ayağa kalktı. Açlıktan midesi gurulduyordu. “Saatlerden konuşmak size de saatin kaç olduğunu düşündürdümü?”

“Saat üç buçuk.”



“Bir Şeyler yemeye ne dersiniz?”

Julia hala Rick’in Őylediklerini dűŐnűyordu. “Dűkkanı hala duruyor mu?”

“Evet, elbette hala duruyor.”

Bölüm (13)
- SAĞ KALAN -



WHALES CAVE

Comwall'daki küçük
KILMORE KÖYÜ



Oblivia Newton şoförünün yanına geldi ve tısladı: “Şu işe bak! Her zaman yanlış zamanda yanlış yerde olmak zorunda mısın sen?”

Manfred’in kendini Aynalar Evi’nin hurdaya dönmüş kapısından kurtarmasına yardım ettikten sonra işçiler, çimenlerin üzerine beyaz bir örtü sermiş ve çam yarmasını andıran adamı örtünün üzerine yatırmaya çalışmışlardı. Buna karşın Manfred kendisine canı yanmış bebek gibi davranılmasına karşı çıkmış ve evin yıkılmasını izlemek için ayağa dikilmişti.

Adamın motosiklet ceketini toz ve kıymıklarla doluydu. Burnu yeniden kanamaya başlamıştı. Kanamayı engellemek için burun deliklerine mendiller soktuğundan yetmezmiş gibi bir de güneş gözlüğü tekrar ortasından çatlayıvermişti.

Oblivia’ya döndü ve ağzında anlaşılabilir bir şeyler geveledi.

Buna karşılık kadın istifini hiç bozmadan, “Kafandan neler geçtiğini öğrenebilir miyim? Kim bir kapıyı kendi üstüne yıkar ki! Ölebilirdin!” dedi kelimelerin üstüne basa basa.

Manfred, “Sağlam bir yapım var,” diye cevap verdi. Başparmağının tırnağına bir kıymık batmıştı. Elini her hareket ettirince canı acıyordu. “Ayrıca bunun benim suçum olduğundan da o kadar emin değilim.”

“Yine sesler mi duyuyorsun Manfred?” dedi kadın alay edercesine. “Büyük ihtimalle şu uğursuz kuşların dırdırını duymuşsundur!”

“Kapı devrilmeden hemen önce evin içinden gelen bir ses duydum.”

Kadın iğnelercesine, “Peki, bu ses sana ne dedi?” diye sordu.

“*Buna üfle!*” diye cevap verdi öfkeyle.

Vinç, ucunda sallanan topuzla Aynalar Evi’nin çatısına vurdu. İşçiler aşağıdan vinçteki adama talimatlar veriyorlardı. Hepsi emniyet gözlüklerini geçirmiş, kafalarını korumak için de siyah kasklarını takmışlardı.

Önce çatıyı oluşturan güneş panelleri birbiri ardına çatırdadı. Arada bir vinç öne arkaya doğru gidip geliyor, böylece ucundaki topuz da hızla duvarlara gömülüyor ve evin sağlam kirişlerini yerle bir ediyordu. Topuz her isabet ettiğinde çıkan gürültü sağır ediciydi.

Bu manzara karşısında çok eğlenen Oblivia, Manfred’in burnunun ucunda elini salladı.

“Manzara ne müthiş, değil mi?”

Ayaklarının dibinde, içi esrarengiz aletlerle tıka basa dolu küçük bir seyahat çantası duruyordu.

Bir gangster filmi izliyormuş gibi kendini sahneye kaptıran Manfred, “Çok sürükleyici...” diye homurdandı ve yerinden oynayan bir mendili tekrar burun deliğine sokuşturdu.

Demir topuz bir kez daha duvara çarptı. Ancak bu sefer farklı bir şey olmuştu. Görünüşe göre vincin topuzu hiç sebep yokken evin köşelerinden birinde takılıp kalıvermişti.



Tepegöz çalışanları topuzu oradan çıkarmak için çılgınca bir koşuşturmaya giriştiler.

Şüpheli bir iniltiyle Aynalar Evi kıpırdadı ve bir atlıkarınca gibi tıngır mıngır dönmeye başladı. Sanki demir topuz, evin bir yerine gizlenmiş acil durum düğmesine basmış ve evi döndüren mekanizmayı harekete geçirmişti.

Oblivia, “Sizi işe yaramazlar!” diye hıçkırdı. “Dönebileceği konusunda uyarmıştım!”

Ev dönmeye devam ederken, vincin zincirleri de gerilmeye başlamıştı. Bu olanlar karşısında işçilerin elleri ayakları birbirine dolaşmıştı. Çaresiz bir halde vinci evden kurtarmak için bir yol arıyorlardı.

Manfred, “Bela geliyorum demez,” diye kehanette bulundu. “Ev dönmeye devam edecek olursa,” diye düşündü, “ya zincir kopar ya da vinç devrilir. Neyse, motosikleti öteki tarafa park ettim.”

Tüyley ürpertici bir ses duyuldu.

Oblivia elleriyle gözlerini kapadı.

Vinç devrilip ikiye katlanırken, “Neden etrafıma her zaman bir avuç beceriksiz topluyorum?” diye bağırdı. Gözlerini açtığı anda vinçten geriye kalanlar evle beraber dönmeye devam ediyordu.

Ve tepedeki yel değirmenleri tekrar çalışmaya başlamıştı.

Bölüm (14)
- ZAMANI SÖYLEYEN
KAPI -

SHAMROG

ST. ELMO
CROSS

TURTI

HUMMI

STURROCK STREET

LEAVE

MORECASE
SCHOOL

MAY
SQUARE

PROMENADE



BOUR

PITTLER QUAY

Kil

cas

Kilmo

mi



Daracık Tombul Tatlıcı Sokağı, adını köşedeki Tombul Pastanesi'nden almış olmalıydı. Pastane- nin iki koca penceresi vardı: Biri dar sokağa, öte- ki ise Kilmore Koyu'nun büyük meydanına bakıyordu. Pencerele dantelli perdelerle süslenmişti. Ve perdelerin al- tında gerçek bir define gizliydi: Raflar, üzerleri pudra şeke- riyle kaplı elmalı ponçıklar, puf börekleri, tereyağlı kurabi- yeler, çikolatanın her türünden yapılmış pastalar ve mantar şeklinde şekerlemelerle doluydu. Müşteriler bir kere içeri girdi mi, tatlı vanilya aroması, tarçın, kakao ve pudra şeke- ri kokuları burun deliklerini doldurur, kıyafetlerine, saçları- na ve tenlerine sinerdi. Her şeye burun kıvıran en pimpirik- li müşteri dahi, pastaneye adım attığı anda kendinden geçerci.

Julia, Jason ve Rick bile neredeyse tüm üzüntülerini unu- tacak ve kendilerini kuru üzümlü keklerin, çilekli pastaların ve çikolata kaplı kurabiyelerin lezzetine bırakacaklardı. Bir paket yaptırıp pastaneden ayrıldılar ve Peter Dedalus'un sa- atçisinin önündeki duvar afişinin altında durup son kırıntı- sına dek tatlılarını mideye indirdiler.

Gagasında saat taşıyan beyaz baykuş tabelası hala yerinde duruyordu. Ancak dükkanın sokağa bakan tek vitrini, ince ve geniş tahta bir plakayla kaplanmıştı. Devasa bir kapısı vardı. Ancak kapının önü de demirden bir kepenkle kapatıl- mıştı. Kepengin ortasında şu ana kadar gördükleri en karma- şık ve en acayip kilit sallanıyordu.

Kilidin üzerine bir kablo parçasıyla şöyle bir levha tutturulmuştu:

*TASFİYE NEDENİYLE
MALİYETİNE SATIŞLAR
Telefon: ***748-0020
(ARKA KAPIDAN GİRİN)*

Çocuklar parmaklarına bulaşan çikolataları da yalayıp yuttuktan sonra bu tavsiyeye uydular: Taş kemerin altından geçip donuk bir ışıkla aydınlatılan sokağa girdiler. Sokak, dükkanın arkasına bakan boş bir avluya açılıyordu. Gözleri karanlığa alıştığıında avlunun karşısında oldukça modern bir kapı olduğunu fark ettiler. Ancak kapı bir kürek dolusu çimentoyle duvarın içine gömülmüştü. Çimento yeni dökülmüşe benziyordu, çünkü binanın geri kalanına uymamıştı. Kapıyı her kim saklamaya çalışmışsa dükkana arkadan girmiş ve başkalarının da girmesine engel olmak için aceleyle önüne bir barikat örmüştü.

Kapının aşılmaz olduğunu gören Jason, “Bu kadarı da fazla!” diye inledi. “Dükkana buradan girebileceğimizi hiç zannetmiyorum.”

Üçü beraber gerisingeri ön kapıya döndüler ve kepengin üzerindeki kilidi incelemeye başladılar.

“Saatçinin uçuk kaçık icatlarından biri daha,” diye belirtti Rick. “İçeri girmek için arkadaki duvarda bir delik açmış



olmaları, sonra da deliği kapatmak için kapıyı çimentoyla kaplamış olmaları bile beni birazcık şaşırtmadı. Ön kapıdan girmelerinin imkanı yoktu muhtemelen. Peter Dedalus, kasabada bunun gibi tuhaf mekanizmalar icat etmesiyle tanı- nırdı,” diye anlattı ikizlere. “Duyarlı aletler ve en zor işleri yapabilen makineler kurmaya bayılırdı: Müzik notalarını uyarlayan mekanik kollar, haşlanmış yumurtayı ocaktan alan mekanik eller, kendi kendine hareket eden robotlar...”

Julia, “Evindeki o küçük masa gibi!” diye heyecanla araya girdi.

“Lütfen artık o masanın yürüdüğünü söylemeyi bırakır mısınız?” diye inledi Jason.

Rick, “Jason, bence kardeşin haklı olabilir,” diyerek müdahale etti. “Annemin bir hayali vardı: Robot sandalyeleri olan bir oturma odası isterdi. Düşünün ki sandalyeler odanın içinde dolaşabiliyor, hatta etrafı toplamaya ayarlanabiliyorlar.”

Tıngır mıngır oraya buraya gidip gelen ve masayı toplayan robot sandalyeleri hayal eden çocuklar kahkahayı bastılar.

Kepengin ortasındaki panel çok tuhaftı. Ne bir anahtar deliği vardı ne de kilide benzer bir şeyi. Onun yerine çok uzun bir akrep ve yelkovanı, yarım ay biçiminde bir resmin üst kısmına konmuş bir takvimi ve hem sağda hem solda olmak üzere iki tane kurma düzeneği olan bir saat duruyordu.

Jason sağdakini çevirmeyi denedi, hala çalışıyordu. Saatin

akrep ve yelkovanı usul usul dönmeye başlamıştı. Öteki düzenek ise saatin zilini kurmak için kullanılıyor olmalıydı.

Rick büyük bir gururla, “Peter’in mekanik aletleri her zaman kusursuz çalışır,” diye belirtti.

“Öyle mi dersin?” diye onu eleştirdi Julia. “Takvimin gösterdiği yıl tamamıyla yanlış.”

Jason, “Şu anda saat kaç?” diye sordu.

“16:15.”

“Belki de içeri girmek için doğru zamanı ayarlamalı ve saati kurmalıyız...” Saati 16:15’e getirdi ve saati kurmak için birkaç kez çevirdi.

Hiçbir şey olmamıştı.

Julia, “Belki sonuna kadar kurman gerekiyordur,” diye önerdi.

Jason kıpkırmızı olmuş başparmağını kaldırdı ve kardeşine gösterdi. “Neden sen denemiyorsun? Biraz önce az daha parmağımı kıracaktım!”

Julia buna, “Nedenmiş? Parmağımı kırmak için ben de bir neden göremiyorum!” diye sertçe karşılık verdi.

Jason da, “Çünkü buraya gelmek senin fikrindi,” diyerek cevabı yapıştırdı.

Julia ellerini beline koydu. “Öyle mi? Peki senin aklından ne geçiyordu? Daha iyi bir planın vardı da yapmadık mı?”

“Bana kalsa doğrudan Argo Villası’na gider ve Nestor’la konuşurdum. Eminim o, Dedalus ve onun Aynalar Evi hakkında bir şeyler biliyordur. Ya da kapıların nasıl işlediği ve



onları gizleyen insanların kimler olduğu konusunda bir fikri vardır. İkinizden biri bunu hiç düşündü mü? Kapıları kimin sakladığını?”

Julia suçluluk hissetse de “Ulysses Moore mu?” diye bir tahmin yürüttü.

“Hayır!” diye itiraz etti Jason. “Ulysses Moore onları bulmamız için bize ipuçları veriyor. Aslında o, kapıları kimlerin sakladığına dair bir şeyler bulabilmemiz için bize yardım ediyor!”

Julia bir süre düşündü. İkna olmuş sayılmazdı. Bu yüzden Jason’ın saati sonuna kadar kurmasını bekledi ve “Galiba bu işin yolu bu değil...” dedi.

Ancak birkaç defa *tik tak* yaptıktan sonra saatin akrep ve yelkovanı dönmeye başlamıştı. Takvimi de çalışıyordu. Ancak bambaşka bir zamanı gösteriyordu. Takvime göre şu anda 1206 yılında bulunuyorlardı.

Jason pes etmedi ve bunun kurulması gereken saati gösterdiğini iddia etti. 1206 yılı ona göre vakti gösteriyordu: Pek tabii 1206, saat 12’yi 6 dakika geçiyor demek olabilirdi. Verilen saati girdi ve tekrar kurdu.

Geçen sefer olduğu gibi akrep ve yelkovan hızla döndüler ve takvim kendini yeniden ayarladı. Şimdi de 334 rakamını vermişti.

“Yeter!” diye bağırdı pes eden Jason. “Daha fazla dayanamayacağım. Gizli şifreleri çözmeyi ve tarot kartı dersi almayı kaldırabilirim, ama bana bir daha sayılarla ilgili hiçbir şey

sorayım demeyin!”

Rick sarsılarak daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı. “Sarılar mı?” diye sordu. “Tabelada yazılı telefon numarasını aramayı deneyebiliriz. Belki biri gelip kapıyı bizim için açar.”

Julia, “İyi fikir!” diyerek kabul etti. “Haydi, telefonunu kullanabileceğimiz açık bir dükkan bulalım.”

Julia, “Elbette kitaplara başladık Bayan Calypso...” diye göz göre göre yalan söyledi. Aradan birkaç dakika geçmişti ve Bayan Calypso’nun kitapçısında duruyorlardı. “Kitap seçimleriniz gerçekten harikaydı!”

Küçük kadın çocukları teker teker süzdü. Sonra gözlerini Rick’e dikti. “Sen de başladın mı Banner? Verdiğim kitabı okuyor musun?”

“Hıhı, tabii ki... Daha yeni başladım,” diye yalan söyledi.

Calypso mavi elbisesini düzelterek, “Bahse girerim okuman gereken kitabın adını bile hatırlamıyordur,” diye karşı çıktı.

Rick aniden dikleşti. Gururu incinmişti.

“Bu doğru değil! Çok iyi hatırlıyorum. Adı... adı... şeydi...”

Hatırlamak için ne kadar zorlarsa zorlasın, ne kitabın adı, ne de ne hakkında olduğuyla ilgili en küçük bir şey hatırlayabiliyordu.



“Eee?”

Sonra Julia için çekti ve “Doğruları duymak ister misiniz Bayan Calypso?” diye sordu.

“Bak bu çok hoşuma gider işte,” diye cevap verdi Bayan Calypso.

Rick pancar gibi kıpkırmızı kesilmişti. Tam bir budala gibi davranmıştı. Ne zor bir pazar günü geçiriyorlardı! Artık kendini tanıyamaz olmuştu. O eski pratik, dürüst ve dakik çocuk nereye gitmişti?

“Doğrusunu isterseniz Bayan Calypso...” diye lafı Julia’nın ağzından aldı. Sonra da kocaman gözlerle önce Julia’ya sonra da Jason’a bakıp, “...geçen gece başka bir kitabı okuyordum. Onu bitirmeden yenisine başlamak istemedim. Bilirsiniz... Ben hiçbir kitabı yarım bırakmaktan hoşlanmam...”

“Başka bir kitap mı Banner?” Kadın ellerini kenetledi, “Söyle bakalım: Dün gece dikkatini hangi önemli kitaba yöneltmiştin?”

Rick çenesini kaldırdı: “*Unutulmuş Eski Haritaların Büyük Timsahı*,” diye pat diye uydurdu. “Kitapta, Mısır’daki Hayat Evi’ni ziyaret eden firavun Tutankamun anlatılıyor. Hayat Evi, içinde upuzun koridorların uzandığı bir yer ve bir labirenti andırıyor. Bu koridorlarda saklanması için belgelerin bırakıldığı hücre delikleri var. Firavun içeride bir harita arıyor ve katil bir timsah tarafından kovalanıyor. Ama Tutankamun firavun olduğu için Eski Mısır’da önemli bir

bölge olan Punt Toprakları'nın bütün soyluları timsahı çevreliyorlar ve çocuk firavunu kurtarıyorlar," diye anlattı hiç nefes almadan.

Bayan Calypso boğazını temizledi ve giderek büyüyen gözlerini tekrar kıstı. "İlginç bir kitaba benziyormuş," diye belirtti.

"Hem de çok," diye devam etti Rick. "İsterseniz size ödünç verebilirim."

Neyse ki Calypso, Rick'in açıklamasından tatmin olmuştu ve üstelemedi.

"Telefonunuzu kullanmamızda bir sakınca var mı?" diye sordu Julia gülümseyerek.

Siyah bakalit telefon kasanın hemen yanında duruyordu. Julia ahizeyi kaldırdı ve Peter Dedalus'un dükkanının önünde yazan telefon numarasını çevirdi. Birkaç adım ötesinde Bayan Calypso oğlanlara *Yüzyıl* adında bir kitabı gösteriyor ve mutlaka okumaları gerektiğini söylüyordu.

Birinin telefona cevap vermesini beklerken Julia kasanın durduğu tezgahın etrafındaki raflara yazılmış notları okuyarak oyalanmaya başladı: 'sipariş edilen ve alınmayan kitaplar,' 'takas edilen, ama bundan sonra takas edilemeyecek kitaplar,' 'hafta sonuna kadar sipariş edilmesi gereken kitaplar.'

En alt rafta soru işaretiyle ayrılmış ciltli kitaplar vardı. Üzerinde üç büyük soru işareti olan kırmızı kadife kaplı ki-



tabı gördüğünde Julia'nın merakı kabardı. Kitaba daha yakından bakmak için telefonun kablosunu çekiştirerek yaklaştı. Sararmış, eski bir cep kitabıydı. Çok yıpranmıştı. Ön kapağında küçük bir revaklı geçidin fotoğrafı vardı.

Ama kızın nefesini kesen bu değildi. Başlığıydı:

MERAKLI GEZGİN

Mini-Rehber

Kilmore Koyu ve Çevresi

Julia birilerinin kendisine bakıp bakmadığından emin olmak için aceleyle etrafına bir göz attı. Calypso, klasiklere ayırdığı koca bir kitaplığı düzenlemekle meşguldü. Jason ve Rick'in dikkatleri de resimli bir kitabın üzerindeydi.

Kalp atışları hızlanmaya başladı.

Aradığı numara hala çalıyordu. Ahizeyi omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp kitaba doğru uzandı. Önce kapağını açmayı denedi, ama sayfalar henüz kesilip birbirlerinden ayrılmamıştı. Daha önce bu kitabı okuyan kimse olmamıştı herhalde. Şimdi daha da meraklanmıştı. Rehberi kaptığı gibi raftan çıkardı.

Kapağı açtığında içinden bir not kağıdı kaydı. Kız kağıdı havada yakalamak için atladı, ama öne doğru çok fazla eğildiği için ahize kulağından düştü ve büyük bir gürültüyle tezgaha çarptı.

"Orada neler oluyor bakayım?" diye sordu Calypso.

Julia şimşek hızıyla uzanıp kağıdı yerden aldı ve cebine attı. Sonra da çabucak rehberi raftaki yerine yerleştirdi, ahizeyi kulağına koydu ve ayağa kalktı. Tüm bunları yaparken en tatlı gülümsemesiyle karşılık vermeyi de ihmal etmemişti. Sonra sesindeki endişeyi dindirmeye uğraşarak ahizenin öteki tarafında olduğunu var saydığı hayali kişiyle konuşmaya başladı:

“Alo? İyi günler... Ben Peter Dedalus’un dükkanı için aramıştım. Evet, Kilmore Koyu’ndaki. Hı hı. Anladım. Tabii, sorun değil. Lütfen, siz canınızı sıkmayın. Teşekkürler.”

Çabucak ahizeyi kapattı ve kaşla göz arasında kitabın eski yerinde durup durmadığını bir kez daha kontrol etti. Hiçbir şey olmamış gibi yazar kasanın etrafından dolaştı ve yüzünden gülümsemesini bir an bile eksik etmeden ötekilere katıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Jason.

“Ofis kapalıydı. Telefona temizlikçi cevap verdi.”

“Hay aksi! Bugün pazar! Daha önce düşünmemiz gerekirdi.”

“Hımmm...” diye mırıldandı Julia ve endişeyle omzunun üstünden arkasına baktı.

Jason ve Rick bunun kendileri için dışarı çıkma zamanının geldiğini gösteren bir işaret olduğunu anında anlamışlardı. Çabucak Bayan Calypso’ya veda ettiler ve kitapçıdan ayrıldılar.

Kadın bir süre daha bekledi ve pencereden çocukların



uzaklaşmasını izledi. Sonra bıraktığı yerden İngiliz edebiyatının büyük klasiklerini düzenlemeye devam etmeye koyuldu. Bir yandan da neşeyle bir şarkı mırıldanıyordu.

Az sonra kitapçıya bir kadın girdi. Orta yaşlıydı. Küçük bir şapka takmış ve beyaz yürüyüş ayakkabıları giymişti. Doğrudan konusu aşk macerası olan kitapların durduğu bölüme gitti ve kitapların arasından kırmızı kapaklı olanını seçti.

“İşte bu,” dedi kendinden emin bir tavrıyla.

Calypso da, “Mükemmel bir seçim,” diyerek ona katıldı ve fiş kesmek için kasanın arkasına geçti.

Eski yazarkasa, saat gibi tıkır tıkır işliyordu. İşlem sona erdiğinde kasanın üzerinde duran küçük demir adam otomatik olarak şapkasını çıkardı ve fiş ayaklarının altından yavaşça çıkmaya başladı.

Calypso, “Buyrun,” diyerek fişi kadına uzattı.

“Ne güzel bir yazarkasa!” diye heyecanla bağırdı kadın. “Çok eski olmalı.”

“Evet, öyle. Ama hiç sorun çıkarmadı,” dedi Calypso. Bakırdan yuvarlak tuşlara nazikçe dokundu, “Bu kasabada oturan bir zanaatkar tarafından yapılmıştı.”

“Öyleyse şu bozulması imkansız makinelerden olmalı. Bak göreceksin, yakında devlet buraya birini gönderecek ve sana yazarkasasını değiştirmeni, çünkü bazı tuhaf bürokratik kodlara uymadığını söyleyecek.”

Calypso, “Olabilir,” diyerek gülümsedi. “Ama önce beni

o tuhaf bürokratik kodlara uydurmaları gerek!”

Sonra gözü duvarda asılı duran ödemeli telefona takıldı.

“Çok tuhaf,” diye düşündü. “Kızın yaptığı telefon görüşmesi tek bir kuruş bile yazmamış.”

Calypto'nun kitabevinden çıkar çıkmaz Julia koşmaya başlamıştı. Ancak Tombul Tatlıcı Sokağı'na geldiğinde durabildi.

Jason ve Rick ona neden bu kadar acele ettiğini sorduklarında cebindeki buruşmuş kağıt parçasını çıkarıp onlara uzattı.

“Bunu nerede buldun?” diye sordu kardeşi.

“Kilmore Koyu'na ait eskimiş bir rehberin içindeydi. İnanabiliyor musunuz?” diye açıkladı.

Kağıdın kenarında bir çizim vardı. Karakalemle tünelden çıkan bir tren resmedilmişti. Çizimin altında bir yazı vardı: *Tüneli geçince raylara ne oluyor?*

Kağıdın arkasını çevirdiklerinde başka bir resimle daha karşılaştılar. Bu sabah erken saatlerde yanından geçtikleri, İngiltere Kralı'nın heykelinin karakalem kopyasıydı bu resim. İmzası olmayan çizer, bu resmin altına da bir yorumda bulunmuştu: *??? İngiltere'de Kral V. William diye biri hiç var olmadı!*

Elleri heyecandan titreyen Rick, “Bu da ne demek oluyor?” diye sordu. “Bir şaka mı?”

Julia utana sıkıla, “V. William diye birinin var olup olmadığından ben de o kadar emin değilim... Tarih dersinde hiç



o kadar iyi olmadım,” diye itiraf etti.

Kafası karışan Rick, “Hiçbir zaman var olmamış bir kralın heykelini niye diksinler?” diye sordu.

Jason ortamı biraz neşelendirmek için, “Hem de Nestor’a bu kadar benzeyen bir kralın...” diye dalga geçti. “Peki, şu tren raylarıyla ilgili hikayeye ne demeli! Tüneli geçince raylara ne oluyor olabilir?”

Rick başını salladı. “Hiçbir fikrim yok. Neden gidip bakmıyoruz? Bisikletlerle tünele ulaşmamız en fazla beş dakikamızı alır.”

Jason ayaklarını sürüyerek Peter Dedalus’un kepenkleri kapalı dükkanına yaklaştı. “Oraya gitmeden önce buradaki işimizi halletmeliyiz!”

“Nasıl?! Bu ne tür bir mekanizmaysa, hiçbir şekilde hareket etmiyor!”

Jason kurnaz kurnaz bakarak, “Emin misin?” diye sordu. Kız kardeşinin ele geçirdiği yeni bilgiler onu umutlandırmıştı. Ulysses Moore’un onları yüzüstü bırakmadığını ve bir şekilde onlarla iletişim kurmak için uğraşmaya devam ettiğini hissediyordu. “Belki de anlamamız gereken şey... bu mekanizmanın ne işe yaradığı.”

Takvimin üstündeki tarih, Jason onu kurduktan bu yana değişmemişti.

Jason, “Kepenkleri açmamızı sağlayacak gizem, takvimde saklı olmalı,” diye akıl yürüttü. “Haydi Rick... Düşün!”

Fırından yeni çıkmış kurabiyelerin nefis kokusu sokağa

yayılmıştı. Rick yüksek sesle düşünmeye başladı:

“334 yılı yanlış. Ama takvimdeki gün ve ay doğru. Bu da demek oluyor ki yıl zannettiğimiz şey aslında yıl değil. Belki de saati, takvimde gösterilen rakamlara göre kurmalıyız.”

“Ben onu zaten yaptım,” dedi Jason. “Ama hiçbir şey olmadı.”

Rick düşünmeye devam ediyordu: “Tamam. Öyleyse bu rakamı başka bir rakamla toplayalım...”

Jason beklentiyle, “Peki ama hangi rakamla?” diye sordu.

“Dükkana girmek istediğimiz zamanı girmeyi deneyelim,” diye uydurdu.

“Saat kaç?”

“Beş oldu,” diye cevap verdi Julia.

“Tamam... eğer saati 17:00 olarak alırsak ve onu bin yedi yüz olarak kabul edersek... Bin yedi yüz + 334 eşittir...”

Birkaç tahminden sonra sonuca ulaştılar: 2034.

Tamam... Şimdi de saati 20:34'e ayarlayalım...” Rick akrep ve yelkovanı çevirdi, Jason da saati kurdu.

BZZZZT! Akrep ve yelkovan rasgele döndüler ve takvim 116 rakamının üzerinde durdu. Panel bu sefer de açılmamıştı.

Sabrı tükenen Julia, “Olmuyor!” diye isyan etti.

“Ama BZZZZT'ladı!” diye karşı çıktı Rick. “Daha önce hiç BZZZZT'lamamıştı!”

Aynı işlemi bir kez daha denemeye karar verdiler. Aradan bir dakika geçtiği için de 17:01'e 116 ekleyip 1817 rakamı-



nı elde ettiler.

“Oldu, saati 18:17’ye kurmanız gerek!” diye hesapladı Rick ve çabucak akreple yelkovanı döndürdü.

Jason da saati olabildiğince hızlı kurdu. BZZZZT yaptı gene panel.

Heyecandan kalbi küt küt atan Julia hiddetle, “Gene açılmadı!” diye bağırdı.

Ama yanılıyordu.

Bölüm (15)
- DENİZ FENERİ BEKÇİSİ -





Argo Villası'nın bahçesinde Nestor kendisine doğru yaklaşan ayak sesleri duymuştu. Tam doğrulup bakacağı sırada arkasında duran bir gölge olduğunu fark etti. Yüreği ağzına gelerek arkasına dönmesiyle Leonard Minaxo'yla yüz yüze gelmesi bir oldu.

Deniz feneri bekçisi gümbürtülü sesiyle, "Merhaba Nestor," diyerek selam verdi. Pantolonunun paçaları dizine kadar ıslanmıştı ve sağ gözünü kahverengi deriden bir maske kapatıyordu.

Nestor rahat bir nefes aldı. "Leonard! Ödümü patlattın! Nereden çıktın böyle?"

Minaxo uçurumu işaret etti: "Basamakları tırmandım."

Bahçıvan uçurum boyunca dimdik yükselen merdivene doğru yürüdü ve kayalıklardan aşağı baktı. Argo Villası'nın iskelesine bir balıkçı teknesi yanaşmıştı. Elini kaldırıp teknedeki balıkçılara selam verdi.

"Av nasıl gitti?"

Minaxo, "Ağlar boş!" diye cevap verdi. Sonra onları dinleyen biri var mı diye etrafına baktı ve gözleri tanıdık bir yüz ararcasına bahçede gezindi. Rüzgar uzun saçlarının arasından üfürüyordu. Yüzü kırıksıklıklarla dokunmuş bir örtüyü andırıyordu. Devasa yanık tenli kaba ellerinin üzerinde bir sürü kesik vardı.

"Uzun zaman oldu," diye ekledi Nestor'a dönüp bakmadan. "Buradalar mı?"

"Hayır, burada kimse yok. Kasabaya indiler."

“Çok tehlikeli.”

Nestor tırmığı eline aldı ve birkaç parça otu önlerinden temizledi. “Başka seçeneğim yoktu.”

“Bir seçeneğin vardı!”

“Onlar iyi çocuklar.”

Minaxo ıslık çalmaya başladı. Kulağa hoş gelen ıslık sesi, adamın nefesiyle beraber rüzgara karışıyordu. Sonra daha alçak tonda bir ninni çalmaya başladı.

“Hayır Leonard. Yalvarırım. Şimdi olmaz. Kes şunu!”

“*Kes şunu*muş,” diye onu taklit etti deniz feneri bekçisi. Argo Villası’nın çatısında iki küçük sincap kovalamaca oynuyorlardı. “Benim demek istediğim de bu Nestor: Kes şunu.”

“Bütün yolu bana bunu söylemek için mi geldin?”

“Evi yeniden görmek için geldim. Ve uçurumun dibinde anahtara benzer bir şey bulamadığımızı söylemek için...”

“Az bir olasılık vardı zaten. Ama denemeye değirdi,” dedi Nestor usulca.

“Ve... adam da yoktu.”

Nestor başını salladı. Sabahın erken saatlerinde aşağı inmiş ve kayalıkların arasını, çatlakları ve kayaların arasına dolmuş suların içini karış karış aramıştı. Ama Manfred’den hiç iz yoktu. Bu yüzden adamın denize düşmüş olabileceğini düşünmüştü. Ama ne kumsalda ne de denizde izine rastlandığına göre büyük ihtimalle tekrar o nefret uyandıran sahibesinin yanına dönmüştü.



“Sağ ol Leonard. Biz elimizden geleni yaptık.”

Leonard Minaxo kollarını geniş göğsünde birleştirdi ve içini çekti.

“Daha önce de elimizden geleni yapmış ve artık hiçbir harekette bulunmama karar vermiştik,” diye Nestor’a hatırlattı.

Üzerlerinden bir karga uçtu ve akçaağaç dallarının arasına konup sanki iki adamın arasında geçen konuşmayı dinler gibi onları seyretmeye başladı.

Nestor çam yarmasını andıran arkadaşını baştan aşağı süzdü. Sonra yüzünü çevirdi ve kargaya baktı. Deniz feneri bekçisinin gören gözünün karganın kanatlarıyla aynı renkte olduğunu yeni yeni fark ediyordu.

“Leonard, galiba...”

Deniz fenerinin devi, dişlerini göstererek hüznle gülümsedi ve eski bir ninniden acı bir dörtlük okumaya başladı:

*Tek başına bıraktılar kralı,
Oyunu kaybedecek olanı.
O ki, kazanmak için üçünü kullanmıştı,
Ve karşılığında üçünün de hayatını alacaktı.*

Nestor bembeyaz kesilmişti. “Bu da senin kehanet şiirlerinden biri mi, Leonard?”

Minaxo titredi. “Belki. Öngörülerimin her zaman gerçekleştiğini sen de çok iyi bilirsin.”

“Neden onu bana okudun?”

“Çünkü artık anlamın gerek. Senin için bu oyun bitti. Artık bu oyundan çıkma zamanın geldi. Bitti Nestor. Bütün işaretler senin için bu oyunun sona erdiğini gösteriyor. Vazgeç artık.”

“Bana bir görev verildi ve...”

Dev kafasını öfkeyle sallayarak, “HAYIR! Sana bir görev verilmedi!” diye patladı. “Ve bu görevi senin yerine yapmaları için üç tane çocuğa güvenemezsin! Kafanı kullan! O günler geride kaldı! Uzay çağındayız, cep telefonları, uydular, avuç içi kadar olan bilgisayarların çağındayız! Gördüğün her şey öteki şeylere bağlı. İplerin ucundaki kuklalar gibiyiz...”

“Oblivia’yı yenmemiz gerek.”

“Senin kavgan Oblivia’yla değil!” dedi öfkeli dev. “Senin kavgan dünyayla! Şu ana kadar olanlar yetmedi mi? Her şeyi unuttun mu?” Leonard bu sözleri söyler söylemez sağ gözünü kapatan deri maskeyi çekip çıkardı. Nestor ona bakmadı. Bunu hiçbir zaman yapamamıştı.

Leonard maskeyi tekrar gözüne taktı ve sesini alçaltarak lafını tamamladı:

“Yeteri kadar bela yaratmadık mı?”

Uzun bir sessizlik oldu. Çatıdaki sincaplar, yakınlardaki bir ağacın dallarına atlayarak yaprakların arasında gözden kayboldular. Akçağaç dallarındaki karga da yok olmuştu.

Leonard Minaxo sakinleşene kadar bekledi. Sonra bir elini bahçıvanın omzuna koydu.



“Özür dilerim. Bu kadar sert konuşmamalıydım. Ama birinin sana çok geç olmadan bunları söylemesi gerekiyordu... Eski ev sahibinin sana emanet ettiği görevleri unutmanın zamanı geldi...”

Nestor yüzünü ağır ağır kaldırdı ve arkadaşının gözlerinin içine baktı.

“Ben de yapmazsam, kim yapacak?”

“On bir yaşında üç çocuk olmadığı kesin!”

“Neden olmasın?”

“Çünkü yapamazlar. Çünkü bu işin altından kalkamazlar.”

Nestor dudağını ısırıldı. “O kadar emin olma.”

“Biraz evvel sana bir kehanette bulunduğumu hatırlıyorum...”

“Sadece iç karartıcı bir şiirdi.”

Leonard Minaxo iç geçirdi. “Gerçekler şiirlerde değilse, başka nerede dile getirilir?”

Nestor, umutsuzca başını salladı. Sonra Leonard’ın elini tuttu ve veda etmek üzere sıktı.

Leonard’ın aşağı inip küçük balıkçı teknesine bindiğini görene dek bekledi. Kolunu kaldırıp balıkçılara el salladıktan sonra bir süre daha hareketsizce durdu. Avluya bırakılmış eski bir heykeli andırıyordu.

Gözleri ıslık ıslık.

Kendini yapayalnız hissediyordu.

Bölüm (16)
- ŞAH MAT -



*off and so to judge the
prop. for which he did
not all slaves - but
has now of our lives*



SHORT
WATER

SAIL

WINDY INN

LITTLE GATE

MARKET

STREET

ST. JACOBS ALLEY

PERNERY

KILMORICOTT
HIGH SCHOOL

ST. JACOBS
SQUARE

CITY HALL

WINDY INN

LITTLE GATE



Saatçinin kepenkleri açılır açılmaz çocuklar içeri daldılar. Akşamüzerinin alacalı gölgeleri sırtlarında geziniyordu ve dar yol güneşin kızıl ışınlarıyla dolmuştu. Buna rağmen dükkanın içi karanlıkla örtülüydü.

Kapıdan süzülerek giren ışığın yardımıyla etraflarına bakan Jason, Julia ve Rick, dükkanı büsbütün bir kargaşa içinde bulmuşlardı.

Jason, Rick'e öne geçmesi için yol verdi. Düşüncelere dalan Rick uzun zaman önce bu dükkana ilk adım attığı anı hatırlamaya çalışıyordu.

Dükkan büyük bir odadan oluşuyordu. Odanın duvarlarındaki vitrinlerde kol saatleri ve duvar saatleri sergileniyordu. Demir ve sedeften ya da altın ve fildişinden yapılmış saatler, dinlenmek için bir ağacın dallarına tünemiş kuş sürüsünü andırıyordu. Düzenekleri suskun ve sabitti. Kadranları sersemlemiş suratları andırıyordu. Ve birer ağız gibi kıvrılmış akrep ve yelkovanları gülümsüyor ya da somurtuyordu.

Tezgahın altındaki çekmecelerin hepsi ardına kadar açıktı. Sanki daha önce biri gelip onları didik didik aramış ve içlerinden çıkardığı kağıtları bir bıçakla lime lime etmişti. Paket lastikleri ve not kağıtları karmakarışık bir şekilde yerlere saçılmıştı. Yazarkasa, dükkanın camekanının hemen yanında yerde yatıyordu.

Tıpkı Rick'in hatırladığı gibi koyu renkli bir perde bu dağınık odayı arkadaki atölyeden ayırmaktaydı. Perdeyi kenara çekti ve gözlerinin karanlığa alışması için bekledi. Dükka-

nın arka tarafı da ön taraftan farksızdı.

İçeri biraz ışık girmesi için yan kapıyı açtılar.

“Ne dağınıklık ama!” diye inledi Julia. “Her şeyi kırıp dökmüşler.”

Gene de duvar saatleri ve kol saatleri, Peter Dedalus’un öteki icatları gibi özenle dizilmişti. Her kim dükkanı aradıysa saatlerle ilgilenmediği belliydi.

Bütün çekmeceler açılmış, saatçinin kullandığı hassas cihazlar ve ufacık aletler etrafa dökülmüştü. Müzik plakları kılıflarından çıkarılıp kırılarak yerlere atılmıştı.

Ancak camekanların içinde Peter’in elinden çıkma birçok obje dokunulmadan duruyordu: Titizlikle süslenmiş saatler, üzerinde birkaç tane taş duran bir satranç tahtası, gösterişli bir masa saati ve zinciri sarkan bir lamba.

Julia, “Çekmeceleri didik didik etmişler, kağıtları etrafa saçmışlar, plakları kırmışlar ama... saatlere ve pahalı eşyalara hiç zarar vermemişler,” diye mırıldandı. “Pahalı bir şeyler aramadıkları ortada.”

Jason yüksek sesle, “Belki de aradıkları şeyi buldular ve başka bir şeye dokunmadılar,” diye düşündü.

Rick’in ağzından tek bir kelime çıkmamıştı. Bir süredir dükkanın içinde sessizce bir ileri, bir geri yürüyor, etraftaki dağınıklığı inceliyordu.

Öfkesi biraz yatıştıktan sonra dişlerinin arasından, “Cehennem zebanileri...” diye homurdandı. “Önce adamın dükkanını yıktılar, sonra evini... Sırada ne var?”



Jason ve Julia allak bullak başlarını salladılar ve “Kim bilir...” diye cevap verdiler.

Julia, “Nestor, Oblivia’nın Kilmore Koyu’na gelişinin büyük bir talihsizlik olduğunu söylerken haklıymış,” diye aniden patladı. “Buradaki iyi ve huzur veren her şeyi mahvetmiş! Önce Bayan Biggles gibi kendi halinde yaşlı bir kadının hayatını tepetaklak etmiş. Zavallı kadın, aslında kendi halinde öyle mutlu ve huzurlu ki. Şimdi de Aynalar Evi’nin pestilini çıkardı... Onda nefret ettiğim her şey var: Neden-siz bir kötülük ve saldırganlık!”

Rick, “Nedensiz değil,” diye homurdandı. “Nedenini görmüyor musun? Amacı Kilmore Koyu ve Zaman Kapıları üzerinde hakimiyet kurmak!”

Jason üzüntüyle, “Artık eve dönsek,” diyerek omuzlarını düşürdü ve süklüm püklüm kapıya yöneldi.

Rick tam onların peşinden ilerlemeye başlamıştı ki, camekanın önünde aniden duruverdi.

“Çocuklar...” diye fısıldayarak Jason ve Julia’ya seslendi. “Ne var?”

“Jason, Penelope Moore’un tablosunun arkasında bulduğumuz satranç taşı hala yanında mı?”

Oğlan elini cebine soktu ve “Tabii ki yanımda!” diye bağırды tuhaf görünüşlü taşı çıkarırken. “Neden sordun?”

“Çünkü görünüşe göre şuradaki satranç tahtasına ait,” diye cevap verdi Rick. Sonra da arkadaşlarına camekanın içindkileri gösterdi.

Önlerinde oldukça geniş bir satranç tahtası vardı. On santim kalınlığındaydı ve biri koyu, öteki açık renkte olmak üzere iki farklı ağaç türü kullanılarak yapılmıştı. Karelerin üzerinde, Jason'ın bütün gün cebinde taşıdığına oldukça benzeyen birkaç satranç taşı duruyordu.

“Bu gerçek mi?” diye çığlık attı Julia. “Nasıl olabilir?”

Jason, “Moore çifti ve Peter Dedalus birbirlerini tanımış olmalılar,” diye bir tahmin yürüttü.

“Peki ama satranç taşını tablonun arkasına neden gizlemiş olabilirler ki?”

Jason başını salladı. “Bilemiyorum. Hiçbir fikrim yok.”

Ellerindeki satranç taşı, bir vezirdi. Beyaz bir vezir. Ve görünüşe göre beyaz taşlar, siyah taşlar karşısında güç durumdaydılar.

Jason elindeki taşı tahtaya yaklaştırarak, “Siyah vezir hala satranç tahtasında,” diye dikkatlerini çekti.

Rick başını salladı. “Hiçbir şeye dokunmasak iyi ederiz. Bu oyun hala devam ediyorsa benziyor ve bizim vezirimiz de yenmiş...”

Jason ve Julia öteki taşların pozisyonlarını daha yakından incelemeye başladılar.

Jason, “Hiçbir zaman satranç oynamayı beceremedim,” diyerek içini çekti. Ama aslında bu tam olarak doğru değildi. Teke tek hamlelerle oynanan oyunlarda Jason'ı kimse yenezdi. Ama aynı anda iki hamlesini birlikte düşünmesi gerektiğinde beyni fazla çalışmaktan kısa devre yapar ve ra-



kibi onu ezer geçirdi.

“Sıra kimde acaba,” diye sordu Julia. “Beyazda mı siyah-ta mı?”

Rick, “Bilemeyiz,” diye cevap verdi.

“Sizce oynayanlar kim?”

“Peter Dedalus... Ulysses Moore’a karşı! Bizim vezir be-yaz olduğuna göre, Peter’inki siyah olmalı.”

Jason tekrar taşların pozisyonlarını inceledi. “Siz ikiniz bugünün geri kalanını satrancın ne kadar sıkıcı bir oyun ol-duğunu tekrar öğrenerek geçirmek niyetindediniz galiba? Hatırlatayım isterseniz, daha ortaya çıkaramadığımız bir sü-rü gizemin yazılı olduğu uzun bir liste var ve...”

Onun aksine, kız kardeşi satrancı o kadar da sıkıcı bul-muyordu. “Zamanın burada takılı kalması çok romantik de-ğil mi? Yıllar önce başlamış olan bir oyuna bakıyoruz. Yarım bırakılmış bir oyuna...”

Jason küçük görürcesine dudaklarını büktü. “Ben de bu-nu demek istiyorum. Bırakalım yarım kalsın!”

“Bence de”, diye ona katıldı Julia. “Sıranın kimde oldu-ğunu bile bilmiyoruz.”

Rick, “Galiba sıra beyazda,” diye araya girdi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Rick omuzlarını silkti. “O kadar da emin değilim. Ama Peter Dedalus’un Kilmore Koyu’ndan son hamlesini yapma-dan ayrılacağına inanmıyorum.”

Jason, “Gerçekten mi?” diyerek yılışık yılışık sırttı. “Öy-



leyse çok da uyanık biri değilmiş! Eğer onun karşısında ben oynuyor olsaydım şu beyaz atı alır ve...”

Jason atı kaldırdığında satranç tahtası zangır zangır titremeye başlamıştı.

“Jason!” diye korkuyla bağırdı kız kardeşi. “Ne yaptın?”

Jason aval aval bir elindeki ata, bir de satranç tahtasına bakıyordu. “Bilmem. Ne yapmış olabilirim!?”

“Jason! Aldığın o atı hemen yerine geri koy!” diye azarladı. “Bir şeyi harekete geçirmiş olmalısın!”

Ama Rick elini uzattı ve daha atı aldığı yere geri koymadan onu durdurdu.

“Hayır, bekle! Artık çok geç. Onu eski yerine koyamazsın. Hamleni yapmak zorundasın.”

Jason güçlkle yutkundu. “Ne demek istiyorsun?”

“Jason, galiba oyunu kaldığı yerden başlattın ve şimdi satranç tahtası senin hamleni bekliyor. Bu *tik tak* sesi de kronometre gibi bir şeyden geliyor olmalı. Acele et ve hamleni yap. Atı nereye sürmek istiyorsun?” diye sordu.

“Ben... iyi satranç oynayamam, ama... sanırım... atımı şuraya sürersem...” diye geveledi. Bir anda kendine olan tüm güveni yıkılmıştı. “Şah mat.”

Atı öne sürdü ve satranç tahtasının titremesi kesildi.

“Emin misin?” diye sordu Julia endişeyle.

“Gayet eminim!”

Yaptığı hamleyle beraber bir anda binlerce soru işareti kafasına doğru saldırıya geçmişti.



Satranç tahtası sarsılmaya başladı. Sanki içindeki ufacak bir dizi mekanizma harekete geçmişti.

Çocuklar bir adım geri attılar ve dikkatle çıkış kapısına doğru gerilemeye başladılar.

Aniden bütün taşlar teker teker devrilmeye başlamıştı. Hemen ardından da tahtanın kenarından küçük bir çekmece açılıverdi.

Rick, “Haklıydın Jason. Muhteşem bir mattı bu!” diye arkadaşasını kutladı.

Hep birlikte satranç tahtasının başına geri döndüler ve açık çekmeceye baktılar.

İçinde bir şey vardı.

Bölüm (17)
- ESKİ VE YENİ KEŞİFLER -



WHAL
LITTLE OAK
KIL
Kilme



Nestor saatini bir kez daha kontrol etmişti. Eli ayağı birbirine karışarak Argo Villası'nın ilk katını dolaştı ve dertli dertli içini çekti. Çocuklar sanki yer yarılmış da içine girmişlerdi. Saat akşamın altısına geliyordu ve hala geri dönmemişlerdi.

“Çok tehlikeli,” demişti Leonard.

Üstüne üstlük Leonard'ın tüyler ürpertici bir yeteneği vardı: Geleceği görmek. Birçok insanın aksine o, tek gözüyle de olsa, gerçekleri görebiliyordu. Onun şiiirlerinin derin anlamları ve neredeyse her zaman kehanet değeri taşıyan mesajları vardı.

Nestor pimpirikli biri değildi, ama çocukların hala geri dönmemiş olması içine bir kurt düşürmüştü. Leonard'ın şiiirinin son satırı takılmış bir plak gibi kafasının içinde dönüp duruyordu.

“Ve karşılığında üçünün de hayatını alacaktı.”

Çocukların binerek uzaklaştığı külüstür bisikletleri düşündü. Köpüklü dalgalara yüzünü dönüp, “Neredesiniz? Nereye kayboldunuz?” diye sordu.

Dürbününü almak için topallayarak kulübesine girdi. Sonra da öksüre öksüre uçurumun kenarına geri dönüp kumsalı ve kasabanın sahilini taramaya başladı.

İlk olarak Leonard'ı gördü. Bekçi, deniz fenerinin kapısını açıp beyaz kulenin içinde gözden kayboldu. Aklına tekrar bu öğleden sonra iki kez arayan Julia ve Jason'ın ailesi geldi. Argo Villası'nın ihtiyar bahçıvanı her defasında kadını ço-

cukların iyi olduğuna ve onlarla konuşması için bir neden olmadığına ikna etmek için takla üstüne takla atmak zorunda kalmıştı.

“Eğer o çocuklardan birinin bile saçının teline zarar verdiysen...” diye bağırdı dürbün lenslerinin ardında iyice büyüyen Kilmore Koyu’na doğru, “Bunu sana pahalıya ödettirim. İlk ve son kez!”

“Bunu yıllar önce yapmalıydın. Bunu hepimiz yıllar önce yapmalıydık...”

Nestor, kolları ağrımaya başladığından dürbünü indirdi.

Görünüşe göre kasaba her zamanki pazar günlerinden birini yaşıyordu. Sahil boyunca bir aşağı bir yukarı yürüten turist kalabalığı göze çarpıyordu. Muhtemelen Kilmore Koyu’nu şans eseri keşfetmişlerdi ve evlerine geri döndüklerinde böyle bir yerin var olduğunu bile unutacaklardı.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı Nestor. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Birazdan burada olurlar.”

Zaman...

Ne de olsa her şey bir zaman meselesi değil miydi?

Yirmi metre aşağısında deniz gürüldedi. Dalgalar kayalar arasında dolaşarak derinlere gömülmüş sırları yokluyordu.

Akçağaç, dişbudak ve meşe dalları rüzgarla birlikte bir ileri bir geri sallanıp duruyordu.

Martılar Argo Villası’nın çatısında, tanyerine doğru kanatlanmadan önce kısa bir süreliğine dinleniyorlardı.



Hiçbir şey sabit değildi.

Her şey su gibi akıcıydı. Hareket ediyor ve değişiyordu. Zaman, dalga geçen bir seyirci gibi durmuş bu manzarayı seyrediyor ve bu ebedi düzensizliğin kurallarını belirliyordu.

Anahtarlar geri dönmüştü. Kapılar teker teker açılıyordu. Onları tekrar kim, devri-daim eden bu hayata yeniden sokmuştu?

Zaman mı?

Düşüncelerini denizle ve Kilmore Koyu'yla paylaşıcasına, "Anahtarlar bile yerlerinde durmuyor," diye yüksek sesle düşündü Nestor. "Kendi kendilerine hareket ediyorlar, açacak yeni kilitler arıyorlar. Onları hatırlayan kimsecikler kalmayınca kadar elden ele, cepten cebe, çekmecedan çekmeceye dolaşıyorlar. Tam her şey durulmuşken birinin elinde bir anda beliriveriyorlar ve oyun yeniden başlıyor."

Tam da o anda kendisini çağıran bir ses duyarak irkildi ve içine daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı.

Gözlerini kulübesine doğru çevirdi.

Hiç kimse yoktu.

Argo Villası'nın tavanarasına baktı.

Hiç kimse yoktu.

Sonra bisikletiyle bahçe kapısından giren Rick'i gördü. Ardından da Julia ve pembe çingiraklı bisikletiyle Jason geliyordu.

"Nestor!" diye bağırdı çocuklar hep bir ağızdan. "Nestor!"



Bak ne bulduk!”

İhtiyar bahçıvan o kadar sevinmişti ki, koşarak çocukları kucaklamamak için kendisini zor tutuyordu. Derin bir nefes aldı.

Gönlü ferahlayan Nestor gülümsedi ve çocuklara doğru topallayarak ilerledi.

“Güzel bisiklet,” dedi Jason’a. “Bahse girerim Kilmore Koyu’ndaki bütün kızlar seni kıskanmıştır!”

İlk olarak ona Julia’nın Kilmore Koyu rehberinde bulduğu kağıt parçasını gösterdiler. Hemen ardından soru bombardımanına başladılar:

“Tüneli geçince tren raylarına ne oluyor...”

“Ya kasaba meydanındaki heykel? V. William diye bir kral hiç olmamış mı gerçekten?”

“Hiç bu kasabanın ne kadar tuhaf bir yer olduğunu düşündüğün oldu mu?”

“Kilmore Koyu’nun isminin yazdığı bir yol tabelası olmaması senin de dikkatini çekti mi?”

“Trenin geçtiği tünel nerede?”

“Tren istasyonu ne tarafta?”

“Başka Zaman Kapıları olduğunu biliyor muydun?”

“Cleopatra Biggles adı sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Peki ya Baykuş Saati?”

“Neden bize Penelope’nin resim yaptığını söylemedin?”

“Bir satranç taşının onun tablolarından birinin arkasında ne aradığı hakkında bir fikrin var mı?”



“Peter Dedalus hakkında neler biliyorsun?” diye sordu Julia.

Bu soru dalgasının karşısında Nestor, altüst olarak gülmüsedti. “Peter Dedalus mu dediniz? Eskiden kasabanın saatçisiydi.”

“Argo Villası’na sık gelir miydi?”

“Neden sordunuz?”

“Eski ev sahibinin dostuydu, öyle değil mi?”

“Dost, büyük bir kelime. Birbirlerini tanıyorlardı demek daha doğru olur gibime geliyor,” diye cevap verdi.

“Doğru olur gibine mi geliyor!” diye bağırdı Jason. “Bak dükkanında ne bulduk!”

Nestor kuşkuyla zarfı eline aldı. Üzerinde incecik, karınca duası gibi bir el yazısıyla şunlar yazılmıştı:

*Benim eşsiz dostlarıma
Penelope ve Ulysses...
Geç kalmış olsak da.*

Nestor afallamıştı. Zarfı elinde evirip çevirdi. Onunla ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Yaşlı adamın hiçbir harekette bulunmadığını gören Rick, “İçine baksana!” diye onu sıkıştırdı.

Oldukça gerilen Nestor, “Sen bir an evvel evine dönmek zorunda değil miydin?” diye homurdandı.

“Birazdan gideceğim.”



“Sen gitmeden önce bunu dinlemenin bir yolunu bulmamız gerek!” diye ekledi Jason. Bir yandan da ihtiyar bahçıvanın her hareketini sabırsızlıkla izliyordu. Adam zarfı açar açmaz küçük, siyah, etiketsiz bir plak kayarak kendini onun eline bırakmıştı.

Elinde duran şeyi gördüğünde Nestor’un yüreği hopladı.
“Bunu nerede buldunuz?”

“Saatçide...”

“Saatçi kapalı,” diye itiraz etti bahçıvan ve eve doğru topallayarak yürümeye başladı.

“Açmanın yolunu bulduk.”

Çocuklara sırtını dönen Nestor fark ettirmeden gülümsedi.

“Ben imkansız olduğunu sanıyordum,” diye belirtti kafasını sallayarak.

“Biz üçümüz için imkansız diye bir kelime yoktur!” dedi Julia neşeyle kollarını oğlanların omzuna atarak.

Üç çocuk Nestor’un peşinden Argo Villası’na girdiler.

“Nasıl dinleyebileceğimizi biliyor musun?”

Nestor cevap olarak hırladı.

“Bence bu plak aradığımız şeyi bulmamıza yarayacak bilgileri içinde barındırıyor,” dedi Jason kendinden emin bir tavırla.

“Aradığınız şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?” diye sordu Nestor, çocukları eski ev sahiplerinin resimleriyle kuşatılmış merdivenden yukarı çıkarırken.

“Ulysses Moore, elbette!”



Yaşlı bahçıvan kuru kuru, “Bu durumda mezarlığa gitmenizi tavsiye edeceğim,” diye karşılık verdi.

İkinci kata çıktılar ve dördü beraberce kütüphaneye girdiler.

Nestor deri bir kanepenin arkasında duran sandığı açtı ve eski püskü bir gramofonun parçalarını teker teker dışarı çıkarmaya başladı.

Jason’a gramofonun piriñç borusunu uzattıktan sonra, kare şeklindeki kutuyu da sandığın içinden aldı. Bu arada Julia da Rick’e kütüphanenin tavanına resmedilmiş soyağacını gösteriyordu.

Nestor gramofonun tabanını odanın ortasına yerleştirip boruyu bir deliğe taktıktan sonra plağı döner tablaya yerleştirdi ve iğneyi ilk parçanın üzerine getirdi. Sonra da plağın çalmasını sağlayan kolu çevirdi.

Birkaç başarısız denemeden sonra çalmaya başlamıştı.

Başlangıçta duyabildikleri yalnızca hafif bir gaklama ve bir parçadan ötekine atlarken iğnenin çıkardığı ahenkli bir *tok tok* sesiydi. Sonra herkesi şaşırtan bir şey oldu: Plağın derinliklerinde bir yerden beklenenin aksine müzik yerine bir ses yükseldi.

Peter Dedalus’un sesiydi bu.

Çocuklar sessiz bir bekleyişle gramofonun etrafında toplandılar. Nestor öksürdü ve piyanoya dayandı.

Bölüm (18)
GEÇMİŞTEN GELEN BİR SES



Handwritten text in cursive script, likely a letter or note related to the tortoise.

Cosmull'ların küçük
KILMORE KOYU

kasabasının turistik parçası
Kilmore Koyu ve çevresini
"MERAVİ"

SHARE BEETS

CLARK BEAMISH
STATION

STURBORN STREET

REMPLEY
ROAD

KILMORE
HIGH SCHOOL

JACOBS
SQUARE

CITY HALL

WILLIAM V.
SQUARE

MENDY VLN

SALTO

LITTLE QUAY

END



Plak gakladı:
“Sevgili Penelope ve Sevgili Ulysses... Biliyorum bu, oyundan ayrılmak için seçilebilecek en korkakça yol. Ama şu ana kadar aklıma bundan daha iyi bir seçenek gelmedi. Devam etmek için ne gücüm kaldı, ne arzum, ne de cesaretim. Dışarıda rüzgar uğulduyor ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Şu anda bir insanı bırakın, bir canavar bile dışarıda fazla dayanamaz. Galiba Kilmore Koyu’nda ki son günüme de böylesine kasvetli bir hava yakıştırdı. Her şeyi mahvettim ve ancak şimdi bunun farkına varıyorum. Devam edemem. Aynalar Evi’min çatısını döven yağmur kendimi olduğumdan daha da yalnız hissettiriyor. Yüzünü her zaman güneşe çevirmiş bir tanecik evimin dönmesini sağlayan mekanizma pas tutacak. Tepedeki yel değirmenleri tuz bağlayacak.

Kapı beni bekliyor. Ama Kilmore Koyu’nu sonsuza dek terk etmeden önce şunu bilmenizi istiyorum ki, her zaman sizin dostunuz olmaktan, sizinle ve ötekilerle birlikte bu büyük projenin parçası olmaktan gurur duydum. Anahtarları saklamakta ve kapıları korumakta haklıydık. Gelecek güzel günleri bekleyerek doğru olanı yaptık. Bu, Kilmore Koyu’nu ve onu kuranın sırrını saklamak için yapılması gereken tek ve en doğru şeydi. Fakat bir hata yaptım ve şimdi size bunu itiraf ediyorum. Zayıflığım ve hatalarımın üzerinde bir kadının yüzü ve imzası var: Oblivia Newton. Projenin sağlıklı bir sonuca ulaşmaması benim hatam. O kadının sizin en-

senize binmesinin tek suçlusu benim. Hepsi benim hatam.

Anlatmaya en baştan başlayacağım ki, olayların nasıl geliştiğini siz de anlayasınız. Onunla ilk olarak bir cumartesi günü öğleden sonra dükkanımda karşılaştım. Perdenin ardından onun girdiğini gördüm ve nasıl oluyorsa bir şekilde her zaman bizi bulan şu turistlerden biri olduğunu düşündüm. Bütün tabelaları sökmüş olmamıza rağmen yol hala buradan geçiyor. Kilmore Koyu'nu bütün haritalardan sildik ve tren raylarını ortadan kaldırdık. Buraya yapılan her bir referansı, her izi, Kilmore Koyu'ndan bahseden her kitabı yok etmek için o kadar uğraştık ki! Bildiğiniz gibi geriye sadece kapıların ve anahtarlarının yerlerini gösteren Thos Bowen'ın haritası kalmıştı.

Her şey planladığımız gibi gidiyordu. Neredeyse bütün anahtarları toplamış, kapıları da saklamıştık. Muhtemelen bu sırrı çözebilecek bütün ipuçlarını da tamamen ortadan kaldırmış olacaktık... tabii eğer Oblivia Newton o gün dükkanıma girmemiş olsaydı.

Çok güzeldi. İnanın bana, harikuladeydi! Ve ben onun Oblivia Newton olduğunu bilmiyordum. Henüz değil! Elma yeşili bir elbise giymişti ve elinde paha biçilmez bir şeyle gelmişti. Bana onu kendisine eski öğretmenin verdiğini söylemişti. Cleopatra'nın kız kardeşi, Clio Biggles. Elbette Clio'yu çok iyi tanıyordum. Ama uzun zamandır Kilmore Koyu'ndan uzak kalmış bu hanımefendinin Oblivia'yı anahtarlarından biriyle ödüllendireceği aklımın ucundan geçme-



mişti: Kedili anahtarla.

İlk tepkim hayret etmek oldu. İkincisiyse bir hataydı. Anahtarı ondan ne pahasına olursa olsun satın almak istediğimi söyledim. Onu bulmak için ne kadar uğraştığımızı hatırlıyor musunuz? En sonunda pes edip anahtarın yok olmuş olabileceğini düşünmüştük. Ama yok olmamıştı. Cheddar'daydı. Bir ilkokul öğretmeni tarafından Kilmore Koyu'ndan çıkarılmış ve sonunda muhteşem bir yabancıнын ellerinde kasabaya geri dönmüştü.

Oblivia Newton'un burnu iyi koku alıyordu. Eminim kendi kendine, birtakım cihazlar icat eden bir mucidin neden böyle basit bir anahtar için istenilen her fiyatı ödemeye razı olduğunu düşünmüştür. Dükkanıma giderek daha sık uğramaya başladı ve bir gün Baykuş Saati'ne kadar beni takip etti. Er ya da geç evime de gelecekti.

O evime geldiği gün, adeta kendimden geçmişim. İcatlarımla birlikte büyümüştüm ve evimde bir kadın görmek benim için bir hayal gibiydi. Ona Aynalar Evi'ni gezdirdim ve o da bana eve hayran kaldığını söyledi. Benimki gibi bir ev daha önce görmemişti! Evi onun için döndürdüm. Pencerelerden batan güneşi ve tepeleri seyretmesini sağladım. Oblivia bana bir deha, hem de en büyüklerinden biri olduğumu söylüyordu. Ve onun kadar baş döndürücü bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamış olan ben, ona inandım.

Zavallı, zavallı Peter Dedalus! İkimizin arasındaki tek gerçek bağın anahtarın üzerindeki sır perdesi olduğunu anlaya-

mamıştım. Oblivia eninde sonunda anahtarın neden bu kadar önemli olduğunu ona itiraf edeceğimi biliyordu. Sadece ona güvenmem için gerekenden biraz daha uzun bir süre bekledi. Bir örümcek gibi o da biliyordu ki, eğer yakınlarda bir sinek vızıldıyorsa, er ya da geç ağlarına takılacaktı.

Ve ben de doğrudan ve büyük bir aşkla kendimi ağlara attım. Ondan size bile bahsetmedim. Bunun için kendimi asla bağışlamayacağımı bilmenizi isterim. Böylece Kilmore Koyu'nu dünyanın geri kalanından saklamak için sizinle çalıştığım süre içinde bir gece Oblivia'nın gözlerini kapadım ve onu kapılardan birinin eşliğinden geçirdim. Bir saatten az bir süre Mısır'da kaldık. Ama bu her şeyi anlamasına yetmişti.

Kilmore Koyu'na geri döndüğümüzde kendi anahtarının tek anahtar olup olmadığını sordu. Ona cevap vermedim. Ama o öyle olmadığını zaten anlamıştı. Her seferinde azar azar ona Kilmore Koyu'ndaki Zaman Kapıları ve onları açan anahtarlar hakkında her şeyi anlattım. Ona her kapının ötekilerden farklı olduğunu ve her kapının başka bir yere açıldığını açıkladım. Biri hariç: Dört tane anahtar deliği olan ve her isteyen istediği her yere götürecek olan ana kapı. Ona hiçbir zaman Argo Villası'ndan bahsetmedim. Ama bildiğinden ve evinizi arzuladığından eminim.

Bir anda buz gibi olmuştu ve benden uzaklaşmıştı. Güç arzusu Oblivia'nın gözlerini kör etmişti. Onu yeni yeni tanımaya başlamıştım. Ama artık çok geçti. Geri dönemezdim.



Size söylediğim yalanlar ve ona itiraf ettiğim gerçekler beni parçalamak üzereydi. Ne yapabiliirdim? Herkese ihanet etmiştim. Kendime bile. Artık koruyabileceğim tek bir sır kaldı. En büyüğü. Onu siz bile tam olarak bilmiyorsunuz...”

Plak bir süre daha döndü, boş ve sessizce.

Nestor düşünceli düşünceli sakalını düzeltti.

Peter’in sesi tekrar duyuldu. Ama artık daha uzaktan geliyordu ve parazitlerden dolayı kelimeleri kopuk kopuk ve bazen anlaşılmazdı.

“Ona söyledim... dedim ki... kapıları açıp kapamak için izlenmesi gereken yollardan biri... bütün kapıları açıp kapamak için... Ve kapıların üzerinde... hakimiyet sahibi olmak... Ve o... nerede olduğunu sordu... ama ona cevap vermedim... inanın...”

Tekrar bir anlık sessizlik oldu ve hemen ardından Peter’in sertleşerek hızlanan sesi duyuldu.

Kopuklaşan kelimeler yavaşça düzene girdi. Sanki saatçi artık bağırırmaya başlamıştı.

“Kaçacağım! Evet, bu gece kaçacağım! Beni bir daha bulamayacağı bir yere gideceğim. Ulysses, Penelope son hamlemi de yaptım... Sırrı sakladım. Asla bütün kapılar üzerinde hakimiyet kuramayacak!” Sonra sesi hüzünlendi ve alçaldı. “Ah, dostla... bahçıva... Argo... ve... seyahatlerimizi... özleye... sevgilerimi... iletin... Ben kaçıyorum dostlarım! Yalanlarla dolu bu zalim dünyadan elimi eteğimi çekiyorum. Kalbin, bozulmaz ve sonsuza dek işleyen çarklardan

oluşan kusursuz bir makine olduğuna inanmıştım. Ama acı veren ve canımı yakan gerçeği öğrendim... Hoşça kal Ulysses. Hoşça kal Penelope. Aslanlı anahtarı size postalayacağım. Onu da ötekilerle birlikte saklayın. Artık ona ihtiyacım kalmadı. Evimi ve dükkanımı Oblivia'ya devrettim. Onlarla canı ne isterse onu yapsın. Artık hiçbirine ihtiyacım kalmadı.

Adımı silin ve beyaz baykuş tabelasını yakıp kül edin. Beni kalplerinizden ve düşüncelerinizden tümüyle çıkarın. Sizi asla unutmayacağım!”

Ve bu son sözlerle beraber itirafname sona erdi.

Bölüm (19)
- SEÇİM -





Güneş ufukta batmaya başlamıştı. Kırmızının ve sarının tonları mavi gökyüzünün üzerinde dans ediyordu. Argo Villası'nın kütüphanesinde eski plaktan bir inilti daha yükseldi ve gramfon tekrar sessizliğe gömüldü. Rick, iğneyi plağın üzerinden kaldırıp yerine yerleştirdi.

Nestor piyanonun yanında ayakta dururken çocuklar da birbirlerine sokularak yere çömelmişlerdi. Kızıla çalan güneş ışınları pencerelerden Nestor'un yüzüne vuruyor ve yaşlı adam öfkeden alev almış gibi görünüyordu.

"Demek böyle olmuş," dedi Julia bir süre sonra. "Oblivia'ya kapıları anlatan Peter'miş."

"Görünüşe göre kapılardan daha çok var," diye ekledi Jason.

Nestor yumruğunu sıktı ve dur durak bilmeden öksürmeye başladı. Sonra akciğerlerini rahatlatmak için kollarını havaya kaldırdı ve öksürüğü yatışınca kadar bir süre hareket etmeden böyle bekledi. Kollarını indirdiğinde yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

"Oblivia'nın neden Aynalar Evi'ni yıkmak istediğini artık biliyoruz," diye açıkladı Rick.

Nestor duyduğu şey karşısında afallamışçasına tek kaşını kaldırdı.

"Oblivia'nın neyi istediğini dedin!?"

Ona Baykuş Saati'nin delik deşik olmuş yolunu, vinci, Tepegöz işçilerinin Peter Dedalus'un evini paramparça etmekte olduklarını anlattılar.



“Elimizden hiçbir şey gelmedi ve ortada durup olanları izleyecek yürek de bizde yoktu...” diye sözlerini tamamladı Julia pişmanlıkla.

“Sonumuz geldi öyleyse,” diye homurdandı ihtiyar bahçıvan ve kütüphanenin kapısına doğru yöneldi.

“Nestor, bekle!” diye bağırdı Julia. “Bizi yalnız bırakma.” Yaşlı adam, “Hepimiz yalnızız,” diye homurdandı.

Ama kapıdan dışarı çıkmadı.

“En azından şunu söyle: Manfred’in senden çaldığı anahtar...”

Nestor başını salladı. “Aslanlı anahtardı. Dedalus’un plakta anlattığıydı. Eski ev sahibinin bana korumam için verdiği eşyaların arasındaydı.”

“Ve o anahtar ...”

Nestor her zamanki gibi leb demeden leblebiyi anlamıştı. “Doğru. O anahtar bir kapıyı açıyor. Peter Dedalus’un Zaman Kapısı’nı.”

“Neden daha önce bize başka kapılar olduğunu söylemedin?”

Bahçıvan cevap vermedi.

“O kapının nereye açıldığını biliyor musun?” diye sordu Julia.

Nestor şaşkınlık içinde bağırdı: “Ben mi? Ben nereden bilebilirim?”

“Aslanlı bir anahtar olduğunu bildiğin için olabilir mi?”

Nestor ağzında bir şeyler geveledi.



“Peter’in evinde bir kapı olduğunu da biliyorsun, öyle değil mi?”

Nestor öfkeyle, “Bana bakın çocuklar, ben de her şeyi bilmiyorum!” diye bağırdı ve raflardan birine öyle güçlü bir yumruk indirdi ki, üzerindeki pirinç plakanın çivileri attı ve yere düştü.

Tam o anda Rick, “Peter Dedalus, Kilmore Koyu’nda çok fazla kapı olduğunu söyledi,” dedi. “Biri burada. Bir tanesi Bayan Biggles’in evinde. Üçüncüsü Aynalar Evi’nde. Kaç kapı daha var?”

“Bunu öğrenmek için kaybettiğimiz haritaya bakmamız gerek,” diye cevap verdi Jason sessizce.

“Haritada ayrıca anahtarların isimleri de yazıyor...” diye devam etti Rick.

Nestor, “Şimdi Oblivia elinde olmayan, ama bulması gereken bütün anahtarları tanıyor,” diyerek araya girdi. Sonra devam etti: “Ulysses Moore ve eşi onları kimsenin bulamayacağı güvenli bir yere koymuşlardı. Oblivia’nın anahtarı haricinde hepsini... Kilmore Koyu’nda olmayan anahtar.”

“Ve Peter’in anahtarını da...”

“Manfred dün gece bizden çaldı.”

Rick, “Büyük olasılıkla şu anda ellerinde iki anahtar var,” diye hesapladı.

“Bizdeyse dört tane,” diye karşılık verdi Jason.

Julia odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamıştı. “Yüzünün ortasına bir yumruk geçirip anahtarları ge-



ri almayı ne kadar isterdim!”

Çocuklar gün içinde başlarına gelen inanılmaz şeylerden bahsederek kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı.

Nestor durup onlara baktı. Onlara baktı ve düşündü. Kendini döntüp döntüp Leonard’ın şiirini ve huzursuz edici sözlerini düşünmekten alamasa da çocukların coşkusu ona da bulaşmıştı.

Leonard çocukların kütüphanedeki konuşmalarını dinlememişti. Onları tanımıyordu. Anlamasına imkan yoktu!

“Nestor!” Jason’ın sesiyle aniden düşüncelerinden sıyrıldı. “Kapıların varlığından haberdar olan kaç kişi var?”

“Vardı, demek istiyorsun,” diye cevap verdi ihtiyar bahçıvan. “Beni, Oblivia’yı ve şoförünü saymazsan hepsi bu dünyadan ayrıldı...” İçinden de, “Ya da pes etti,” diye düşündü.

Jason neşeyle, “Öyleyse biz üstün durumdayız,” diye bir karara vardı. “O ikisine karşı biz dört kişiyiz.”

Nestor karşısında bir yetişkinin kararlılığıyla konuşan on bir yaşındaki oğlana baktı. Çocuğun, önemli bir şeyler yapmak için duyduğu azim ve arzu çok dokunaklıydı.

Kafasının içinde bir soru yağmuru yağarken duvara yaslandı ve gözlerini ikinci kattaki üç odayı birbirinden ayıran koridora dikti. Düşündü, düşündü, düşündü.

Bir karar vermesi gerektiğini düşündü. Ve zamanın tükendiğini... Ve bu durumun sandığından daha hızlı geliştiğini...

Rick şu ana kadar edindikleri bütün bilgileri özetlemeye



başlamıştı: “Şimdi bir bakalım... Bay ve Bayan Moore’un bir görevleri vardı. Onların görevleri kapıları gizlemek ve anahtarlarını kimsenin bilmediği bir yere saklamaktı. Kilmore Koyu’nu, buranın sakinlerine bile belli etmeden ellerinden geldiğince dünyanın geri kalanından ayırdılar. Peter Dedalus büyük sırrın bir kısmını Oblivia Newton’a anlatarak onlara ihanet etti. Ancak Bay Dedalus en önemli sırrın ortaya çıkmasını engellemek için buradan ayrıldı... Bu da bütün kapıların nasıl açılıp kapandığına dair bir sırdı... Duydunuz mu? Peter bütün kapıları kontrol etmenin bir yolu olduğundan bahsediyordu... sonra... Sonra ne oldu?”

“Bay ve Bayan Moore öldü,” diye cevap verdi Julia. “Oblivia rahatsız edilmeden işlerine devam edebileceğini düşünmüştü. Ama tam her şeyin avucunun içinde olduğunu düşündüğü anda Nestor’un Argo Villası’nı burnunun dibinde anne ve babamıza sattığını öğrendi. Ve sonra biz onun en kötü kabusu haline geldik,” diyerek kendinden hoşnut bir tavırla cingöz cingöz gülümsedi.

“Ve anahtarlardan dördünü ele geçirdik,” diye devam etti Rick, daha da cingöz bir gülümsemeyle. “Çünkü postayı almak için elimizi çabuk tuttuk.”

Jason, “Oblivia’yı uzak tutmak için,” diyerek lafı Rick’in bıraktığı yerden devraldı, “Ulysses Moore anahtarların dördünü bulmamızı sağladı ve bizi Kilmore Koyu’nun haritasını geri almamız için Eski Mısır’a yolladı. Biz ise açığözlü budalalar gibi davranıp haritayı Oblivia’ya kaptırdık. İşte bu yüz-

den şu anda boğazımıza kadar belaya batmış durumdayız.”

Rick de, “Biz birer hayal kırıklığıyız,” diyerek itiraf etti.

“Başarısız olduk,” diye kabul etti Jason.

Julia’nın omuzları düştü, başını eğip içini çekti.

Nestor öksürdü. Sonra tekrar öksürdü. Sonunda bir karar vermişti.

Kendini topladı ve “Bundan sonra ben ne dersem onu yapacaksınız!” diye aniden bağırdı.

Çocuklar başlarını kaldırıp hayretle ona baktılar.

“Sen ne dedin? Bundan sonra sen ne diyeceksin de biz yapacağız?”

“Siz başarısız olmadınız!” dedi Nestor. Parmağını teker teker çocuklara salladı ve kelimelerin üzerine basa basa, “Siz... hayal kırıklığı falan... değilsiniz!” dedi. “Bunu aklınızın ucundan bile geçirmeyin! Anlaşıldı mı? Siz... siz... Ahhh!” Doğru sözcükleri bir türlü bulamayan Nestor başını salladı. İş iltifat etmeye geldiğinde dili tutulurdu. Bu yüzden öksürdü ve iltifat yerine emir verdi:

“Haydi! Düşün peşime!”

İhtiyar bahçıvan çocukları koridorun yarısına kadar getirdi ve aniden durdu. Ellerini birleştirip eğildi, sonra Jason’a dönüp, “Ayağını buraya koy ve ben seni kaldırdığımda tavanarasına açılan kapağı kaldır...”

Çocuklar gözlerini tavana çevirirlerken, “Kapak mı?” diye hep bir ağızdan bağırdılar.



Başlarını kaldırdıklarında yukarıda kapak şeklinde beyaz bir kapı olduğunu gördüler. Tavanla aynı renkte boyanmıştı ve üzerinde metalden ağır bir halka vardı.

Jason dikkatlice Nestor'un eline bastı. Adam onu kaldırmaz kaldırmaz uzandı, halkayı yakalayıp kendine doğru çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Nestor, "Daha güçlü çek!" diye üsteledi.

Jason daha güçlü çekti, ama tavadaki kapak bir türlü yerinden kıılmıyordu. Tekrar çekti ve sonunda sürgünün attığını gösteren ses duyuldu. Nestor oğlanı yere indirdi.

Kapak açılır açılmaz aşağı portatif bir merdiven kaydı. Nestor çabucak onu yakalayıp kendine doğru çekti.

"Şu işe bak!" diye bağırdı Julia. "Koridorun ortasında bir merdiven var..."

Nestor onlara yukarı çıkmalarını işaret etti.

Julia, "İşte bu!" diye geveledi. Bu sabah tavanarası penceresinde gördüğü ya da gördüğünü düşündüğü şey aklına gelmişti.



Bölüm (20)
- GÖZLEMCİ -



Cesimvallıhata küçük
MORE KOYU
meskeni turistler barınakı
oyu ve çevresini anlatan
"AKLI GEZGIN"
perinin hediyesidir.



Manfred tüm öğleden sonrayı Tepegöz Hafriyat işçilerini gözleyerek geçirmişti. Vinç çalışmaz hale geldiğinden beri adamlar fırıldak gibi Aynalar Evi'ne bir giriyor bir çıkıyorlardı. Astronotlar gibi giyinmiş bu adamlar, ellerindeki hava basıncıyla çalışan çekiçler, makineli testereler, kerpetenler, tokmaklar ve türlü türlü aletlerle işçilere özgü bir geçit törenine katılmış gibilerdi.

Ucunda demir bir topuz sallanan vinç, güvenlik önlemleri alınarak bir payanda duvarına dayanmış, hareketsiz ve kudretsiz bırakılmıştı. İşçiler evin bodrumunda buldukları birtakım teçhizatları çekiçlerle parçalayarak evin dönmesini durdurabilmişlerdi. Bütün çarkları, dişlileri ve zincirleri parçaladıktan sonra karşılıklarına çıkan duvarları göçertmeye başlamışlardı.

Akşam olduğunda Aynalar Evi'nin enkazından geriye sadece metal bir iskelet kalmıştı. Teraslar ve parmaklıklar tamamıyla tahrip edilmiş, pencere kepenkleri un ufak olmuş, duvarlar göçertilmiş, taban döşemeleri sökülüştü. Bunların hepsi şu meşhur kapıyı bulmak içindi.

Oblivia emirlerini avludan veriyordu. Arada bir Thos Bowen'in haritasına başvuruyor, arada bir de Peter Dedalus'un kılı kırk yarararak çizdiği Aynalar Evi'nin bina planına bakıyordu. Ona bakan Manfred, bina planını aramak için saatçi dükkanının arkasındaki duvarı bir çekiçle yıktığı anı açık seçik hatırlıyordu.

Tepegöz işçilerinden biri bağıra çağıra evden fırladığında güneş neredeyse batmak üzereydi.



“Bayan Newton! Bayan Newton! Gelin de bakın! Sanırım onu bulduk!”

Oblivia dörtnala eve daldı.

Manfred daha sakin bir halde onu izliyordu.

“Aradığınız kapı bu mu?” diye sordu makine odasında buldukları şeyi Oblivia’ya gösteren işçi.

Çöp yığınlarının ortasından bir kapı yükseliyordu. Az önce yıkılmış tuğla bir duvarın içine hapsedilmişti ve üzerine “Ulysses Moore” yazısı kazınmıştı.

Bu ismi okur okumaz Oblivia hırladı, “Bu kapıyı da benden saklamaya çalıştın demek! Ama ben senden daha kurnaz çıktım, yaşlı tilki!”

Yanındaki işçi, “Bu mu...?” diye bir kez daha sordu.

Oblivia adeta ışık saçıyordu. “Evet! Bu!” diye cevap verdi, parmaklarını Ulysses Moore adının kazılı olduğu yüzeyde gezdirerek. “Şu döküntüyü önümden kaldırın! Kaldırın dedim! Hemen!”

İşçiler hemen işe koyuldular ve hava basıncıyla çalışan çekiçler sayesinde kısa zaman içinde sahte duvarı ortadan kaldırdılar.

İşleri biter bitmez kenara çekildiler ve Oblivia, uzun zamandır gözünde tüten kapıyı daha yakından inceleyebilsin diye yolu açtılar.

Kapı eski zamanlardan kalmıştı. Ama sağlam ve güçlüydü.

Yüzeyinde çok derin ve çirkin oyuklar vardı. Muhtemelen işçiler çalışırken hava basınçlı çekiçleriyle bu oyukları aç-



mışlardı. Kapının sol alt kenarında, kuş gagası gibi duran bir anahtar deliği vardı. Cleopatra Biggles'ın kapısındakinin tıpatıp aynısı, eski ve muazzam bir kilitti.

Bu o kapıydı! Hiçbir kuşkuya yer yoktu. Bu, Peter Dedalus'un kapısıydı.

Oblivia içgüdüsel olarak elini boynundaki kolyeye götürdü ve aslanlı anahtara dokundu. Sonra işçilerin hala orada olduğunun farkına vardı ve sert bir ses tonuyla, "Bu kadarı yeter. Şimdi gidebilirsiniz. Hemen!" dedi.

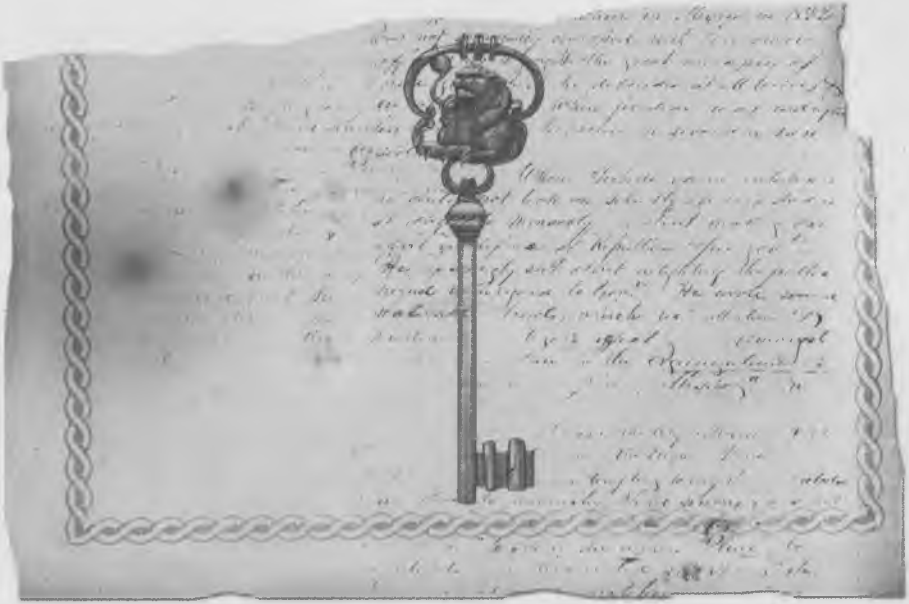
Bu habere sevinen dört adam aletlerini yere bıraktılar. Gitmeden önce aletlerini ve avluda yan yatmış vinci almak için ne zaman geri dönebileceklerini sordular. Ama kadın onların söyledikleriyle bir nebze olsun ilgilenmiyordu. Hayal meyal elini salladı.

"Her şeyi burada bırakın. Vinci ve aletlerinizin geri kalanını satın alacağım. Şimdi gidin. Burada işiniz bitti," dedi ve kaşlarını çatarak işçilere yol verdi.

"Nasıl isterseniz Bayan Newton," diyen işçiler kamyonlarına bindiler ve tozu dumana katarak uzaklaştılar.

Tozlar dağıldığında Oblivia tekrar kapının olduğu yere döndü. Aslanlı anahtarı sıkı sıkı elinde tutuyordu ve omzuna bir sırt çantası takmıştı. Hala üzerindeki motosiklet kıyafetini değiştirmemişti.

Anahtarı kilide soktu ve gözlerini kapadı. Sonra nefesini tutarak anahtarı çevirdi.



KLİK sesi duyuldu ve kapı hiç tereddüt etmeden açıldı. Oblivia gülümsedi, kedi gibi mırladı ve Manfred'e döndü. "Benimle geliyor musun?"

Manfred yüzünü ekşitti. Bu kapılardan ve çalışma düzenlerinden hiçbir zaman hazzetmemişti. Onlardan uzak durmayı tercih ederdi.

"Hayır. Ben burada kalıp eve göz kulak olsam daha iyi olur..."

"Nasıl istersen. Ama şimdiden söyleyeyim: Peter'i bulmam ne kadar zaman alır... öteki tarafta ne kadar kalırım bilmiyorum."

"Önemli değil." Manfred ona botlarının içinde sakladığı



spor dergilerini gösterdi. “Yanımda okuyacak bir şeyler getirmiştim zaten. Ama size...”

Oblivia onu duymazlıktan geldi ve arkasını döndü. Göz açıp kapayınca dek karanlığa dalmış ve kapıyı ardından sımsıkı örtmüştü.

Manfred elindeki dergiyi yere attı ve başladığı cümleyi bitirdi: “Size iyi yolculuklar Bayan Newton.”

Etrafına bakındı. Şu demir kolonlar ve tuhaf vidalar tüylerini diken diken ediyordu. Oblivia uzun bir süre geri dönmeyecekti. Hem avluda onu deposu benzinle dolu fiyakalı bir motosiklet beklemekteydi.

“Neden kuş uçmaz kervan geçmez bu yerde oturup bekleyecektim ki?” diye sordu kendi kendine. Hemen ardından da alt kata inerek bahçeye çıktı.

Aslında bir nedeni vardı ve bunu motosikletin yanına vardığında anladı... Birisi her iki lastiği birden patlatmıştı!

Manfred etrafına bakındı, civarda tek bir canlı bile yok gibi görünüyordu. Aynalar Evi'nin iskeleti, terk edilmiş küçük bir kukla tiyatrosunu andırıyordu. Ve tepedeki şu acayip yapılar da meydan okuyan bir hızla rüzgarda dönmeye devam ediyorlardı. Burası bir korku filminde set olarak kullanılabilirdi.

Öfkeden deliye dönen Manfred kudurmuş bir hayvan gibi çılgınlık atmaya ve önüne çıkan her şeyi tekmelemeye başladı.

Bölüm (21)
- TAVANARASI -



SHAM

ST. ELM
CROSS

TURT

HUMM

POUTH PROMENADE

ST. JACOBS
SQUARE

WIL
SOF

SAILOR'S E

KILMORE HARB

KILM
kasaba

Kilmore K
"MEP
mini reh



Jason yukarı çıkar çıkmaz elini uzatıp Rick ve Julia'nın merdivene tırmanmasına yardım etti. Sonra kapağın önünden çekilip Nestor'un da yanlarına çıkmasını bekledi. Argo Villası'nın çatısı altındaki gölgele- rin içinde karanlığa karışmışlardı. İçerisi çok sıcaktı. O ka- dar kuru bir sıcak vardı ki, her nefes alıp verişlerinde burun delikleri yanıyordu. Hiçbiri hareket etmiyor olsa da eski ka- lasların gıcırdadığını duyabiliyorlardı. Bu ufak sesler ev bo- yunca uzanıp gidiyordu. Sanki kirişler ve çatıdaki kiremitler kendi aralarında tahtakurusu dilinde bitmek bilmeyen bir sohbe dalmışlardı.

Etrafına bakan Jason, "Vay!" diye bağırdı.

Tavanarası tek bir büyük odadan oluşuyordu. İçerisi üç- gen pencerelerden giren günbatımının altın ışığı altında toz- la ve üzerleri çarşafarla kaplanmış eski eşyalarla doluydu. Ahşap zemin, bir geminin küpeştesini andırıyordu.

Erkek kardeşinin aksine burası Julia'nın tüylerini ürpert- mişti. Her yerde üzerlerine atlamaya hazırlanan gölgeler vardı.

Zorlukla merdiveni tırmanan Nestor, "Durmuyun, ilerle- yin!" diye komut verdi.

Çocuklar itiraz etmeden bu emri yerine getirdiler. Oda- nın iki tarafına dayanmış mobilyaların arasında ilerlemeye başladılar, sonunda daha geniş ve aydınlık bir odaya ulaştı- lar. Ferah odanın üçgen şeklindeki pencereleri bahçeye bakı- yordu.

Batan güneşin ışıkları altında, başında kocaman bir şapka

olan bir adamın karaltısı seçiliyordu.

Ve Julia onu görür görmez çılgılığı bastı.

En az onun kadar dehşete kapılan Rick kızın elini sıkıca tuttu. Jason ise dilini yutmuş gibi karşısındaki adama bakıyordu. Ağzı kurumuş ve gözleri merakla yuvalarından dışarı fırlamıştı. Sonunda Ulysses Moore'un gizli odasını bulduklarını anlamıştı. Eski ev sahibi onları bekliyordu. Aralarında sadece birkaç adım vardı.

“Bay... Moore?” diye fısıldadı oğlan ve şapkalı adamın karaltısına doğru bir adım attı.

Adam cevap vermedi.

Rick bir adım geri attı.

Pencerenin önünde uzun ahşap bir masa duruyordu. Üzerine tuvaler serilmiş, kalemler ve eskizler yayılmıştı.

Adam hareket etmeden masanın ardında dimdik duruyordu.

Jason bir adım daha atarak, “Bay Moore?” diye sordu bir kez daha.

Bir ses duyuldu. Tavanarasının zemini bir anda arkalarında beliriveren bahçivanın kararsız adımları altında titriyordu.

“Size cevap veremez...” diye fısıldadı Nestor. “Artık veremez,” diye devam etti. Tavanarasında Nestor, olduğundan daha uzun ve daha heybetli görünüyordu.

Julia'nın yanına yaklaştı ve elini kızın omzuna koydu. “Korkma,” diyerek kızı rahatlattı.



İşte ancak o zaman Rick, utancından kıpkırmızı kesilerek Julia'nın elini bırakması gerektiğini hatırladı.

Bahçıvan topallayarak Jason'ın yanına geldi ve kolundan tutup oğlanı masanın başında oturan adamın yanına götürdü. Karşısındaki bir kuklaydı.

“Burası Penelope'nin atölyesiydi,” diye açıkladı Nestor. Güneş ışığının içinde yüzen çalışma masasının yanında duruyordu. “Resimlerini burada yapardı.”

Üçgen pencerelerden giren ışık huzmelerinin oluşturduğu gümüş ve altın renklerindeki zerrelere, tavanarasının harareti havasında ışıltıyorlardı. Çocuklar etrafa dağılarak boş tuvallere, birbiri üstüne yığılmış tablolara bakmaya başladılar. Isınmış boya, neftyağı ve karakalemlerin kokusu odanın ortasında asılı kalmıştı.

“Her şey bıraktığı gibi,” dedi Nestor. “Suluboya tabloları, uçları kırılmış kurşun kalemleri, içine su doldurduğu teneke kutuları, karakalem çizimleri... ve elbette tablolarına modelik yapan kuklası. Burası Bayan Moore'un krallığıydı.”

Kuklanın içi doldurulmuştu, gerçek bir insan kadar uzun ve inanılmaz derecede gerçekçiydi. Julia kuşkuyla kuklaya baktı. Sonra gerçek olup olmadığından emin olmak için elini uzatıp dokundu.

Masanın köşelerinden birinde Peter Dedalus'un satranç tahtasından alındığı su götürmeyen birkaç satranç taşı duruyordu.



Rick'in onlara baktığını gören Nestor, "İkisi arasında uzun zamandır devam eden bir bahis vardı," dedi. "Peter, kaybettiği her taş için Bayan Moore'a küçük bir şey icat ederdi. Penelope ise yedirdiği her taş için ona tablolarından birini hediye ederdi."

"Ve Penelope, hediye ettiği o tabloların çerçevelerine kaybettiği satranç taşlarını yapıştırdı. Tıpkı Bowen'lardaki tablonun arkasında bulduğumuz kaş gibi," diye anımsattı Rick.

"Bu oyun ne zamandır sürüyor?" diye sordu Jason.

Nestor kendinden emin bir tavırla, "İki senedir," diye cevap verdi.

Penelope'nin bütün tablolarına ve çizimlerine baktıktan sonra Jason, "Bizi neden buraya getirdin?" diye sordu.

"Çünkü bilmeniz gerekiyor," diye cevap verdi Nestor. Dışarı bakmak için pencerenin önüne geçmiş ve içerisini karanlığa boğmuştu.

"Neyi bilmemiz gerekiyor?" diye sordu Rick. Önemli bir şeyler olmadan önce oluşan gerginlik, fırtınadan önceki sessizliği andırıyordu.

Çocukların yüzlerine bakmak için önünü dönen bahçıvan, "Kim olduğunuzu," diye fısıldadı. "Ve neden burada olduğunuzu."

"Ulysses Moore'un bu savaşı sürdürecektir gücü kalmamıştı. Hayatının yarısını bir sırrı besleyip onun büyümesini sağ-



layarak geçirmişti. Öteki yarısında ise bu sırrı silmeye uğraşmış ve böylece onu korumaya aldığı düşünmüştü. Sır, bu evdi, kayalıkların içindeki gizli deniz ve o denizde küçük bir iskeleye halatla bağlanmış bekleyen *Metis*'ti. Sır, şu anda sizin elinizdeki anahtarlar ve onların açtığı kapıydı. Ama en büyük sır aslında tüm Kilmore Koyu'na yayılmıştı. Burası küçük, değerli, harikulade bir kasaba. Herhangi birinin, zaman kapılarından geçerek en az burası kadar küçük, değerli ve harikulade yerlere gidebileceği bir kasaba!

Kilmore Koyu'nun kapıları, sizleri, Ulysses'in deyimiyle... Rüya Limanları'na götürür. Bu evler gibi evlerin, Sالتون Uçurumu gibi uçurumların, bu kumsallar gibi kumsalların olduğu yerlere. Günlük yaşamın hayhuyundan uzak yerlere. Sadece huzurun ve güzelliğin süregeldiği yerlere. Ve daha fazlasına ihtiyaç duymayan insanların yaşadığı yerlere... Bu güzelliklerin keyfini çıkaracak kadar zamandan fazla hiçbir şeye ihtiyaç duyulmayan yerlere. Denize dalmının, kayalıkların arasına sığınmış küçücük kumsallarda güneşlenmenin, çimenlerin üzerine sere serpe uzanıp bulutları izlemenin ne kadar güzel olduğunu keşfedebileceğiniz yerlere. Gecenin serinliğinde kendinizi elinizdeki kitabın akışına bırakmak için, şafakta uyanıp güneşin ilk ışınlarını görmek ve onları tuvalinize çizmek için zaman bulabileceğiniz yerlere. Elinizi toprakla kirletebileceğiniz, renklere hayran olabileceğiniz yerlere. Şiir yazmak ve onları arkadaşlarınıza okuyup birlikte gülmek için zaman bulabileceğiniz

yerlere. Kumsalda ateş yakıp yıldızları izleyebileceğiniz yerlere. Aynı başarılarla heyecanlanıp, hayatı aynı keşfetme isteğiyle yaşayabileceğiniz yerlere. Bir şekilde, şu anda yaşadığınız kasabaya benzeyen ama gene de taban tabana zıt yerlere.”

Nestor çizim masasının etrafından dolaştı ve konuşmaya devam etti.

“Ulysses Moore ve eşi için Kilmore Koyu ve kapıları, tüm dünyadaki en büyük gizemdi. Aynı anda hem çok harikulade olan hem de çok tehlikeli olan bir gizem. Çünkü yanlış ellere düştüğü takdirde, hem kapılar hem de geçit sağladıkları dünyalar bozulma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

“Oblivia,” diye fısıldadı Julia.

“Oblivia,” diye onayladı Nestor. “Gerçek tehlike oydu. O kalpsiz ve kindar kadın. Zamanın sadece bir sayı olduğunu, zamanın sadece alıp satacak, lak lak edecek, yenecek düşmanlar yaratacak ya da kendini bir uçağın karnına hapsedecek kadar zengin olmasına dek geçecek bir süre olduğunu düşünen kadın.

Yo, hayır! Ulysses onun gibi insanların Kilmore Koyu’na gelmesini ve küt kafalı yeniliklerini de peşlerinden sürüklemelerini istemezdi. O, kasabasını modern dünyadan saklamak istemişti. Atalarının da kendisinden önce yaptığı gibi burayı korumak istemişti. Kafasına bunu koyar koymaz güvendiği dostlarını çevresinde topladı ve Kilmore Koyu’nu modern dünyanın tuzaklarından uzak tutmak için bir yol



aramaya başladı. Kasabanın telefon rehberlerinden, tren tarifelerinden, turist rehberlerinden silinmesi, restoranlar zinciri sahibi işadamlarından saklanması gerekiyordu. Müzeler, ilgi çekici anıtlar, sinema salonları veya katılacak önemli festivaller, görülecek önemli şahıslar olmamalıydı. Hatta devlet temsilcileri kasabadaki sanat eserlerinin kaydını tutmaya geldiklerinde Ulysses'in dostlarından biri Kilmore Koyu'ndaki tek önemli heykelin ismini bile değiştirdi. Böylece heykelin hiçbir zaman bir katalogda adı geçmeyecekti. Düşünürseniz, aslında çok zekiceydi: Kim asla var olmamış bir kralın heykelini bulmak ister ki?"

Jason kıs kıs güldü. Rick de başını sallayarak ona katıldı.

Tam da bu anda Nestor'un sesi boğuklaştı. "Ama... sonra... ne oldu biliyor musunuz? Oblivia bir anahtar buldu ve Kilmore Koyu'nu keşfetti."

"Peter ona sırrı açıkladı..." diye ekledi Julia.

"Ve bir daha kimse onu durdurmaya başaramadı." Nestor sanki kelimeler boğazından geçmiyormuş gibi sustu. Hikayenin en zor kısmına gelmişti. "Ulysses yorulmuştu. Çok yaşlıydı ve sınırlarını zorluyordu. Penelope'yi kaybetmişti. Dostları tarafından ihanete uğramış ve terk edilmişti. Kendini yapayalnız hissediyordu. Elbette ben hala yanındaydım. Ama bu yeterli değildi. Ölmeden... önce... birisinin kendi yerine bu savaşı sürdürmesi gerektiğine karar vermişti."

Nestor çocuklara baktı: Üçünün yaşını toplasan kırk bi-

le etmezdi! Gene de yaptığı her hareketi kaçırmamak için dikkat kesilmiş ve irileşmiş gözlerinde, ağzından çıkan her kelimeyi sanki dünyanın kaderi buna bağlıymış gibi yiyip yutan bir açlık vardı. Kalpleri kabile tamtamları gibi hızla ve delicesine atıyordu. Ve onu dinliyorlardı. Ona inanıyorlardı.

Onlar. Onlar, diye düşündü Nestor kendi kendine. *Evet, aradığım kişiler onlar!*

“Sonunda bu savaşı sürdüreceğ birilerinin karşımıza çıktığına inanıyorum,” diye duyurdu coşkuyla.

İhtiyar bahçıvan kuklanın yanına geldi ve usulca şapkasını çıkardı. Şapkanın koyu renkli, geniş bir siperliği vardı ve üstündeki büyük altın bir madalyonun ortasına beyaz bir çapa işlenmişti.

“Bu onun şapkasıydı. *Metis*’e kaptanlık ettiğinde ve Zaman Kapısı’nın ötesindeki uzak ülkelere seyahat ettiğinde bu şapkayı takardı.”

Nestor şapkanın üzerindeki tozları silkeledi ve öksürdü.

Öksürüğü hafiflediğinde, “Uzun zamandır bu kuklanın kafasında duruyor,” diye devam etti. “Onun asıl yeri gerçek bir kaptanın kafası olmalı; *Metis*’i tanıyan birinin kafası, onu yüzdürmeyi bilen ve onun burnunu en uzaktaki Rüya Limanı’na çeviren kişinin. Senin gibi biri olmalı Jason Covenant,” diye ekledi ve şapkayı oğlanın kafasına yerleştirdi.

Onu başından alıp kutsal bir emanet gibi özenle tutan Ja-



son “Benim gibi mi?” diye sordu kuşkuyla.

Nestor, altın düğmeli, lacivert denizci ceketini kuklanın üzerinden çıkardı ve Julia’ya uzattı.

“Ve senin gibi Julia Covenant,” diye duyurdu.

Ve son olarak da kuklanın omzundaki gümüş püsküllü apoletleri kancalarından kurtardı ve Rick’e verdi.

“Ve de senin gibi Rick Banner,” diye konuşmasını bitirdi ihtiyar bahçıvan.

Üçü de ellerinde yeni hazineleriyle, cümle kurmaktan aciz ve ağızları şaşkınlıktan bir karış açılmış bir halde adama bakıyorlardı. Anlattıkları karşısında çocukların bir anda nasıl sus olduklarını gören Nestor, yıllardır ilk kez içten bir kahkaha patlattı.

“Ulysses bu görevi bir kişiye, sadece tek bir kişiye devretmeyi düşünüyordu, üç kişiye değil...” diye devam etti “ve bu üniformayı ben o kişiyi... bulduğumda vermem için hazırlamıştı. Ancak o kişiyi seçtikten sonra,” diye ekledi gözlerinde kurnaz bir ışıkla Julia’ya bakarak, “Argo Villası’yla... ve Kilmore Koyu’yla, kapıları, anahtarları ve bu evin eski sahiplerinin zamanın başlangıcından itibaren sakladığı sırrı korumak için yapılan antlaşmayla ve anahtarlarla ilgili bildiğim bütün sırları açıklayabilecektim.”

Jason’ın gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı.

“Demek istediğin... merdivendeki bütün o portreler...”

“Ulysses Moore’un atalarına ve Kilmore Koyu’nun sizden

önceki muhafızlarına ait. Bugün, Bay Moore'dan bu görevi devralan ben, sizleri, bu binyıllardır süren geleneğin varisleri ilan ediyorum. Seçim yapıldı. Bunu kabul edip etmemek sizin iradenize kalmış!”

“Evet! Evet! Ben kabul ediyorum!” diye bağırdı Jason hiç tereddüt etmeden.

Nestor ona gülümsedi. Etrafında batan güneşin huzmeleri içinde toz zerrelere tatlı tatlı dans ediyordu.

“Üçünüzün de kabul etmesi gerek. Ya hepiniz ya hiçbiriniz.”

Julia ve Rick aceleyle birbirlerine baktılar.

İlk olarak kızıl saçlı oğlan konuştu. “Ben Kilmore Koyu'nda doğdum ve buraya zarar vermeye kalkan, karşısında beni bulur! Burası benim evim...”

Bunu der demez gümüş apoletlerin kancalarını açtı ve omuzlarına taktı. Jason da kaptan şapkasını başına geçirdi. Ancak o kadar aşağı indirmişti ki, şapkanın siperliği burnunun ucuna değiyordu.

Şakayla karışık bir telaşla, “Yetişin! Hiçbir şey göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum!” diye bağırmaya başladı.

Aynı anda hem büyülenen hem de korkuya kapılan Julia içini çekti.

Şu anda başlarına gelen şeyin önemi hakkında en ufak bir fikri bile olmayan Jason'ın aksine o, kendilerine verilen sorumluluğun ağırlığını omuzlarında hissetmeye başlamıştı. Erkek kardeşi için tavanarası tarihi bir kaleye, ihtiyar ve



total bahçıvan da şövalyelerini seçen bir krala dönüşmüştü. Onun için bu bir oyundan daha fazlası değildi. Julia için ise sanki yer ayaklarının altından çekilmişti ve karşısında sadece büyük bir soru işareti duruyordu.

Argo Villası, geldikleri kargaşalı şehirden çok farklıydı. Burası sadece birkaç günde, içinde daha önce hiç hissetmediği güçlü duyguları uyandırmış, hayatını yeni tanıştığı bir insan için tehlikeye atmıştı.

Aksi, total, ihtiyar bir bahçıvan için.

Anne ve babası bilseler kendisiyle nasıl da gurur duyarlardı...

Kız, Ulysses Moore'un ceketini omzuna geçirdi. Bu öyle bir ceket ki, altın düğmelerinden göz alıcı ışıklar saçıyordu.

"Ben Argo Villası'nda doğmadım... Ama bu kasabanın hep bu şekilde kalmasını istiyorum. Evet, ben de varım."

Nestor acemice reverans yaptı.

Sonra teker teker çocuklara bakarak, "Törenmiş, protokolmüş pek anlamam. Ama şu andan itibaren sizleri Zaman Kapısı'nın Gardiyanları ve Kilmore Koyu'nun Şövalyeleri ilan ediyorum!" diye konuştu.

İki sincap su oluşundan tırmandılar. Argo Villası'nın çatısına vardıklarında allak bullak olmuşlardı. Onlar telaşla etraflarına bakınırken bıyıkları da tir tir titriyordu. Aniden çatının kiremitleri zangırdamaya başlamıştı. Sanki eski evin

sakinleri tavanarasındaki odada hep birlikte hoplayıp zıplamaya başlamışlardı.

Bölüm (22)
- YENİ BİR BAŞLANGIÇ -





Geç bir saatte Argo Villası'nın telefonu çaldı. Ahizeden duyulan Bayan Covenant'ın öfkesi yatışmıştı. Tuttukları nakliye şirketi, takdire şayan bir başarıyla büyük bir felaket yaratmıştı. Bayan Covenant'ın her ne pahasına olursa olsun Kilmore Koyu'na getirmek istediği eski mutfak mobilyalarını yolda düşürmüş, darmadağın etmişlerdi.

Bitkin bir sesle, "Sanırım eski eşyalarımızı satmamız ve yenilerini almaya başlamamız gerekecek," diye içini döktü Julia'ya. "Bir trene atlamayı ve bu beceriksiz budalalarla ilgilenmeyi babana bırakmayı bile düşündüm. Öte yandan... Kilmore Koyu'na ulaşmak gözümde öyle büyüyor ki! Ayrıca bütün günü tren tarifelerine bakarak geçirmek de istemiyorum."

Julia gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi.

Annesi konuşmaya devam ediyordu, "Erkekler nasıldır bilirsin, tatlım. Onları bir saniye yalnız bırakmaya gelmez. Başlarını nasıl bir belaya sokacaklarını tahmin bile edemezsin..."

Julia anlayışla, "Haklısın anne, moralini bozma," dedi.

Taş odada oturan Jason ve Rick, bir plan çiziyor ve yakın gelecekte yapmaları gereken işlerin ayrıntılarını tartışıyorlardı.

Kız telefon kablosunu sonuna kadar çekti ve başını odaya uzattı. Oğlanların ne kadar ilerlediğini ve önlerindeki kağıtta neler yazdığını merak ediyordu.

"Jason uslu duruyor mu?" diye sordu annesi. "Kardeşin

nasıldır biliyorsun... ona karşı çok sabırlı olmak lazım.”

“Biliyorum anne, ama sabır gerektiren bir şey yok!” diyerek karşılık verdi Julia. “Bir melek kadar masum.”

Bu cevap karşısında şüpheye düşen kadın, “Başınızı belaya sokmadığınız, öyle değil mi?” diye sordu.

“Bela mı?! Böyle bir yerde nasıl bir belaya bulaşabiliriz ki?”

“Tatlım, lütfen dikkatli ol. Ah, bir de sakın yabancılara kapıyı açayım demeyin, tamam mı? Gelen bir satıcı da olabilir, ama nereden bilebilirsiniz ki! Sizin için endişeleniyorum.”

“Kimseye kapıyı açmıyoruz, anne. Hem Nestor da harika bir aşçı. Bu akşam yemeğinde bize...”

Bayan Covenant’ın ahizeyi ağzından uzaklaştırdı ve yanındaki birisini iyice bir haşladıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti.

“Her neyse, bu beceriksiz nakliyeciler ne yaparsa yapsın ben yarın evde olacağım. Söz veriyorum. Bak göreceksin: Annen her şeyi yoluna koyacak.”

Julia içini çekti. Zaten biraz önce annesine her şeyin yolunda olduğunu söylememiş miydi?

“Tamam mı küçük prensesim?”

“Tamam anne.”

“Yarın görüşürüz öyleyse.”

“Elbette.”

“Kendinize dikkat edin.”

“Bize güvenebilirsin,” diyen Julia ahizeyi yerine astı.



Başını koltuğun arkasına dayadı ve bir süre pencerenin dışında esen rüzgarı dinledi. Neredeyse akşam olmuştu ve yorgunluktan pestili çıkmıştı.

Koltuktan kalkıp esneyerek oğlanların yanına gitti.

“Eee?” diye sordu Jason.

“Yarın dönecekler.”

“Demek ki çok az vaktimiz kaldı!” diye bağırdı kardeşi. “Onlar gelmeden bir şeyler yapmamız gerekiyor!”

Julia homurdandı. “Unut bunu. Ben hurdaya çıktım. Rick de öyle.”

Rick’in gözleri uykusuzluktan küçücük olmuştu ve yorğun bakıyordu. Bedeni bacaklarındaki yaralar ve kazadan dolayı ağrılar içindeydi.

“Annem bir akşam daha burada yemeğe kalmama izin verir mi bilmiyorum.”

Sulu bir et yemeğinin enfes kokusu mutfaktan tüm eve yayılmıştı.

Julia yerde bağdaş kurarak, “Planımız nedir, benim korkusuz şövalyelerim?” diye sordu. Yeni yeni fark etmişti ki, burası önceki gün oturdukları ve anahtarların şifresini çözdükleri aynı yerd.

Rick ve Jason’ın yüzlerindeki ciddi ifadeden, Nestor tarafından kendilerine verilen görevi çok ciddiye aldıkları okunuyordu. Bir sürü ismin yazdığı sayfaları karıştırmış, bazılarından daire içine almış ya da oklarla işaretlemişlerdi. Eski ev sahibinin tavanarasında yaşamadığını öğrenmek biraz mo-

rallerini bozmuştu, ama Jason çoktan kendini bu yeni çılgınlığa bırakmış gibi görünüyordu. Rick'le karıştırdıkları kağıtlardan birini kaptı ve kız kardeşine şimdiye kadar bulduklarını kısaca özetledi.

“İlk iş olarak Oblivia’yı düşündüklerini yapmadan önce durdurmanın bir yolunu bulmaya karar verdik. Rick, onun Peter Dedalus’un peşinden gideceğini düşünüyor.”

“Neden?” diye sordu Julia.

“Bay Dedalus onun, Kilmore Koyu’ndaki bütün kapıları kontrol edecek bir yol olduğunu öğrenmesine izin verdi. Şimdi de Oblivia bu yolun ne olduğunu öğrenmek istiyor,” diye cevap verdi.

Julia, anladığına dair başını salladı.

“Öyleyse şimdi Bay Dedalus’u bulmak için onun kapısından geçecek ve istediği şeyi almadan da geri dönmeyecek.”

Erkek kardeşi, “Doğru,” diye cevap verdi. Sonra endişeli bir ifadeyle ekledi: “Ama sorun şu ki... biz Aynalar Evi’ndeki kapının nereye açıldığını bilmiyoruz.”

“Bu da demek oluyor ki... yapmamız gereken ilk iş,” diye devam etti Jason, “Başlarımızı Ulysses’in kulede tuttuğu kitaplarına gömmek ve sayfaların arasında işimize yarayacak bir ipucu aramak olacak.”

Kitap kelimesi bile Rick’in yüzünü ekşitmesine neden olmuştu. Sinir bozucu bir düşünceyi defetmek ister gibi ellerini salladı.

“Hayır, hayır! Eminim bu yarına kadar bekleyebilir. Ben



daha Calypso'nun verdiği kitaba bile başlamadım.”

Akıllarına Calypso'nun gelmesiyle çocukların üçü birden kahkahayı patlattılar.

“Kitapları okuduktan sonra,” diye devam etti Jason. “Yeniden *Metis*'in güvertesine çıkacağız ve Rüya Limanları'na doğru açılacağız. Bay Dedalus'un orada saklandığına eminim. Onu Oblivia'dan önce bulacağız.”

“Tabii, hala hayattaysa,” diye ekledi Julia. “Ulysses Moore'un dostlarından geriye bir tek o kaldı.”

“Biz hariç,” diye hatırlattı Jason.

Julia, “Tabii ki biz hariç,” diye cevap verdi, sanki erkek kardeşi kalın kafalı bir budalaymış gibi.

“Ayrıca kapılarla ilgili tüm sırları bilen tek kişi de o,” diye ekledi Rick.

Bir sonraki adımları belli olmuştu. Geriye iyi geceler demekten başka bir şey kalmıyordu.

Rick eşyalarını topladı, yanlarında Mısır'a götürdükleri ipi ve *Unutulmuş Diller Sözlüğü*'nü Jason'a emanet etti. Sonra da bisikletine atlayıp Argo Villası'ndan uzaklaştı.

İkizler onun bahçe kapısının ardında, gözden kaybolmadan hemen önce, “Yarın görüşürüz,” dediğini duydular.

Onlar da ellerini sallayarak, “Yarın görüşürüz,” diye seslendiler.

Batan güneş akkor haline gelmişti.

Jason tekrar mutfağa döndü ve Nestor'u kapılar, anahtar-

lar ve Ulysses Moore'un dostları hakkında soru yağmuruna tutmaya başladı.

Öte yandan Julia'nın aklında birçok soru işareti vardı. Aynı gün içinde yeteri kadar tuhaf şey duymuştu. Onun için durup dinlenme vakti gelmişti. Bahçıvanın üç parça et pişirdiğini gördüğünde "Beni unut, Nestor," dedi. "Ben doğruca yatağa gidiyorum."

İhtiyar bahçıvan gözünü pişirmekte olduğu yemekten ayırmadan, "Nasıl istersen," dedi. "İyi uykular."

Nestor onlara tavanarasında bildiği bütün sırları açıkladıktan sonra bambaşka birine dönmüştü. Daha sakin, daha az gizemli ve kesinlikle daha gülyüzlüydü. Sanki üzerinden büyük bir yük kalkmış ve rahatlamıştı.

Bunu duyan ikiz kardeşi hemen, "Seninkini de ben yiyebilir miyim?" diye atladı.

Julia başını salladı. Düşünebildiği tek şey upuzun bir gece ve kesintisiz bir uykuydu.

"Sabah görüşürüz. Gözlerimi bile zor açık tutuyorum."

"İyi geceler, kardeş."

Julia mutfaktan ayrılırken kardeşinin Nestor'a fısıldadığını duydu.

"Onun kusuruna bakma Nestor. Bilyorsun o bir kız... Biz erkekler gibi kendini çarçabuk toparlayamıyor!"

Merdivenin basamaklarını tırmanırken Julia bir ses duyar gibi oldu.



Aniden sıçrayıp etrafına bakındı ve “Beni mi çağırdın?” diye seslendi Jason’a.

Jason ve Nestor’dan cevap alamayınca da sonunda gaiten sesler duymaya başladığına kanaat getirerek basamakları tırmanmaya devam etti.

Tam o anda kuvvetli bir rüzgar merdivenlerden aşağı esti ve saçlarını dağıttı. İkinci kattaki bir pencere gürültüyle çarptı ve kulenin aynalı kapısı sertçe çarparak kapandı.

Julia dehşete düşmüştü. Sımsıkı merdivenin tırabzanına yapıştı.

Fakat sonra içgüdüsel olarak ellerini cebine soktu ve parmaklarını Zaman Kapısı’nın dört anahtarının etrafında gezdirdi.

Erkek kardeşi mutfaktan, “Julia!” diye seslendi. “Kule penceresini kapat! Cereyan yapıyor!”

Gerçekten de ayaklarına dolanan bir rüzgar vardı. Merdivenin tepesindeki aynalı kapıdan esiyordu. Merdiven boyunca asılı olan Moore Ailesi’nin ataları, gözlerini Julia’ya dikmişlerdi.

Julia ikinci kata çıktı ve kuleye açılan kapıyı araladı.

Jason’ın da tahmin ettiği gibi pencere yeniden açılmıştı ve mutfağın açık kapısıyla kuledeki pencere arasında bir cereyan oluşuvermişti. Julia uzandı ve hiç faydası olmadığını bile bile pencereyi sıkıca kapadı.

Ancak pencerenin kolunu çevirirken bir şey fark etti ve



nutku tutulmuşçasına kalakaldı. Odada değişen bir şeyler vardı.

Uçucu bir koku havada asılı kalmıştı. Yabani ve keskin bir koku.

Julia akıldışı bir korkuya kapılmıştı. Sırtını duvara dayadı ve gözlerini kısarak dikkatle odayı taradı.

Buradan ayrıldıklarından sonra ne değişmiş olabilirdi?

Neyin değiştiğini anladığında buz gibi bir his tüm vücuduna yayıldı. Bağırarak ve kardeşini yanına çağırarak için ağzını açtı.

Ama ağzından hiç ses çıkmıyordu.

Çalışma masasının ortasında Ulysses Moore'un günlüğü duruyordu. Ve hemen üzerinde bir gemi modeli vardı: Küçük bir Venedik gondolu.

Elleri titreyerek gondolu kaldırdı ve günlüğü eline aldı.

İçinde Ulysses Moore'un Venedik seyahatinde tuttuğu notlar ve çizimler vardı. İlk sayfasına San Marco Meydanı'ndaki Aslan heykeli çizilmişti.

"Aslanlı anahtar!" diye düşündü Julia tir tir titreyerek. "Bu mümkün mü..."

Kuleden aşağı yuvarlanırcasına koştu ve hızını alamadan paldır küldür mutfığa daldı. Jason'ın ve Nestor'un önünden kayarcasına geçerken neredeyse tepsiyi ve yiyecekleri de havaya uçuracaktı.

"Neler oluyor?" diye sordu ayağa fırlayan kardeşi.

Julia ona aldırmadan avluya çıktı ve kulenin dibinde dur-



du. Çalışma masasının üzerinde bulduğu günlüğü havada salladı.

“Neredesin?” diye bağırdı. Ağaçların arasında belki de bahçede saklanan birini ya da bir şeyi arıyordu. “Saklandığın yerden çık!”

Ağaçların ve çimenlerin arasında uykulu, tekdüze şarkılarını söyleyen cırcır böceklerinden başka ona cevap veren olmadı. Dallar usulca bir sağa bir sola salındılar ve bir baykuş avlanma vaktinin geldiğini haber vermek istercesine kara kara öttü. Deniz, Salton Uçurumu’nun kayalıklarını köpüklerle kaplıyor ve batan güneşin ışınları aşağıdaki kasabanın üzerine örtüyordu.

Dışarıda kimse yoktu.

Sonra Jason’ın “Julia?” diyen sesi duyuldu. Başını mutfak kapısından dışarı uzatmıştı. “Keçileri mi kaçırdın?”

Julia bir kez daha gözleriyle bahçedeki gölgeleri, çatıyı, tavanarasındaki pencereleri ve akça ağaçların boğum boğum olmuş uzun dallarını taradı.

Her deliği kontrol etti, her köşeye baktı, her gölgeyi taradı, ama sonunda pes etti. Omuzlarını düşürerek kardeşinin yanma gitti ve zar zor duyulan alçak bir sesle,

“Venedik,” dedi. “Peter Dedalus Venedik’te saklanıyor.”



Bölüm (23)
- TEPEDE -





Rick, kasabanın tepesinde asılı kalan günbatımını seyretmek için yolun kenarında duruyordu. Çimenler rüzgarın esintisiyle kıvrılıp bükülüyor, martılar hızla denizin içine gömülen güneşin son ışıklarıyla oynuyorlardı. Hemen ayaklarının altında kümelenmiş Kilmore Koyu'nun evleri dinlendirici ve huzur dolu bir uykuya dalmaya hazırlanıyorlardı. Bunların sadece görünüşte normal evler olduklarını düşünen oğlan kendi kendine gülümsedi. Aslında bazılarının içinde bir maceraperesti bambaşka dünyalara taşıyacak kapılar gizliydi. Bunu düşündükten sonra, bu düşüncenin kendisine ne kadar da normal görüldüğünü düşünerek bir kez daha güldü.

Batan güneşin ışınları dokunduğu her şeyi değiştirirken Rick, büyüünün ve güzelliğin aynı gün icat edilmiş olabileceğini düşündü. Aydınlık bir gün, martılar, deniz, rüzgar, Kilmore Koyu'nun ciddi, ama içten içe huzurlu bir avuç sakini, aynı zamanda hem büyüü hem de güzelliği içlerinde taşıyorlar, bu şekilde dünyanın geri kalanından ayrılıp sonsuza dek mutlu ve değişmeden kalabiliyorlardı.

Belki de işler böyle yürüyordu. Belki de zamanın yenemediği yerler vardı. Büyüünün ve güzelliğin sonsuza dek emniyette ve güvenli ellerde olduğu yerler.

“Ama burada yok...” diye kabul etti sonunda. Acı veren ve aklını karıştıran düşünceler yeniden kafasına dolmuştu.

Bisikletini çevirdi ve kasabaya doğru inmeye başladı.

Fakat aniden aklına bir fikir geldi. Nestor'un evelden

söylediği bir cümleye dayanarak bu fikri üretmişti. Kasabanın en yüksek tepesine vardığında daha hızlı gidebilmek için bisikletinin üzerinde ayağa kalktı. Daha hızlı bastı pedallara, fikri kafasında evirip çevirirken çok daha hızlı sürdü bisikletini. Babasının kendisine hediye ettiği saat bisikletinin önünde parıl parıl parılıyordu.

Varmasına az kalmışken yere atladı ve son birkaç metre boyunca bisikletini yanında sürdü. O ilerledikçe onunla beraber uzayan gölgesi kendisinden önce mezarlığın duvarına vurmuş, burada rüzgar, taşlar ve dedikenleriyle bir olmuştu.

Rick bisikletini taş duvara dayadı ve iki sarı kır çiçeği koptu için öne eğildi. Aynı anda onun bu hareketinden rahatsız olan ağaç kabuklarıyla aynı renkte iki cırcır böceği önünden zıpladı.

Alçak bir duvarın ardındaki mezarlık oldukça sadeydi. Rick kolayca duvardan atlayabilirdi, ama bahçe kapısından girmeyi tercih etti. Gürültü yapmamaya dikkat ederek içeri adımını attı.

Tepelerin ardında bir dalga kendini kayalara çarptı ve damlalarını başsağlığı dilercesine ölülerin uyuduğu yere doğru yolladı.

Oğlan, düzenli bir şekilde dizilmiş mezar taşlarının arasından yürüdü. Mezar taşlarının her birinin üzerine küçük, beyaz deniz çakılları, deniz kabukları veya kurumuş çiçekler bırakılmıştı. Burun delikleri, yanmış ağaç kabuğu ve çimen



kokusuyla dolmuştu. Bu manzaranın ötesinde güneş, tüm ufku aleve veren uçsuz bucaksız bir revağa benziyordu.

Rick basit, gri bir mezar taşının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kır çiçeklerini mezara bıraktı ve rüzgar onları alıp götürmesin diye saplarının üzerine bir taş yerleştirdi.

Uzun süre orada hareketsizce durup mezar taşma baktı. Hiç konuşmadı ve en küçük bir ses çıkarmadı.

Güneş, denizin içinde kaybolmuştu ve gökyüzü kara bir tahta kadar siyahtı.

“Baba...” diye fısıldadı Rick Banner, yardım istercesine.

“Onları bulamadım! Burada değiller! Ulysses ve Penelope Moore gerçekten öldüler ve Kilmore Koyu’na gömüldülerse... neden burada değiller?”

- DEVAM EDECEK -

...sandıktan çıkan öteki fotoğraflar!



Mrs. Crayton



Leopoldina Minaxo



Amundalino Mangoff



Mrs. and Mr. Bowen

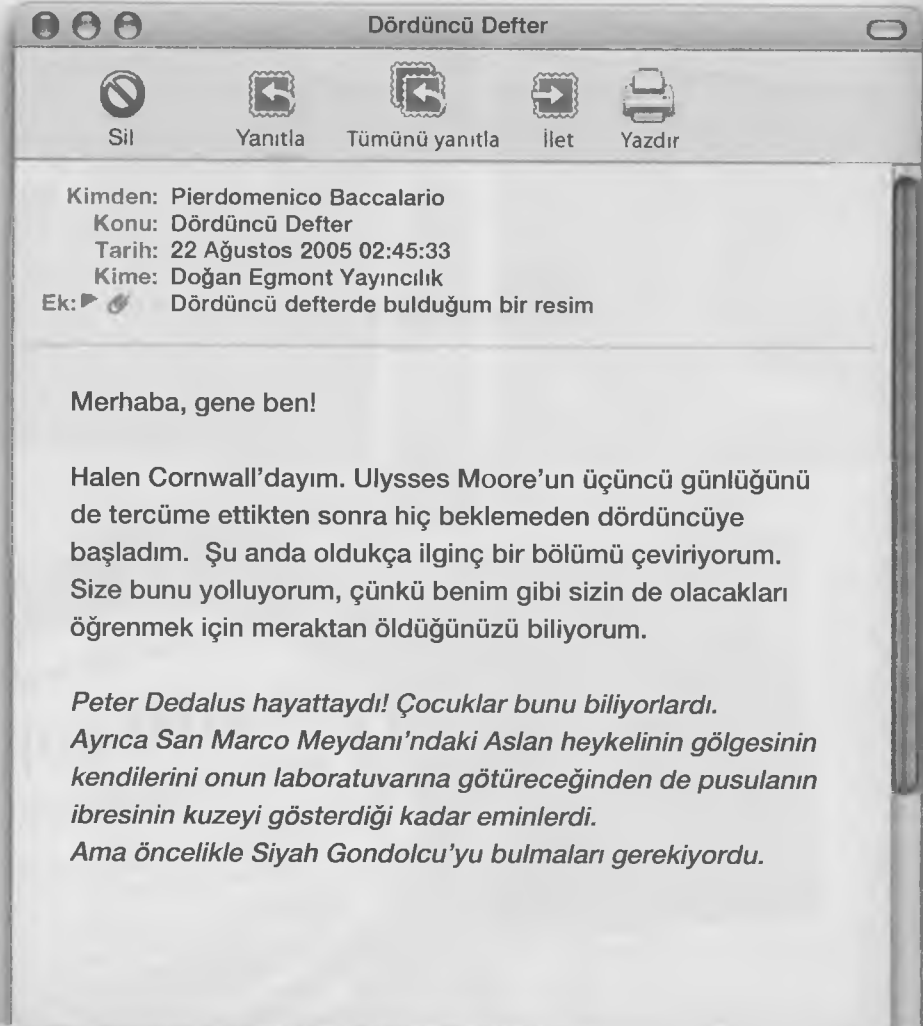


Mrs. Bygones



Okuyucuya not,

Tam kitabı basmak üzereydik ki, Pierdomenico Baccalario'dan bir mesaj daha aldık. Önemli olduğunu düşündüğümüz için okumanızı tavsiye ederiz.



Çünkü şehrin kanallarından geçip Maskeler Adası'na giden yolu bilen bir tek o kalmıştı.

Peter'in saklandığı yeri bulmak istiyorlarsa ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse çocuklar daha şimdiden oldukça zaman kaybetmişlerdi.

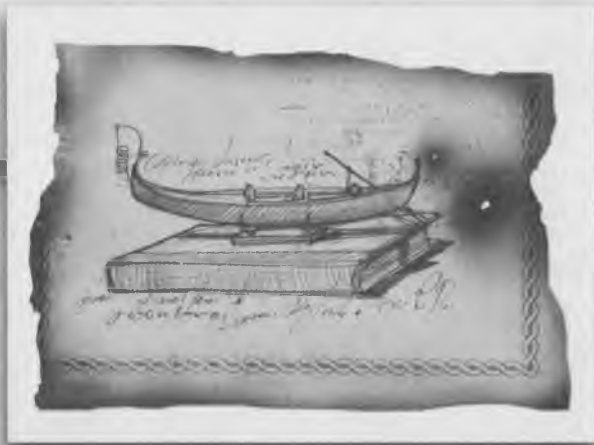
"Büyük olasılıkla Oblivia oraya bizden önce varacak," diye sızlandı Julia.

"Bunu aklından bile geçirme, Julia," diye onu uyardı Jason. Hala güvercin tüyleri ve yapışkanla kaplı olan kıyafetlerini değiştirmemişti. Her hareketinde tüyler etrafa uçuşuyordu. Rick etrafına bakarak, "Beni dinleyin, galiba bir fikrim var..." diye fısıldadı.

Şimdi çıkıyorum. Yeni bir şey bulur bulmaz sizi haberdar ederim.

Görüşmek üzere,
Pierdomenico

Not: Ulysses'in dördüncü defterinde bulduğum resimlerden birini mesaja ekledim.



- İÇİNDEKİLER -

1. Kahvaltı	9
2. Londra'dan bir telefon	27
3. Gizem avcıları	37
4. Frenler patlayınca	53
5. Siyah bakalit telefon	61
6. Haritanın peşinde	67
7. Nasıl baktığına bağlı	87
8. Kilmore Koyu'ndan uzakta	109
9. Bayan yok edici	117
10. Baykuş saati	123
11. Aynalar Evi	133
12. Her şey hareket ediyor	155
13. Sağ kalan	165
14. Zamanı söyleyen kapı	169
15. Deniz feneri bekçisi	185
16. Şah mat	191
17. Eski ve yeni keşifler	199
18. Geçmişten gelen bir ses	207
19. Seçim	215
20. Gözlemci	223
21. Tavanarası	229
22. Yeni bir başlangıç	243
23. Tepede	253

ULYSSES MOORE

1. ZAMAN KAPISI

On bir yaşındaki Jason ve Julia, Londra'daki apartman dairelerinden, uçurumun tepesindeki denize nazır tarihi Argo Villası'na yeni taşınmışlardır. Villanın yaşlı bahçivanı Nestor'un ağzını bıçak açmasa da kayalıkların tepesine tünemiş bu evin sırlarla dolu olduğunu kısa zamanda kendileri de öğreneceklerdir.

Maceraya bayılan iki çocuk için esrarengiz odaları ve kilitli kapıları olan bir villadan daha heyecan verici ne olabilir?

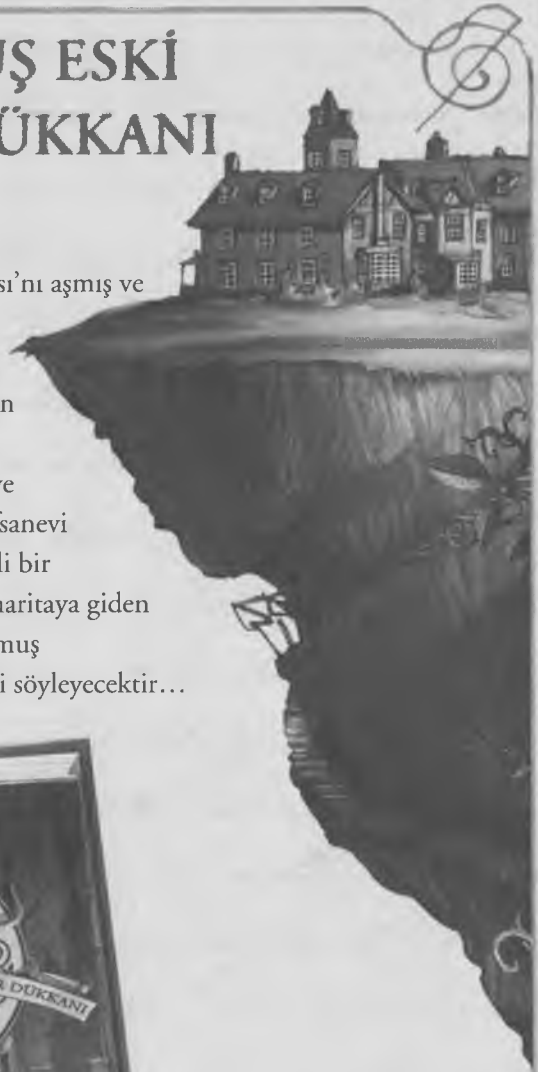
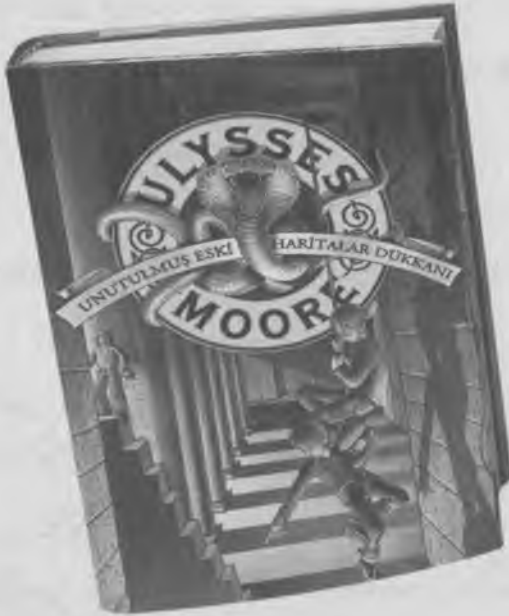
Anne ve babalarının Londra'ya gittiği bir akşam Jason ve Julia yanlarına arkadaşları Rick'i de alarak evi keşfe çıkarlar... Ve bir dolabın

ardına gizlenmiş bir kapıyla karşı karşıya kalırlar. Açılmak nedir bilmeyen bu kapının üzerinde dört tane anahtar deliği vardır, ama evde buldukları anahtarlardan hiçbiri bu kapıya uymamaktadır. Kapının ardında ne olabilir? Ve onu gizlemekteki amaç nedir?



2. UNUTULMUŞ ESKİ HARİTALAR DÜKKANI

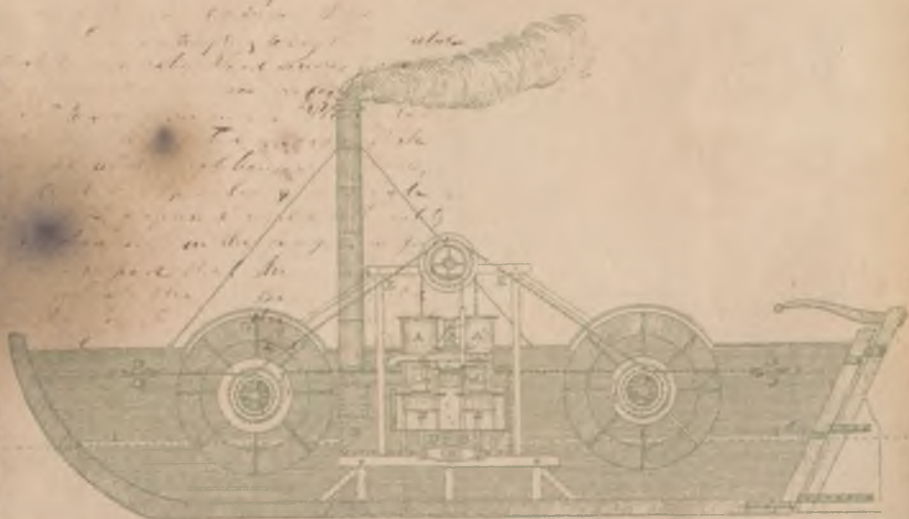
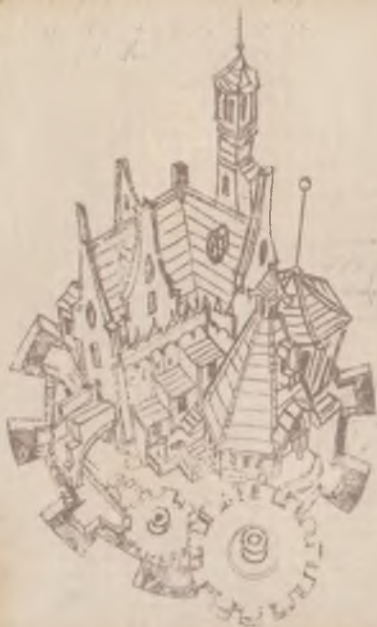
Eski Mısır, Punt Toprakları.
Jason, Julia ve Rick, Zaman Kapısı'nı aşmış ve kendilerini Hayat Evi denilen uçsuz bucaksız bir kütüphanenin içinde buluvermişlerdir. Dünyanın her yerinden saklanması için gönderilen papirüs tomarlarının ve tabletlerin toplandığı bu yerde, efsanevi Olmayan Oda'da saklanan gizemli bir haritanın peşine düşerler. Ve bu haritaya giden doğru yolu onlara sadece Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibi söyleyecektir...



1822

The 'Garden' when
not so wholly covered
as to prevent the
sun from striking the
in all places - when
the sun is up, however
the water is

When the
water does not look on a
level, the pressure
is not in the same
the machinery will start
and will require to be
adjusted with the
the water is
the water is





Faint handwritten notes, possibly describing the structure or its construction.

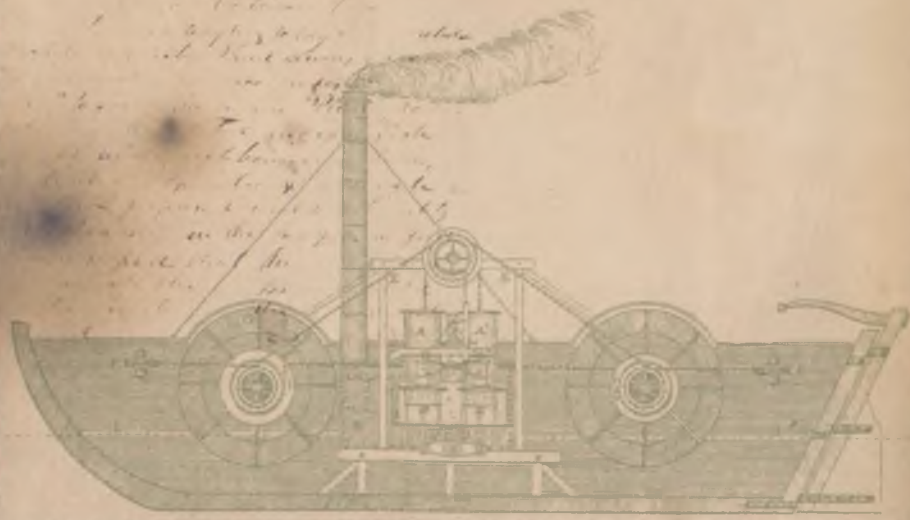
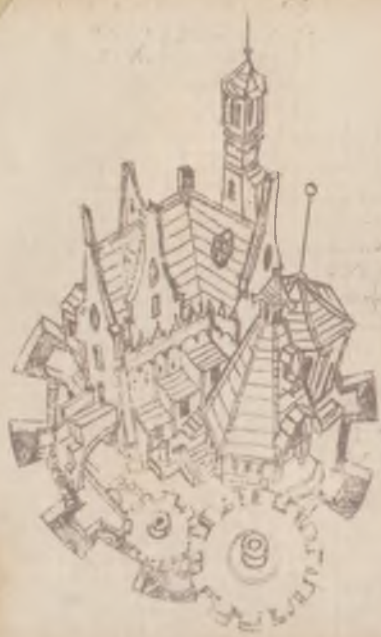
Faint handwritten notes, possibly describing the gears or the mechanism.



1822

The first sketch when
not so exactly correct
shows as to length the
same part which he do
in all others - when
lengthen up any however
is not the same.

When the
is made not look on a
at all the same mannerly
and in shape of the
the same way not about
and with regard to the
that will be made, which
is the same as the other
is the same as the other



Jason yukarı çıkar çıkmaz elini uzatıp Rick ve Julia'nın merdivene tırmanmalarına yardım etti. Argo Villası'nın çatısı altındaki gölgelerin içinde karanlığa karışmışlardı. İçerisi çok sıcaktı.

O kadar kuru bir sıcaktı ki, her nefes alıp verişlerinde burun delikleri yanıyordu. Hiçbiri hareket etmiyor olsa da eski kalasların gıcırdadığını duyabiliyorlardı. Tavanarası tek bir büyük odadan oluşuyordu. Çarşaf ve gazete kağıtlarıyla örtülmüş her türlü eski eşyanın üzeri bir parmak tozla kaplıydı ve üçgen şeklindeki pencereden giren güneşin altın rengi ışınlarıyla sarmalanmıştı.

Batan güneşin ışıkları altında, başında kocaman bir şapka olan bir adamın karaltısı seçiliyordu. Ve Julia onu görür görmez çığılığı bastı.

En az onun kadar dehşete kapılan Rick kızın elini sıkıca tuttu. Jason ise dilini yutmuş gibi karşısındaki adama bakıyordu. Ağzı kurumuş ve gözleri merakla yuvalarından dışarı fırlamıştı.

Sonunda Ulysses Moore'un gizli odasını bulduklarını anlamıştı. Eski ev sahibi onları bekliyordu.

Aralarında sadece birkaç adım vardı.



Cizimler: Jacopo Bruno